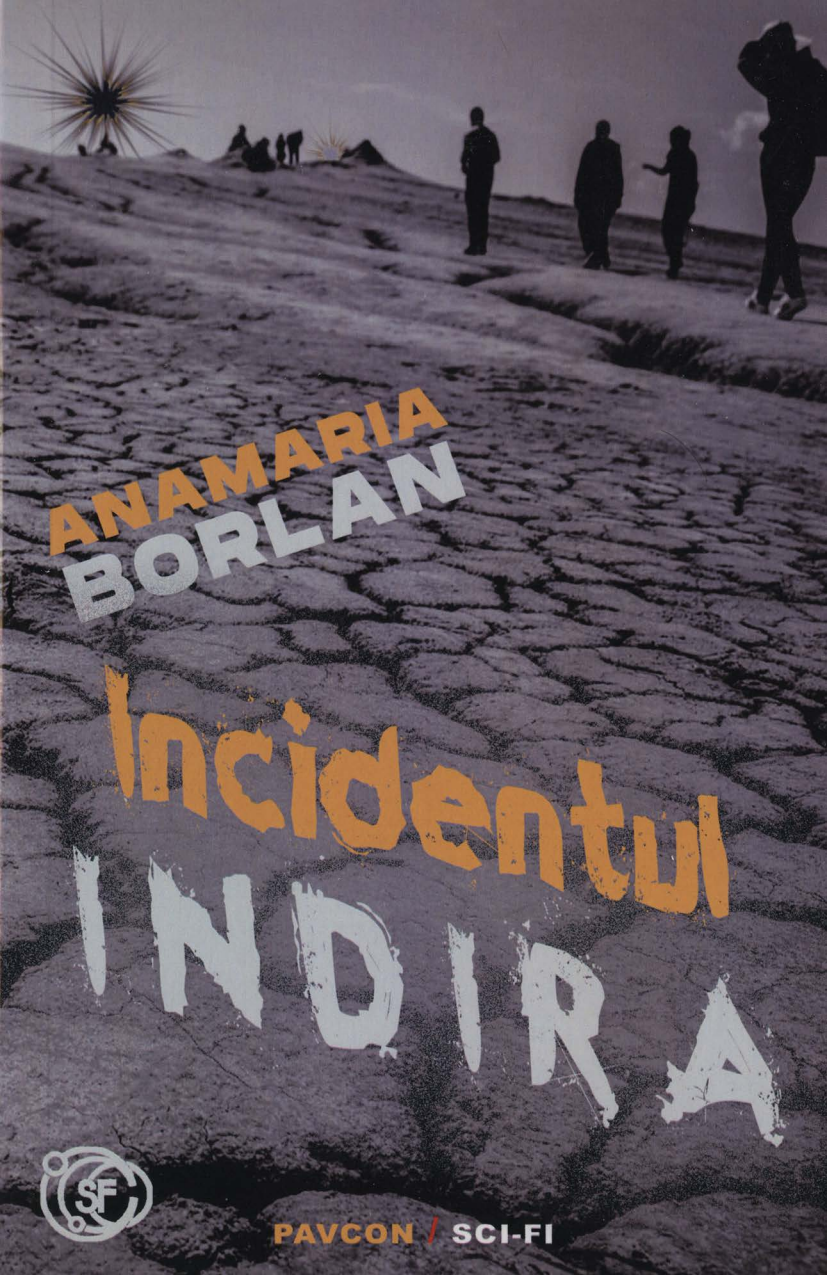

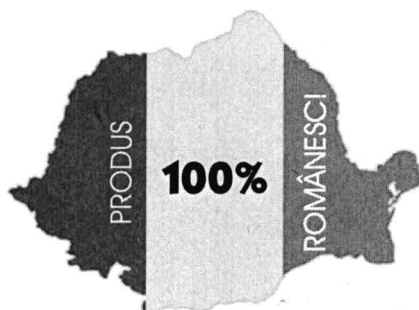
**ANAMARIA
BORLAN**

**Incidentul
INDIRA**

PAVCON / SCI-FI

INCIDENTUL INDIRA

Citește românește!

*Susține autorii români prin cumpărarea
cărților lor și promovarea acestora
în rândul prietenilor tăi!*

HORROR # FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

C o l e c Ț i a S c i e n c e - F i c t i o n

161

Anamaria Borlan
INCIDENTUL INDIRA
Povestiri

© 2021, Anamaria Borlan

© 2021, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORLAN, ANAMARIA

Incidentul Indira : povestiri / Anamaria Borlan. -
București: Pavcon, 2021

ISBN 978-606-9625-01-9

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.:

031-100.80.70

0723.26.90.40

office@pavcon.ro

www.pavcon.ro

www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**

Ilustrația: **Cristina Ciuta** (*foto la Vulcanii Noroioși*)

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-01-9

ANAMARIA BORLAN

Incidentul INDIRA

POVESTIRI

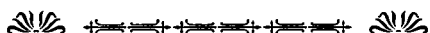
Editura PAVCON
București, România, 2021

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul	#38 RSA – Auro Luck
#2 Secretul emisferei	#39 Războiul Celestinei
#3 Nerecurgerea la Forță
și la amenințarea cu Forță	#40–49 Aripile Albastre
#4 Scornituri spăimântătoare	#50 Sânge, Metal și Speranță
#5 Rangkook	#51 Decadența sufletelor noastre
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca	#52 Povestiri spăimântătoare
#7 În anul 4000 sau
O călătorie la Venus	#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#8 Erezia egumenului Glicherie	#54 Războiul Eleninei
#9 Scurtă istorie a viitorului
aristotelic - IVA 1	#55 Casa din altă viață
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie	#54 Războiul Eleninei
#11 O tragedie cerească	#55 Casa din altă viață
#12 Cetiți-le noaptea	#56 Dinosauria
#13 Marginea curcubeului	#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#14 Incredibila aventură
a cuviosului Achim	#58 Învățătorul
#15 Praf	#59 Noaptea orașului ilustrat
#16 Manuscrisul episcopului
Petronius	#60 Praf 3
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2	#61 Saurianul de metan - IVA 3
#18 Un român în Lună	#62 Artefactul
#19 Oameni pe care i-am cunoscut	#63 Casa fără cărți
#20 Sawtooth	#64 Apophis
#21 Rău de spațiu Omul fără nume	#65 Parlamentul
#22 Progradia	#66 RSA – Hora hoiturilor
#23 A doua Lună a Pământului	#67 Dragonul fără aripi
#24 Dialogul păsărilor	#68 RSA – Judecata de Apoi
#25 Cumulonimbus
deasupra Atlantidei	#69 Avatarii faraonului Tlă
#26 Știință, Filosofie și Religie
în Avatar	#70 RSA – România sub Asediu
#27 Therra	#71 Efectul Metamorphis
#28 1944 Ein Freak	#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2	#73 Elogiu muncii de partid
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi	#74 Insula pescărușilor
#31 CdT 2 - Cârligul spațial	#75 Aurul beznei
#32 CdT 3 - Poarta mânturii	#76 București, 2058
#33 RSA – Furia fiarelor	#77 Încăpățânarea Timpului
#34 RSA – Marile migrații	#78 Deocamdată... enigme
#35 Olympus Mons	#79 Tunelul de la capătul lumii
#36 RSA – Noaptea lemurienilor	#80 Ultima frontieră
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiiei	#81- 83 Istoria Literaturii SF
	#84 Orașele caracatițelor
	#85 Europa benzilor desenate 2
	#86 Confesiunile Omului-câine
	#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
	#88 Oameni goi pe străzi
	#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
	#90 RSA - Tg. Jiu '59

„Ce-ar fi dacă un război în spațiu ți-ar distruge ecologic planeta natală și te-ar lăsa fără speranță? Dacă te numești, însă, Indira McIntosh de Genova, ești un strălucit om de știință și ai curajul să te apuci să creezi industria gunoiului cosmic, s-ar putea ca lucrurile să mai aibă o șansă...”

Aurel Cărășel

„Prozele Aneimaria Borlan sunt teribile. Au o calitate remarcabilă a realului, se împletesc perfect cu știința și ficțiunea, rezultatele fiind, de fiecare dată, de o finețe admirabilă!”

Florin Purluca

„Această carte este o proiecție a prezentului iresponsabil al rasei umane, prin vocea unui autor care a scrutat viitorul cu puterea imaginației, pentru a ne da un avertisment de care ar fi bine să ținem cu toții cont.”

George Sauciuc

„Undeva, în viitor, când deșeurile spațiale vor deveni o problemă reală, eforturile ecologiste vor trece la un alt nivel. Incidentul Indira al Aneimaria Borlan este un instantaneu al unei lumi extrem

de probabile, pentru care ar trebui să începem să ne pregătim.

Acțiunea antrenantă se desfășoară într-un spațiu circumlunar cu totul inedit, cu un peisaj care îți va tăia respirația. Personajele aruncate în scenă de autoare sunt foarte credibile, iar valul fin de mister care le înconjoară aduce un plus incontestabil poveștii.

Cu toate că dorința de răzbunare pare, pentru o parte dintre protagoniști, un motiv destul de bun pentru a acționa, altruismul este cel care susține, precum o coloană vertebrală, universul imaginat de Anamaria Borlan.

Cred că **Incidentul Indira** este o poveste pe care nimeni nu ar trebui să o rateze, cu atât mai puțin Elon Musk. (Să-l anunțe cineva!)“

Borislav Velimirovici

„Izgoniți de pe un Pământ devenit ostil din pricina catastrofelor climatice, oamenii se confruntă și în era călătoriilor cosmice cu același inamic născut din propria lor nepăsare și din goana după profit a corporațiilor: poluarea.

Scrisul Aneimaria Borlan are un stil elegant, inconfundabil și o respirație amplă, acordând egală atenție detaliilor de atmosferă și dialogurilor care întregesc portretele personajelor.”

Florin Giurcă

P R E F A Ț Ă

Spiritul (de) Învingător

Am citit cu toții celebra poveste din **O mie și una de nopți**, cu Alladin și lampa lui fermecată; sau cel puțin am văzut desenul animat de la Disney ori mai recentul film regizat de Guy Ritchie, cu Will Smith într-un rol memorabil în care, colorat în albastru, încântă copiii de toate vârstele. Am aflat de acolo despre existența *djin*-ului, un duh condamnat să stea ascuns în lampă și care are puterea de a împlini dorințele stăpânului. Mai întâi trebuie să-l chemi frecând lampa, după aceea să fii foarte atent ce dorință îi ceri și cum anume o formulezi, fiindcă nu ai dreptul decât la trei. Iar *djin*-ul, pur și simplu, ți le îndeplinește pocnind din degete!

Copii fiind, cu siguranță ne-am dorit să avem și noi o lampă fermecată și un *djin* gata să ne îndeplinească voia, fără să conștientizăm că de fapt chiar avem și că al nostru nu se limitează la trei dorințe, ci este în stare să dea viață tuturor viselor noastre. Puțini cred, însă, în povești... Dar poveștile, mai ales cele antice, ascund adesea învățăminte care, de n-ar fi fost încrustate în aventurile de neuitat ale eroilor, s-ar fi pierdut în

neantul Stăpânului Timp, cel care pare a șterge totul cu atingerea lui. Și dacă majoritatea rămâne doar la stadiul de poveste, există unii copii care, chiar și când devin adulți în toată firea, continuă să creadă și ajung să utilizeze acea credință în propriul folos, declanșând astfel puterea *djin*-ului din interiorul ființei lor.

Djin-ul, *geniul*, *spiritul* și orice alt sinonim descriu, de fapt, așa cum ne arată și dicționarele, cea mai înaltă treaptă spirituală a omului, menită să descătușeze **creativitatea**, acea miraculoasă capacitate a ființei umane de a transpune visele în realitate. Un om *inspirat* este cel care trăiește *în spirit* și care, ajutat de forța sa spirituală, desăvârșește creații ce ajung să-i încânte pe semenii lui, lăsând urme de neșters în istoria lumii.

Anamaria Borlan, autoarea cărții pe care o țineți acum în mâinile dumneavoastră, este un astfel de om *inspirat*. Ne-am intersectat existențele la începutul anilor '90, însă pe atunci n-am apucat să vorbim și să colaborăm, cel mult ne-am aflat în aceeași sală de conferințe, atrași acolo de pasiunea noastră comună pentru literatura science-fiction. A fost nevoie să treacă peste noi mai bine de două decenii pentru ca viața să ne îndeplinească iarăși drumurile și să descopăr *geniul* uluitor care zăcea ascuns în această doamnă subțirică și blândă, cu alură de balerină și cu ochi sclipind de inteligență.

Când, cu șase ani în urmă, am luat decizia de a înființa, la Editura Pavcon, o colecție de carte SF destinată exclusiv autorilor români, am fost invitați să

participăm, cu un stand de carte, la celebrul de-acum festival brașovean AntareSFest, organizat de Clubul Antares din orașul de la poalele Tâmppei, unul dintre cele mai longevive cenacluri de gen din România, înființat cu nu mai puțin de 40 de ani în urmă. Și cum nu aveam în portofoliu nicio carte scrisă de un autor brașovean pe care să o lansăm acolo, am rugat-o pe Anamaria să îmi recomande un scriitor care avea deja cartea scrisă și mi-o putea trimite repede, ca să o tipărim până la eveniment. Țin minte și acum glasul ei reținut, timid chiar, rostind:

„Am... am eu un roman...”

„Excelent! m-am bucurat eu. Trimite-mi-l pe mail!”

A promis că o va face chiar în acea seară și s-a ținut de cuvânt. Eram în fața calculatorului când a sosit e-mailul de la ea. Am primit o avertizare, în colțul din dreapta-jos a ecranului. Primul e-mail. Apoi, curând, al doilea. Al treilea. Al patrulea... Și au tot continuat să vină! Primul gând care mi-a trecut prin minte a fost că i se blocase probabil serverul de mail și insistase, trimițându-mi de mai multe ori același conținut.

Am deschis primul e-mail. Un volum cu un titlu în limba japoneză: *Aoi tenshi monogatari*; în traducere: *Povestirile Îngerului Albastru*. Iar în attachment, patru capitole. Patru povestiri, mi-am zis. Am aruncat fugitiv un ochi la dimensiunea documentelor. Toate aveau cam același număr de biți, deci cam aceeași dimensiune. Era în regulă, puteam scoate cartea la timp pentru a o lansa la AntareSFest 2017. Era bun și un volum

de povestiri, dacă nu avea un roman. Am descărcat documentele într-un folder special creat cu numele Aneimaria și l-am denumit *Povestiri înțger albastru...* 1, 2, 3, 4... Al doilea e-mail m-a surprins. Documentele, tot patru la număr, erau numerotate 5, 6, 7, 8... La al treilea e-mail am realizat cu surprindere că documentele erau, de fapt, capitolele aceleiași cărți, un roman...

Și când le-am descărcat pe toate, m-am trezit în fața unei uriașe dileme: aveam nu mai puțin de 39 de capitole, egale ca dimensiune, de 39 de pagini format A4, corp 12, pline de note explicative de subsol. „Cum, Doamne iartă-mă, să transform într-un timp atât de scurt 1521 de pagini de manuscris în cărți?” Ieșeau nu mai puțin de 10 volume!! Și am sunat-o pe Anamaria!

„Da, este un roman.” — „Da, are zece volume.” — „Dar știi... aceasta este abia cartea întâi... (??!!) Mai urmează una, tot de zece volume, la care scriu acum...”

Și a-nceput să îmi povestească, cu o febrilitate pe care numai un scriitor pasionat o trăiește, întreaga poveste a adolescentului Kitakuro Keitarō, trăitor în Tokyo-ul zilelor noastre, care dorea să devină samurai, precum înaintașii săi – și a tinerei contese Elisabeth Kinlan Witte, trăitoare în Anglia reginei Victoria, care ajunge să... și cum reușesc ei să...

În seara aceea m-am apucat să citesc manuscrisul și m-a captat atât de tare încât, imediat cum am terminat primul volum, l-am și dat în lucru spre redactare, stilizare și corectură, apoi i l-am trimis inspiratului arhitect și ilustrator Andrei Nicolescu, pentru a-i face o

copertă originală, avertizându-l că va avea de lucrat, de fapt, nu mai puțin de 10 coperte. Am devorat, pur și simplu, câteva zile la rând, cea mai interesantă și extinsă operă literară scrisă vreodată de o scriitoare contemporană din România, mândru să fiu editorul ei și să particip la această teribilă aventură a nașterii unui roman epocal: *Aripile Albastre*.

Iar la AntareSFest, în timpul lansării, o bucurie mai mare de a-și vedea, în sfârșit, cartea cu ochii n-am întâlnit nicicând, la niciun autor și, slavă Domnului!, am lansat cu zecile! Apoi, la lansarea fiecărui volum din prima carte am re trăit din plin fericirea curată și sinceră a unei scriitoare de geniu.

În timp, legătura dintre noi s-a transformat într-o prietenie trainică și mă bucur enorm că un *spirit* atât de puternic, un om de *geniu*, care a lucrat nu mai puțin de doi ani la cea mai iubită operă a sa, pentru care s-a documentat alți câțiva ani mai înainte, s-a alăturat echipei redacționale a revistei *CSF – Colecția Science-Fiction*, oferindu-ne atât de multe nestemate literare.

Volumul de față este primul dintr-o serie care va cuprinde povestirile fantastice și SF pe care *geniul* creativ al **Aneimaria Borlan** ni le-a dăruit și ni le dăruiește an de an și sper din tot sufletul să-i îndrăgiți scriitura la fel de mult cum o îndrăgesc și eu! Căci rar avem șansa de a fi contemporani cu oameni cu un atât de dezvoltat *Spirit de Învingător*.

Constantin D. Pavel
Editor

Incidentul Indira

Nava de linie suborbitală de pasageri atinse altitudinea limită a demarcației de navigație Kármán, de unde se putea admira o foarte frumoasă circumferință a aurorei boreale unduindu-se verde-smarald în zona inferioară a termosferei. Dedesubt se vedea foarte clar planeta albastră, fără nori care să ascundă continentele cu țărmuri erodate, munții cu piscuri înzăpezite, oceanele vaste, care înghițiseră demult arhipelagurile și insulele, precum și cea mai mare fermă plutitoare de panouri solare, alături de calota nordică, aproape lipsită de gheață. Zborul era lin și în compartimente, călătorii se uitau prin hublouri, încântați sau plictisiți de priveliștea oferită de spațiul întunecat, un fundal pe care nu se zărea nicio stea. În depărtare, oarecum teșită, învăluită într-un grațios vâl de ceață alburie-transparentă, strălucea, distantă, în toată splendoarea ei, Selenă.

Brusc, ceva din afară izbi nava.

În camera vastă domnea o atmosferă apăsătoare.

— Pasagerii și echipajul n-au avut nicio șansă! exclamă cu ciudă proprietarul companiei aeriene căruia

îi aparținuse nava de linie. Și e al treilea incident în optsprezece luni! Și...

— Cu tot respectul... – interveni o tânără, năvălind în sala de ședințe fără să fi bătut la ușă și fără să fi fost anunțată.

Privirile bărbaților din jurul mesei se întoarseră toate o dată spre personajul care avusese curajul să le tulbure activitatea într-un mod atât de intempestiv.

— Cine ești? întrebă sec unul dintre ei.

— Vreau să vorbesc cu proprietarul companiei, ceru fata.

— Suntem în ședință! continuă bărbatul. Cum îți permiți să ne deranjezi?

— E în avantajul companiei...

— Te rog să ieși!

— Nu plec până nu vorbesc cu proprietarul! Am informații care pot elucida incidentul! se opuse ea cu vehemență.

În cele din urmă, proprietarul se ridică:

— Eu sunt. Ce anume ai să-mi spui?

— Ar fi mai... comod, domnule, dacă am discuta între patru ochi! replică ea pe un ton convingător.

Bărbatul le aruncă o privire scurtă celorlalți și strânse din buze. Îi făcu semn fetei să-l urmeze. Intrară într-o încăpere alăturată, cu pereți de sticlă, de unde se putea zări o parte însemnată din aerodrom, câteva piste și, în depărtare, imensa rampă de lansare a navelor orbitale și spațiale.

Tânăra se așază și-și scoase șalul de la gât.

— Sunt Indira McIntosh de Genova, se prezentă.

— Te ocupi de exopolitică?

— Nu.

— Și-atunci, ce naiba ai să-mi spui? întrebă ursuz bărbatul.

— Urmăresc de ceva timp aceste... hai să le zicem accidente dezastruoase. Nu vi se pare că au loc cu o anumită frecvență?

Proprietarul companiei se încruntă, fără a se arăta însă surprins.

— Insinuezi că sunt acțiuni deliberate? Terorism? Ai vreo dovadă?

Tânăra puse pe masă o tabletă.

— Am doar o diagramă care susține această teorie. Nu cred că navele au defecțiuni de fabricație... Le construiți cumva gata defecte, domnule Tannger? Vă sabotați propria afacere? Sau nu vă pasă? Mor atâția oameni din vina dumneavoastră. Copii și...

— Ajunge! i-o retează bărbatul. Nu-mi place tonul cu care o zici, dar ai dreptate. Trustul are pierderi mari, iar oamenii au devenit reticenți față de călătoriile cu compania T'ger AeroSpacenaautics.

— Da, în ritmul ăsta veți da faliment cât de curând.

— Altceva mai ai să-mi spui?

— Aveți dușmani, domnule Tannger?

Bărbatul se așează pe scaunul din fața ei. O scrută cu privirea, cu dinții încleștați.

— Dușmani? ridică el din umeri. Eu știu? Cu siguranță că am rivali de afacere, dar până la a recurge la

astfel de acte de violență... Hmm – făcu el încrun-
tându-se – nu știu ce să zic?

— De ce s-a prăbușit a treia navă de linie? Era în
perfectă condiție de zbor. Sau nu era?

— Echipa de examinare a descoperit un șurub care
a lovit unul dintre hublouri. Concluzia preliminară
arată că asta a declanșat tragedia.

— Un șurub? întrebă Indira, gânditoare. Un mic și
banal șurub.

— Provenit, mai mult ca sigur, din stratul de de-
șeuri orbitale.

— Domnule Tannger, nu puteți da vina pe hazard.
Teoria mea spune că există o intenție criminală.

— Și vrei să spui că a tras cineva, deliberat, în nava
mea? Cu un șurub? Cine ar putea face așa ceva?

— Șurubul, în spațiu, e aidoma unui proiectil. La
viteză mare, chiar dacă masa sa e mică, poate stră-
punge hubloul și depresuriza interiorul... Iar de-aici,
totul e clar.

— Comisia de monitorizare a dezastrelor tehnolo-
gice spațiale cercetează în continuare cauzele acciden-
tului...

— Pe toate trei? surâse Indira și se ridică.

Împinse tableta spre el.

— Găsiți aici documentația. Studiați concluziile și
mai vorbim.

— Ești de la Forțele de Apărare Spațială?

— Nu neapărat, zâmbi tânăra insinuant.

Ajunsă la ușă, se opri și păru că ezită.

- Mai ai ceva să-mi spui...?
- Ah, da, ar mai fi un lucru...

Se transmiteau imagini pe toate ecranele digitale montate pe clădirile de pe întreaga suprafață a planetei Pământ. O voce nara pe un ton trist și monoton:

„Călătoria în spațiu nu mai e demult doar un vis. A devenit o realitate banală. Progresul științei și al tehnologiei a determinat colonizarea și terraformarea Lunii, comercializarea spațiului, formarea de mari corporații spațiale, demararea construirii de noi habitate pe Marte. Ne îndreptăm privirile chiar și spre corpuri cerești mai îndepărtate. Unele planete, din alte sisteme solare, au condiții asemănătoare cu cele de pe Terra.

Din toate aceste activități, montarea de stații orbitale, telescoape de mare putere, cu care să descoperim noi planete sau viață extraterestră, afluxul de construcții pe satelitul nostru natural și pe vecina noastră cea mai apropiată, Planeta Roșie, au generat o mare diversitate de reziduuri, aruncate și abandonate în spațiu.

O nouă tragedie teribilă a zguduit opinia publică. Cel mai mare cargobot orbital, care transporta metan și sare dinspre Marte, pe ruta dintre sateliții naturali Phobos și Deimos, a fost lovit de o bucată desprinsă dintr-un rezervor ce gravita în jurul Selenei, în stratul

de rebuturi. Încărcătura s-a împrăștiat pe o suprafață de cel puțin opt sute de kilometri pătrați, iar piloții și echipajul au murit instantaneu, în explozia cocpitului.

Aceste resturi, sateliți artificiali distruși sau dezmembrați, sonde defecte, rezervoare, rămășițe metalice, fragmente din nave sau din stațiile de cercetare, gunoaie industriale, nu au ce căuta pe traseele de transport marfă. Sute de bucăți, mari sau mici, orbitează cu o viteză de 6,14 m/s între Pământ și Selenă, fiind un pericol letal în caz de coliziune și o permanentă amenințare. Nicio navă spațială, fie ea de transport, de cercetare sau militară, nu se mai află în siguranță pe parcursul drumului de la Pământ la Lună ori spre Marte“.

Bărbatul închise transmisia pe care o urmărise pe un canal de știri oarecare. Își puse mâinile la ceafă și se lăsă confortabil pe spate. Rămase așa o vreme, gânditor. Apoi se ridică dintr-odată, de parcă și-ar fi adus aminte de ceva și cuplă un afișaj optoelectronic pe care apărură o hartă ce cuprindea o imensă reprezentare vizuală a zonei spațiale dintre orbita terestră și cea selenară. Încercui și desprinsă digital câteva puncte numerotate, le trase într-o diagramă de la marginea displayului, apoi mări tabelul. Studie cu atenție cele câteva repere, făcând adnotări și calcule.

— Cu șefu', ceru la telefon, privind punctele selectate sclipind verde față de cele roșii, însemnate de el.

— La mulți ani! îi ură apăsă o voce, oarecum neplăcută. Anul 26 din noua Era Cosmică să-ți aducă

belșug! Înseamnă că ai găsit ce căutai de atâta timp. Unde e?

— Plasată pe orbita superioară, între Pământ și Selena.

— Acolo!? exclamă celălalt, plescăind de plăcere.

— O punem în funcțiune?

— Încă n-ai făcut-o?

— În câteva zile va porni.

Închise, în hohotele răgușite ale celuiilalt.

După 22 de ani

Indira se afla la începutul mandatului ei de primar al Pamirsatului. Era primul primar și prima femeie în această funcție, după „Războiul de 87 de minute” care avusese loc cu nici două luni înainte să fie înscăunată, în 56 EC. Multe voci de pe Terra și Selena pledaseră pentru instalarea ei imediată, știind că era o persoană cu mână și voință de fier, intransigentă și foarte competentă.

În urma războiului, satelitul natural al Pământului se rupsese în trei bucăți. Lupta fusese o ciocnire armată de mare intensitate, între ultimul val de coloniști ajunși pe Lună în 47, specializați în servicii și minerit, și armata iraniana a Orașului Satelitar Avacuum, ridicat de forțele musulmane din întreaga lume pe orbita La Grange. Tocmai începuse asamblarea și testarea primilor droizi de luptă antropomorfi, de tip Estel

Eyre Powell, prin inginerie genetică. Abia peste un an, aceștia aveau să iasă din uzine și să formeze o întreagă armată regulată de bază.

După grele și susținute bombardamente, pe Selena apăruseră fisuri, apoi falii adânci și late. Ruptura satelitului devenise inevitabilă, cu toată strădania oamenilor de a o ține întreagă. Activitatea lor continuase exclusiv pe satelitul nou format, cel mai mare, Phoebe. În special agricultura hidroponică, cea care dădea rezultate foarte bune în comparație cu mineritul.

Vestea primită despre eșuarea primei tentative de instalare a unui punct de lucru permanent pe Marte, de către coloniștii asteroidului Vesta, din Colonia Marelui Zid, generase instaurarea unui nou post, cel de primar. Problemele, mai ales cele nerezolvate, erau multe, și doar un simplu consiliu colonial alcătuit din oameni de afaceri de nivel mediu sau câte un deputat trimis de pe Terra, care habar n-avea ce se petrecea pe Lună, n-avea puterea de a decide sau rezolva situațiile stringente și grave. Nimeni nu reușea să pună pe masă un set de soluții distincte și viabile, nimeni nu era suficient de capabil să prezinte, detaliat și la obiect, un program de reabilitare și restabilire a bunului mers al activităților.

Pentru a pune în ordine vraiștea creată în toate structurile sociale, economice și financiare ale Selenei și, mai apoi, ale satelitului Phoebe, era nevoie de o persoană cu abilități speciale relevante de conducere și o viziune clară despre organizarea, coordonarea și con-

trolul situației. Cu alte cuvinte, o mână de fier care să conducă Pamirsat. În cursa pentru fotoliul de primar fuseseră înscrise trei persoane. Una renunțase cu puțin timp înainte de scrutin, cedându-și votanții contracandidatului. Indira se înfuriase de lașitatea trădării și întetise campania până o transformase într-una agresivă. Dacă avea să piardă, măcar știa că luptase până la capăt, cu toate puterile ei.

Surprinzător, învinsese, zdrobindu-și adversarul, un consilier de rang trei de la mentenanța Terrană, cu un procent dublu față de el. Fusesse sincer uimită. Nu mai exitaseră de multă vreme femei în posturi cu atribuții administrative la un nivel atât de înalt. Ea era om de știință, specialist în structuri sociale nonterestre, iar numele ei apăruse dintr-odată pe buzele tuturor. Devenise un fel de suverană neîncoronată peste activitățile de economie domestică pe care avea să le administreze. Statutul de regină i se potrivea de minune.

Șezând în fotoliu, își admira numele inscripționat pe tăblița de pe birou. Indira McIntosh de Genova. Primar Parmisat, Phoebe. Surâse de plăcere și ceru un ceai tare. Brațul telescopic îi puse ceașca pe masă, din care se ridică, liniștitor, un fuior abia vizibil de abur. Numele cu particulă o moștenise de la Grimaldo Cannella de Genova, consulul orașului Zena, în dialectul genovez, din 1162 până în 1184, în timpul măsurat în era pământeană, iar după cucerirea regiunii Liguria, cu capitala în orașul-port de la Mediterană, de către lombardezii din imperiul romano-germanic, fusesse

nevoit să plece în exil, stabilindu-se la fortăreața Ghibelline, de pe dealul Monaco, înființând astfel dinastia primului principe Grimaldi.

McIntosh era un nume de origine scoțiană, derivat din vechea galeză *toisech*, care însemna conducător, șef sau prinț, forma anglicizată a *Mac an Toisich*, o denumire patronimică aparținând categoriei numelor de familie ereditare a picților, din antica țară Picland, din preistoria și protoistoria culturii Epocii de Fier britone, când erau cunoscuți ca *Peohta* în engleza veche, *Pecht* în scoțiană și *Peithwyr* în galeză. Conform analelor Pictavia ale regatului *Fidach* din Inverness, McIntosh data din anul 1160, având cam aceeași vârstă cu numele de Genova. Ambele era puternice și elegante și aparținuseră clasei aristocratice.

Indira era mândria ei. Nume viguros, dar și foarte feminin, cu o influență pozitivă, însemna, în defuncta limbă sanscrită, splendoare și grație. Atribute care o descriau perfect. Numită după soția zeului hindus Vishnu, zeița prosperității, a norocului și a frumuseții. Simbolul ei era floarea de lotus cea încărcată cu mituri și minunate legende, reprezentând în esență puritatea minții, perfecțiune spirituală, iluminare și renaștere. Și, probabil, nu era o simplă coincidență că Indira Gandhi fusese prima femeie prim-ministru al Indiei. Cu siguranță că părinții din care provenea genetic Indira McIntosh de Genova avuseseră un simț dezvoltat al umorului, să-i combine astfel numele. Sau o mare capacitate de reconstituire a diferitelor părți ale isto-

riei străvechi a Terrei, dând un nume complex și covalent fiicei lor, completând rezonant cele două nume de familie.

Pe colțul biroului, mic și arătând straniu între alte obiecte moderne, o micuță statueta pictată în multe culori tari se uita la ea rânjindu-și colții, ca o felină gata de atac. Îl reprezenta pe zeul Fudō Myō-Ō din panteonul japonez. De mică fusese pasionată de cultura fostului arhipelag al țării Soarelui Răsare. Primise cadou micuța sculptură de la un bun prieten cu care lucrase mulți ani împreună și care-i explicase însemnătatea mâniei și a privirii chiorâșe. Obiectul nu era mai mare decât ceașca de ceai, însă privea cu atâta înverșunare și ură încât Indira se întrebese de multe ori, ce-l putuse înfuria pe bietul zeu de arăta așa de supărat. Acesta ședea pe un postament de piatră ce simboliza cât de imuabilă era viața, iar în spate avea pictată o karura, o aureolă de flăcări imense care ardea cu vâlvătai flamboiante. O imagine tocmai potrivită pentru biroul ei.

Mica sculptură din fața ei înfățișa unul dintre cei mai puternici zei din Regatul Regilor Înțelepți din Tărâmul Matcă al Haosului, zeul focului cu puteri mistice, ținând în mâna stângă o funie cu un nod, un fel de lasou sau ștreang, pentru a prinde monștri sau demoni. Indira râdea mereu când își aducea aminte; cu toate că folosisese toate dicționarele din lume, tot nu era prea lămurită ce însemna termenul demon. De monștri mai auzise, cu trimitere la semenii ei, oamenii. În mâna

dreaptă, statuia ținea sabia kurikara-ken, al cărei tăiș reprezenta înțelepciunea tăind ignoranța și prostia. Ea trăia într-o lume a realului de existență obiectivă și i-ar fi prins bine o astfel de sabie cu care să taie din plin prin stratul gros al incompetenței și al obscurantismului.

Lucra în domeniul de mare interes al sistemelor organizate, folosindu-se de diagrame, scheme, fapte concrete, coeficienți, reprezentări grafice și matematice. Specializată în structuri sociale umane nonterestre, un domeniu de activitate plin de resurse neașteptate, îi permitea să vină în contact cu diferite entități cu anumite structuri de sistem, trăsături specifice și caractere speciale, având elemente de integrare organizaționale foarte complexe și sinuoase. Faptul că devenise primarul Pamirsat al Phoebe avusese la bază tocmai această perfecționare și specializare continuă în dificila ei meserie.

— În societate au existat și vor exista mereu două feluri de oameni, vorbi Erhart Tănăsescu, cu vocea sa guturală, greu de urmărit din cauza hârâielii produse de aparatul laringial.

Ședința fusese convocată de el. Viceprimarul Parmisat și cei șase oameni care compuneau primul etalon al primăriei phoebiene se văzuseră obligați să participe. Cu toate că încă nu se cunoșteau între ei.

— Cei puternici și cei care aleargă după putere, completă el, cu un sunet strident.

Nu răspunse nimeni.

— Egalitarismul generează stagnare. Individualismul însuflețește progresul.

Kirito Valdés se foi pe locul său. Era al doilea vice-primar și cam de aceeași vârstă cu Indira. Priveliștea satelitului Phoebe se vedea în toată splendoarea ei prin micuțele hublouri octogonale de la nivelul cel mai de sus, prin care soarele cernea o diafană rețea de raze ce luminau palid interiorul. Corpul construcției, de formă ovală, acoperit cu o semisferă metalică, avea lungimea de aproape 2,5 km și lățimea de 1,2 km. A doua construcție umană pe Selena, o stație semiîngropată, iar după amara experiență eșuată a minei Walpurgia-1, aparținând unui consorțiu germano-olandez, Pamirsat devenise o așezare ale cărei prerogative ambițioase erau să asigure coloniștilor aerul, apa și hrana din resurse proprii, pentru a deveni independentă de costisitoarele importuri de pe Terra. O superbă pădure de un verde-închis lucios se întindea până la orizont, sub acoperișurile în formă de cuve, fiind rezultatul ingineriei genetice pe copaci și alte plante agricole hidroponice.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă, după câteva minute de tăcere, consilierul desemnat al primarului.

Bătrânul hirsut, despre care părerea unanimă era că nu avea ce căuta într-o funcție așa de înaltă și cu responsabilități atât de grele care să-i apese umerii

osoși, își încreți toate ridurile feței într-un rânjet sarcastic.

— Cine a vorbit? Ah, mai tânărul vice...

— Eu, în persoană, spuse și aruncă un mic disc de plastic pe masă, urmărind cum se rotește și cum, în cele din urmă, cade pe masă, sub privirile tuturor.

— Voi toți ar trebui să dispăreți din această schemă de organizare, mârâi bătrânul cu răutate.

— Eu sunt de părere că ar trebui să fie invers, mormăi destul de tare altcineva. Tinerii sunt cei mai potriviți să întreprindă ceva, nu boșorogii care au uitat să moară...

Mai multe zâmbete înfloriră pe fețele celor prezenți.

— Vax, termină! interveni Indira McIntosh de Genova. Domnule Tănăsescu, te rog să te abții de la ironii. Dacă ai ceva de spus, te rog să te referi strict la ceea ce ne interesează. Dacă nu ai, vă puteți întoarce cu toții la activitățile voastre. Presupun că aveți multă treabă și prea puțin timp de pierdut.

Trei din cei șase se și ridicară de pe scaune.

— Tocmai cum bine am punctat mai devreme, își aținti bătrânul un deget subțire în sus. Egalitarismul generează stagnare. Individualismul însuflețește progresul.

— Ce vrea să însemne asta? repetă consilierul întrebarea. Nu înțeleg unde bați?!

— Cu toții suntem egali aici, acum, mârâi bătrânul. Așadar, treburile vor stagna. Fiecare se crede mai deștept decât celălalt și de aceea aveți impresia că

sunteți egali. Nimic mai greșit. Dacă ar fi numai un primar și un viceprimar, adică niște indivizi pricepuți, progresul ar curge de la sine.

— Ne așteaptă o groază de treabă, n-avem vreme sau chef de sfaturi insistente ca să plângem de plictiseală, intră în vorbă și Kamron Meyer, comandantul grupului de siguranță al forțelor de apărare, desemnat special pentru Primărie.

— N-am înțeles nimic, ridică din umeri Piotr Benoit, șeful serviciului de strategii. Dacă unul se crede mai deștept decât celălalt, atunci nu suntem egali. Dacă suntem egali, progresăm liniar în aceeași cadență. Nu-i nimic rău în asta.

— Exact. Nu suferă nimeni de sindromul eroului singuratic care-și face dreptate dincolo de lege, adăugă consilierul Kirito Valdés.

— Așa-i. Avem destule probleme ca să ne... individualizăm! exclamă Kamron Meyer. Suntem împreună, rezolvăm împreună. Așa funcționează o societate inteligentă. Cel puțin așa e în armată. Nu-i așa, Indira?

— Desigur, răspunse ea prompt. Hai să avem un pic de răbdare și să auzim ce idee are domnul Tănăsescu să ne destăinuie.

Bătrânul se foi un pic pe scaun și-și sprijini cotul, cu o dezinvoltură studiată, pe muchia mesei.

— Propun să se mai înființeze vreo două sau chiar trei posturi.

Tăcerea se așternu peste ei ca un strat de praf invizibil.

— Te rog, detaliază, îl încurajă Indira.

— Eu am nevoie de doi consilieri. Personali.

Cineva oftă. Altcineva își drese glasul. Vax își aplecă încet capul, să nu i se vadă grimasa.

— Se respinge, declară primarul. Alte sugestii?

— Cum se respinge? Nu-mi pot exercita funcția dacă nu am doi consilieri în subordinea mea. Am aici numele celor doi – și împinse o minihologramă spre centrul mesei.

— Atunci dă-ți demisia, spuse o voce în surdină.

— Demisia? Nici nu mă gândesc. Am fost ales! Aici e locul meu!

— Domnule viceprimar, vorbi Indira pe un ton tăios. Ar trebui să te gândești la strategii și rezolvări! Asta e structura socială și eu nu pot face nimic în privința acestui subiect. Nu intră în atribuțiile mele sau ale primăriei Pamirsat să facem angajări la solicitarea vreunui membru.

— Am eu ceva important de discutat, spuse al doilea viceprimar, Kirito Valdés.

Bărbatul expunea privirii un fin amestec etnic, la fel ca Indira. Avea un chip frumos, încadrat de părul lung și negru, o fizionomie bine proporționată și trăsături evidențiate, împrumutând aspectul atât de pronunțat al liniei japoneze, pomeți ridicați și ochi alungiți pe o față mai degrabă ovală decât rotundă, moștenită din descendența sa asturiană din vremea Reconquistei spaniole, preluând numele atestat medieval Val de Ese, transformat cu timpul în Valdés.

— Cea mai stringentă problemă, continuă el, este curățarea de gunoaie și rămășițe a spațiului adiacent celor trei sateliți, pe culoarele de navigație. Sunt un pericol pentru orice navă pe rute de tranzit, mai ales cele spre și dinspre Marte. Pe orbita Terrei există milioane de astfel de gunoaie.

— Ce propuneri ai, Kirito?

— Să întindem o plasă care să adune, eșalonat, din aproape în aproape, tot ce plutește degeaba prin spațiu.

— Și unde depozitezi?

— Pe sfărâmată HXP 3003.

— Bucata aia mică, a patra, după ce s-a fragmentat Selena? Cea cu găuri?

— Da.

— Cât de mare e acest fragment?

— De la 150 la 600 metri lungime și 78 m la punctul cel mai înalt.

— Hmm, cam mic.

— Și apoi ce faci?

— L-am bombarda până se evaporă. Sau îi dăm un impuls, să se prăbușească pe Soare. Îi trasăm o traiectorie transmercuriană și de acolo se descurcă singur. Sau adunăm totul în câteva containere și le lăsăm pe orbită, ca pe niște jaloane spațiale, marcate și trecute pe orice hartă, așa măcar o să se știe că sunt acolo și vor fi evitate.

— În afara rutelor comerciale și mai ales cele militare, punctă Kamron Meyer.

— Desigur...

— Cu ce ai bombarda? fu curios Piotr Benoit.

— Rachete antiradiație cu senzor pasiv. Instalăm un radar pe stânca aia plutitoare. Ea însăși e un gunoi periculos. E o țintă sigură.

— De ce un fragment de rocă? Cum îl tractezi sau îl împingi de pe orbita lui Phoebe? Prea costisitor, în opinia mea, doar ca să-l arunci la gunoi, comentă Kamron, comandantul grupului special de siguranță al Forțelor de Apărare Phoebiene.

Serviciul de Pază și Protecție fusese înființat ca o unitate specială, în subordinea primăriei. Un detașament eterogen, alcătuit din mai multe grupe militare de luptători înarmați, specialiști în diferite arme, funcționând ca o echipă ce primea ordine numai de la primar. Kamron Meyer era o americană cu trăsături colțuroase, cu părul negru tuns atât scurt încât i se vedea craniul cenușiu. După priviri, apărea ca o walkirie amazoană de care era mai bine să se ferească oricine avea gânduri beligerante.

— E la periferia centurii. E o bucată singuratică. Nu ar fi nicio pierdere, își dădu cu părerea Piotr.

— Dacă o bombardezi, vei arunca în spațiu și mai multe fragmente. Pe lângă toate reziduurile, mai sunt și rămășițele dezmembrării Selenei...

— Sindromul Kessler, păru că sâsâie Tănăsescu. O boală gravă, de care nu prea avem cum să scăpăm.

— Găsim modalități, îl asigură Vax cu încredere.

— Cum te cheamă, tinere? Și ce reprezinți în acest serviciu al Primăriei?

— Stimate domnule viceprimar. Numele meu e Vasile Alexandru Mare. Pe scurt Vax. Sunt consilier desemnat al doamnei primar.

Bătrânul vice scoase un hârâit înfundat, ca și cum și-ar fi dres glasul.

— Ai fost vreodată la pescuit, domnule consilier Vax?

— Pescuit? Adică să prind pești?

— Așa.

— Pe când eram copil, bunicul mă ducea la râurile de munte, mai puțin poluate. Pescuiam cu undițe și plase, cu electroșocuri, mai prindeam cu mâna... Da, am fost la pescuit.

— ...de pești, broaște sau gunoaie?

— De toate. Apoi le sortam. Peștii îi aruncam înapoi în apă. Broaștele în iarbă. Gunoaiele le scoteam și le puneam în saci, pe care îi duceam la incinerat.

Tănăsescu îl fixa cu privirea, încruntându-se.

— Una e să pescuiești în râuri, alta în spațiu.

— Tehnica e aceeași. Diferă doar micile detalii.

— Vax, i se adresă comandantul Forțelor de Apărare. Îți pot spune așa?

— Desigur. Eu sunt Vax. Deși cuvântul sugerează altceva.

Câțiva zâmbiră.

— Cât de mare ar fi plasa pentru adunat deșeurile?

— Din ce material?

— Probabil dintr-unul compozit, cu matrice polimerică sau metalică. Nu ceva foarte scump, că oricum ajunge la gunoi.

— Unele fragmente sunt imense. Jumătăți de nave, de stații, sateliți și avanposturi spațiale. Altele sunt foarte mărunte, ca niște firimituri...

— Au fost nenumărate încercări de curățare a rutelor. Cu brațe robotice care adună doar piese mai mici, în containere, și apoi acele containere sunt lăsate să orbiteze mai departe prin spațiu, nemarcate. Când două containere din astea s-au ciocnit, din o mie de bucăți s-au făcut milioane de bucățele. Nu ține. N-a funcționat.

— Gunoiul crește de la o zi la alta. Iar interesul de a scăpa de el e aproape de zero, comentă Piotr Benoit.

— Vă cer ajutorul și sfatul în aceste privințe, zise Vax.

— Unde construiești containere așa de mari?

— Mă gândeam la Colonia Minieră Egan & Allamater.

— Cine va construi plasa?

— Se va implica și unitatea Forțelor de Apărare? întrebă Kamron, ținându-și degetele încleștate pe masă.

— Toată lumea din Pamirsat, răspunse prompt Indira.

— E în interesul nostru să curățăm spațiul de resturi.

— Ce ziceți de un harpon? întrebă dintr-odată viceprimarul Tănăsescu, care tăcuse până atunci, urmărind conversația.

Se lăsă tăcerea. În sala primei întruniri de lucru a celor șase membri ai departamentului Primăriei, liniștea părea densă și apăsătoare. Dacă ar fi știut fie-

care ce avea să urmeze, și-ar fi luat la revedere în mod politicos și ar fi părăsit ședința. Însă nimeni nu se gândea la altceva decât la proiectul propus de consilierul Kirito Valdés.

— Harpon?

— Da. Un harpon spațial, confirmă bătrânul.

— La care să atașăm o rachetă cu ghidaj?

— Pe care să-l trimitem spre Soare?

— În acest caz, ar fi nevoie de mii de harpoane!

— Nu chiar. Poate o duzină. Se pot refolosi.

— Harpon cu propulsie, va fi mânuit robotic?

— Ar fi de bun simț, nu? zâmbi bătrânul. Costuri reduse, eficiență maximă.

— În cât timp vom putea pescui toate obiectele mari? Și cu cele mici ce se întâmplă?

— Pentru alea mărunte se poate confecționa o plasă cu ochiuri foarte mici. O sită.

— Nu putem încheia un contract cu firma care are roata aia măcinătoare imensă? întrebă Piotr Benoit, destins.

Ca și ceilalți, era și el o mixtură ciudată și deosebită. Înalt și solid, blond-nisipiu cu ochi verzi, era imaginea perfectă a unui luptător vareg combinat cu un celt galic de neînfrânt. Era incredibil și greu de acceptat cum un om cu o astfel de statură putea fi un funcționar birocrat. Nu i se potrivea de fel postul de șef Serviciu Strategii. Locul lui era mai degrabă pe un câmp de luptă, cu o halebardă uriașă în mână, cu care să învingă triumfător inamicul năvălitor. Poate chiar să

lupte vitejește împotriva zeiței războinice care ședea lângă el.

— Am văzut roata funcționând, îi asigură pe toți cei prezenți. Taie și laminează tot felul de deșeuri în fâșii subțiri. Înainte să ajungă acolo se extrag componentele de aur, platină, instrumentele de navigație care se repară și se refolosesc.

— Unde ai văzut asta? tresări Tănăsescu.

— Pe partea întunecată a lui Phoebe.

— Roata aceea e o afacere particulară ilegală, îi lămurii Indira. Am să-i pun capăt cât de curând. Folosesc doar ce au ei nevoie, restul aruncă înapoi în spațiu. Dau viață la tot felul de obiecte contrafăcute și, din câte se zvonește, nu cred că au licență de producător. Apoi vând unui trust de proprietari care revinde pe piața neagră. Nu ne băgăm în așa ceva. Mai și produc o grămadă de gunoaie!

— Ca să lămurim neînțelegerea, hârâi bătrânul viceprimar, acțiunea despre care menționezi e una chiar foarte legitimă, cu activitate aprobată de senatul Pământean. Dacă te-ar auzi vreun reprezentant de-al lor, te-ar da în judecată.

— Ești cumva în cârdășie cu ei? aruncă Vax întrebarea.

— Cum îți permiți?!

— Habar n-am. Dacă tot macină resturi, nu ar putea să le râșnească pe toate? Ar face un mare serviciu umanității.

— Nu e treaba voastră ce fac alții.

— Atunci, hai să ne concentrăm asupra treburilor noastre. Harpon ai zis? Să vezi ce-i voi prinde cu harponul spațial! exclamă Vax, iritat.

— Să supunem la vot care metodă o vom aplica, propuse Indira.

După câteva clipe, apărură șase răspunsuri. Nu erau două la fel. Primarul Indira McIntosh de Genova oftă.

— E clar, declară ea. Rămâne pe mâine. Fiecare să-și argumenteze alegerea. O expunere concretă, practică, pe scurt, cu date tehnice, costuri, materiale, manevrabilitate, timp de execuție, eficacitate. O vom alege pe cea mai fiabilă.

— Dar...

— Am închis discuția. Și ședința. Mă aștept să conlucrăm și fiecare să contribuie sincer la bunul mers al Primăriei. Puteți pleca.

Aruncă o privire viceprimarului Tănăsescu, căruia nu-i scăpă gestul și apoi spre viceprimarul Valdés. Vax, consilierul ei, percepu și el intenția și-i apăru un zâmbet strâmb în colțul gurii.

Indira McIntosh de Genova fusese aleasă cu majoritate de voturi, adică nouăzeci și nouă la sută. Era un om de știință strălucit și un manager de prim rang. Din cei o sută de votanți, doar unul se exprimase împotriva ei. Ceea ce o supărase mai tare decât dacă ar

fi pierdut numirea și postul. Îl urâse pe Kirito Hakawara Valdés pentru votul lipsă. Cu toate puterile și din tot sufletul ei. Mai rău era că trebuia să-l suporte zilnic, aproape permanent, pe încrezutul și infatuatul japonez.

Se cunoșteau de aproape două decenii și jumătate. De pe vremea când fuseseră amândoi tineri și luptaseră pentru drepturile victimelor cauzate de rebuturile aruncate pe orbită, resturi care provocau accidente catastrofale și mari tragedii. Corporațiile erau surde și neinteresate, iar firmele mai mici prea slabe și temătoare ca să-și unească vocile cu a ei. Singurul care o susținuse, și o făcea și în continuare, fusese japonezul născut în peninsula iberică și naturalizat apoi pe Selena.

După dezmembrarea Lunii, Terra suferea în continuare o seamă de schimbări majore. Primul mare cutremur din Pacific declanșase erupții vulcanice în serie pe întreg globul și tsunami-uri imense care scufundaseră arhipelagul japonez, peninsula coreeană, precum și alte mii de insule și insulițe ce aparțineau de Filipine, Malaezia și Polinezia. Nivelul oceanului crescuse peste țărmurile Australiei, Chinei, Rusiei siberiene și a subcontinentului Indiei. Valuri imense loviseră cu putere partea de vest a celor două continente americane, înecând canalul Panama și toate țările și insulele aflate între sudul și nordul Americii Latine, trimițând din marea Caraibelor până în marea Sargaselor și în golful Mexic milioane de tone de apă ridicată de masa de lavă scursă în ocean.

Cenușa expulzată de vulcani formase un strat dens și aerul devenise irespirabil. Din cauza căldurii, ghețari întregi se prăbușiseră și se dizolvau văzând cu ochii. După topirea a mai mult de 40% din calota de gheață groenlandeză în mai puțin de douăzeci și patru de ore, volumul Atlanticului se ridicase cu 3 metri și se revărsase peste întreaga coastă vestică a Europei.

Viața pe Terra trebuia regândită și reformulată. Tragedia lovise toate colțurile lumii. Pierderile fuseseră gigantice și oamenii își înălțaseră privirile și speranța spre cer, găsind singura modalitate de supraviețuire în plecarea cât mai grabnică pe o altă planetă. Marte părea singura șansă. Căci nici pe Phoebe viața nu era tocmai ușoară.

— Indira, spuse Kirito, privind-o în ochi. De ce vrei să pornești un război tocmai acum?

Femeia învârti paharul între palme.

— Nu-i vorba de război. Chestia aia rotitoare trebuie oprită!

— Las-o, zise japonezul, cu voce moale. Nu te pune cu indivizi despre care nu știi nimic!

— Îl pun pe Vax să cerceteze.

— Poate reușim, diplomatic, să încheiem o înțelegere cu ei.

— Pfai! trânti ea paharul pe masă. Nici nu mă gândesc!

— Ar trebui. Roata lor măcinătoare este, în acest moment, singurul mijloc evident de curățare. Îi putem ruga să ne ajute să scăpăm de resturile spațiale...

— Să-i... rugăm? Cum să-i rugăm? Cu ce? Cu o armă lipită la tâmplă? Cu amenințarea că le trimitem o bombă care să le pulverizeze coșmelia? Ne vor șicana și teroriza...

— Lasă-mă pe mine să merg să vorbesc. Cu Vax ăla... Sunt sigur că Tănăsescu e băgat până-n gât în afacere. Poate e chiar a lui.

Indira se așează și se uită câteva clipe la micuța statuetă a zeului războiului, Fudō Myō-Ō.

— Administrarea Primăriei este o afacere legală. Nu pot întreprinde nimic cu niște borfași, nici dacă aş vrea, chiar dacă un viceprimar e amestecat cu ei.

— Dacă-l prindem pe Tănăsescu, punem mâna pe roată.

— Și? Îți însușești un bun care nu-i al tău? Nu-l vei putea folosi. Ar trebui predat la instanță... ah, ani lungi de judecată, nu, nu, n-am nevoie de bătaie de cap, pe lângă altele. Și, Kirito, mai ții minte, acum vreo douăzeci de ani, am investigat o serie de accidente ale unor nave de linie?

— Da, știu.

— Aveam atunci o suspiciune. Cu timpul, mi-a ieșit din minte, că m-am ocupat de multe altele.

— Să devii primar al Pamirsat.

— Și asta. Frecvența accidentelor n-a scăzut prea mult, însă n-am mai urmărit rapoartele.

— Vrei să cercetez eu situația?

— Ca viceprimar, ai toate drepturile. Dar, te rog, fii subtil și prevăzător. Caută și prin articole, filmări, în

presă, poate găsești și rude ale victimelor sau companii care au suferit pierderi din cauza acestor... accidente. S-ar putea ca unele să fie clasate sau confidentiale.

— Crezi că există vreo legătură între roata măcinătoare și accidentele orbitale?

— Nu știu. Nu vreau să cred nimic. Caută prin arhivele de pe Terra și de pe Selena. Poate ar fi bine să stai de vorbă și cu vreun proprietar de companie spațială sau de linie...

— Mă trimiți pe Pământ?

Indira se întristă deodată.

— Știu că nu mai ai familie... Îmi pare rău. Poate dai peste vreun prieten, o cunoștință... cu toată tragedia de jos...

Kirito puse mâna pe capul micuței statui a lui Fudō Myō-Ō.

— N-ai aruncat statueta, murmură el.

— E cel mai valoros cadou pe care l-am primit vreodată, răspunse ea.

Kirito i-o dăduse când absolvise cea mai dificilă specializare în domeniul structurilor sociale nonterestre. O așteptase la ieșire și, în fața tonetei cu cafea, îi strecurase micul pachet în geantă. Să fii trecut douăzeci și cinci de ani de atunci?

— Reprezintă Zeul Înțelepciunii, spuse el în continuare. — Își împreună palmele și făcu o scurtă plecăciune din cap. — Preschimbă mânia în compasiune, începu el un fel de rugă. Cu sabia taie răul și demonii din noi. Ne eliberează de suferință prin autocontrol.

Cu flăcările sale arde întunericul furiei și ne purifică mintea. Cu colțul îndreptat în sus ne arată puterea dorinței pentru bine. Cu colțul îndreptat în jos arată mila pentru cei care suferă. În corp și spirit. Golește-mi sufletul și judecata de urgie și pedepsire.

Tăcu câteva momente.

— Nenorociri și pierderi. Frumoasa mea Japonie, cu atât de multe temple și altare, castele și grădini karesansui. Înghițită de ape. Totul e distrus. Cultura și tradiția niponă mai trăiește doar prin cei câțiva care mai sunt în viață, împrăștiați pe tot globul, pe Selena și pe Marte. Toți ceilalți au murit. Degeaba și fără folos. Pentru ce? Își ridică privirile întrebătoare spre Indira. Pentru ce? Cine beneficiază de aceste războaie?

— Exact! Războiul a fost mereu o sursă de câștig, știi asta!

Femeia ocoli biroul și veni lângă el. Își puse palma micuță peste mâna japonezului.

— Sunt lucruri pe care trebuie să le afli. Să le descoperi și să le deconspiri.

— Atât? se uită Kirito cu tristețe la ea. Lăsăm chestia asta așa, chiar sub nasul nostru? Harpon! Tănăsescu a avut tupeul să ne propună un harpon.

— Ideea lui nu-i chiar așa de rea. Harponul, dacă are un clește prinzător, poate fi eficace. Avem roboți pe care-i putem trimite cu un vehicul cisternă, îi programăm să colecteze pe o rază vectoare bine stabilită și, când un container se umple, montăm o rachetă și-l trimitem spre Soare.

— Ce frumos visezi, Indira! Te-a înmuiat funcția?

— Te rog, nu-mi vorbi așa. Nu m-a înmuiat nimic și nimeni. E vorba despre diplomatie și strategie. Cred că ești singurul care mă cunoaște, cât de cât...

— Tocmai pentru că te cunosc...

Femeia oftă abia auzit.

— Bine. Vrei aventură? Îți dau cât să nu poți duce. Ia-l cu tine pe Vax, poate ar fi bine și pe Kamron, dați o tură de recunoaștere... numai de recunoaștere, nu te bagi în acțiuni directe cu nimeni. Ai înțeles?

Kirito se ridică imediat.

— Am înțeles, doamnă primar. La ordinele tale!

— Nu, nu, stai, stai! Nu-i un ordin. E o... îngăduință, pe care cel mai probabil o voi regreta. Deja îmi pare rău că...

— Gata, am plecat. Îți dau raportul la întoarcere.

O zbughi pe ușă. Rămasă singură, Indira își activează consola de lucru și se adânci în treabă.

Mai târziu, într-unul din barurile din Pamirsat

— Spune-mi, Vax, de ce ai cerut în mod repetat să fii trimis pe Selenă? Pe Phoebe, mai exact? Întrebă Indira pe cel mai tânăr membru al echipei. De ce pe post de consilier? E vreo șmecherie în chestia asta și eu nu știu?

Vax se uită pieziș spre ea și surâse. Ședea sprijiniți cu coatele de tejgheaua barului, fiecare cu câte un pahar de băutură în față.

— Nu e nicio șmecherie! De ce ar fi?!

Indira își clătină paharul și cuburile de gheață nepotită scoaseră un clinchet plăcut.

— Ți-am parcurs dosarul...

— Desigur.

— Și... ai ceva de adăugat?

Tânărul își clătină capul.

— N-am nimic de adăugat. Doamnă, salută cu două degete duse la frunte și coborî de pe scaunul înalt.

— O clipă, îl opri Indira. Ce bei acolo?

Vax se uită la recipientul transparent și se încruntă cu o strâmbătură.

— Limonadă cu ghimbir...

— Uuuu... astringent, râse ea. Nu vrei să mai bei un pahar? Fac eu cinste.

Ultimele cuvinte nu erau o invitație, ci un ordin. Tânărul consilier se reaseză și apăsă plăcuța încrustată în tejghea, să aleagă băutura. Se uită spre Indira, care confirmă dând din cap.

— Mulțumesc, spuse el și-i arătă pe display un pahar având un conținut de o culoare nedefinită.

Recipientele se iviră în fața lor și Indira potrivi rotunjimea cardului de plată într-unul din cercurile din fantă. La drept vorbind, nu se așteptase ca primarul să-i plătească băutura. Dacă o făcuse, însemna că voia ceva de la el. Poate avea el jumătatea vârstei ei, însă nu era naiv și cu atât mai puțin nu era deloc neexperimentat sau neîncercat în enigmele dedesubturilor vieții sociale.

— De ce ești atât de înverșunat? întrebă deodată, după mai multe clipe de tăcere, primarul.

Vax ridică din umeri. Părea intimidat de conversația în particular cu ea.

— Poate... Am motivele mele.

Indira trase prin pai o gură din băutura ei.

— Spune-mi. Poate avem o înverșunare comună.

— Eu știu? Poate că nu.

— În timpul ședinței ai fost foarte dezinvolt. Acum te simt închistat, ferecat la suflet. De ce?

Nu primi niciun răspuns. Îi privi profilul bine conturat. Îi simțea valul de furie care se crea în interiorul lui, crescând. Se pricepea să descifreze astfel de stări și să indentifice însușiri cu caracter mai ales sufletesc, să distingă apăsarea sau durerea interioară și să interpreteze cu mare acuratețe rațiuni care puteau duce la argumente de motivare sau la justificări hazardate.

Îi știa fișa de post, ca și a celorlalți membri ai echipei ei. Tânărul de lângă ea fusese unul dintre cei mai buni licențiați de sociocultură planetară în configurarea interdependenței între social și dreptul uman. Vorbea fluent mai mult de zece limbi și era un bun boxer amator. Locuise în casa părintească până nu demult, alături de surorile și mama lui. Orașul său nativ, din curbura munților Carpați, din estul Europei, nu era prea mare sau foarte cunoscut, însă îi oferise toate șansele de a-și urma visele și dorințele. Poate ducea dorul familiei și fusese prins de melancolia îndepărtării, cum se întâmpla deseori cu mulți de pe Selena.

Cu toate că nu nostalgia de casă părea să fie justificarea potrivită pentru starea lui. Doar venise imediat după absolvire pe satelitul Terrei, cu unul din valurile de coloniști și avusese tot felul de serviciiuri, în diferite departamente. Iar acum era consilier al primului primar femeie al Pamirsat. Bună mișcare, gândi Indira.

— Mi se pare că semeni cu cineva cunoscut, spuse ea într-o doară, jucându-se cu paiul între degete. Cu cineva pe care l-am cunoscut mai demult. Oare cine?

Vax își clătină capul.

— Nu știu. Nu cred.

— În dosar scrie că mama ta a fost pilot de linie pe o navă spațială spre Selena. Tatăl, lector la academia de formare piloți. Corect?

Din nou, tânărul dădu din umeri.

— Scrie în dosar, spuse moale și trase o înghițitură prin pai, apoi se cutremură de amăreala băuturii.

— Am cunoscut-o pe mama ta, exclamă Indira ca și cum chiar în momentul acela ar fi descoperit amintirea și se întoarse cu tot corpul spre el. Mai demult, mă afluam într-o călătorie de afaceri și nava spațială a avut ceva probleme, de parcă ar fi fost lovită de ceva din spațiu... a reparat defecțiunea din interior, apoi s-a îmbrăcat în costumul pentru Activități Extravehiculare și s-a dus afară, a repus în funcțiune nu știu ce, cu toate că nu era treaba ei să facă astfel de lucruri. Un pilot de excepție.

— A murit în drum spre Marte.

— Nu se poate!

— Nava a fost lovită de un braț al unei foste stații spațiale dezafectate. A murit din cauza unui gunoi... al unui gunoi uman.

— Îmi aduc aminte. Nu a supraviețuit nimeni.

— Nici sora mea cea mare...

— A fost în aceeași navă?

— Nu. Pilot pe un transcargou. T'ger AeroSpace-nautics.

— Oh. Acea companie? M-am războit îndelung cu ei.

— Se pare că fără prea mare folos...

Indira îl privi din nou. Surprinsă. În modul cel mai plăcut.

— Vrei răzbunare?

— Și încă cum! îi scăpă bărbatului exclamația, cu o vehemență bruscă.

— Acesta-i motivul pentru care ai vrut neapărat să fii desemnat consilierul meu?

— Unul din motive, să zicem.

— Care ar fi celelalte?

— Ți le voi spune când va veni vremea, zise și se ridică subit, îndepărtându-se cu pași repezi.

— Vax? strigă Indira după el.

El se opri în mijlocul localului pustiu, fără să se întoarcă.

— Bine. Vrei răzbunare? Îți dau cât să nu poți duce. Ia-l cu tine pe Kirito Valdés, poate ar fi bine și pe Kamron, dați o tură de recunoaștere pe la roata măcinătoare... numai de recunoaștere, nu te bagi în acțiuni

directe cu nimeni. Ai înțeles? repetă ea ceea ce-i spusese și lui Kirito mai devreme, doar că schimbase numele.

Vax o privi peste umăr. O clipă păru să cântărească cele spuse.

— Este... un ordin?

— Nu neapărat, mai degrabă o îngăduință... pe care, probabil... Desigur că este un ordin!

— Voi îndeplini ordinul, doamnă primar, declară Vax cu foarte mare seriozitate.

— Vreau raportul complet! strigă din nou după el.

Vasile Alexandru Mare ieși. Iar pe chipul Indirei înflori un zâmbet de mare satisfacție.

*Spre seară, pe estacada care ducea
la serele hidroponice*

— A, ce surpriză plăcută, exclamă Indira cu jovialitate, când mai avea câțiva pași de făcut.

— Bună seara, doamnă primar, o salută Kamron Meyer, aproape luând poziția de drepti.

Indira o văzuse de pe coridorul de sus, după ce ieșise din biroul ei și se îndrepta spre sala de mese de la același etaj. Fata înaltă, robustă, tocmai bună pentru un post de militar, stătuse rezemată în coate pe balustrada care delimita canalul de irigație. După poziția umerilor părusese tensionată și pierdută în gânduri nu prea plăcute. Fața ei, parcă sculptată din cea mai dură și

albă marmură, în unghiuri drepte, arăta ca o adevărată walkirie, după prima impresie a Indirei, gata să se lanseze în cea mai feroce luptă cu dușmanii ei, reali sau închipuiți.

— Ai cînat, Kamron? o întrebă Indira pe un ton ce se dorea a fi matern.

— Nu, doamnă, încă nu, răspunse fata pe un ton milităresc.

— Nu te formaliza, zise surâzând primarul. La birou îmi poți spune așa, însă în afara lui sunt doar Indira.

Kamron își înclină ușor capul, în semn că a înțeles.

— Te invit la sala de sus, ce zici, și arată cu degetul direcția de unde venise. Sau, dacă preferi altundeva, pentru mine e bine oriunde.

— E bine sus, zise Kamron.

Cât pășiră una lângă alta, Indira derulă în minte informațiile cuprinse în fișa ei. Și se minună la gândul că niciunul dintre membrii echipei pe care avea să o conducă timp de patru ani nu era de rasă pură, adică erau diferite și neașteptate combinații etnice. Kamron crescuse fără tată, acesta murise la puțin timp după ce se născuse, într-un accident cauzat de ruptura unei nave spațiale într-o coliziune cu un alt corp rătăcit pe ruta de tranzit spre una din Stațiile Orbitale Orașe. Preluase numele mamei, Meyer, de origine olandeză, cu rădăcini evreiești. Meyer fusese cândva, prin Evul Mediu european, un atribut al meseriei de primar sau comandant, iar în ebraica veche însemna cel care stră-

lucește. Nu i se putea potrivi fetei un nume mai ni-
merit.

— Ce te frământă? o întrebă, după ce-și aleseră fe-
lurile de mâncare.

Știa că fusese un copil extrem de dificil. Se muta-
seră într-un stat independent din America și, pentru
că o duceau greu, mama ei o înscrisese la o școală mi-
litară încă de la o vârstă fragedă. Având bune abilități
de luptător, cariera ei în armată se dezvoltase până la
gradul de ofițer de comandă al unei garnizoane de
frontieră și se descurcase admirabil cu forțele inamice
care atacau mereu de dincolo de linia de demarcație.
Ca recompensă, fusese relocată la unitatea militară
Sena și avusese câteva succese în lupta împotriva
contrabandiștilor spațiali care făceau trafic de arme.
Avansase în grad, iar acum era comandantul Unității
Armate a primăriei Pamirsat.

— Nimic, zise ea, încercând să suradă.

Indira o privi câteva clipe, apoi începu să mestece,
lent, câteva frunze de salată din recolta serelor hidro-
ponice.

— Ți-a fost greu la instrucție?

Kamron dădu din umeri, nepăsătoare.

— A mers.

— A mers? făcu Indira cu o mirare artificială. Cred
că, dacă nu mă înșeală memoria, ești cel mai tânăr co-
mandant de pe Phoebe.

Amazoana îi aruncă o privire. Începu să mănânce,
cu capul aplecat.

— Spune-mi despre tatăl tău, vorbi primarul după ce înghiți și se lăsă pe speteaza scaunului.

Fata își ridică ochii spre ea.

— Tatăl meu?

Indira încuviință, sorbind o înghițitură de apă.

— Nu-i nimic de spus.

— Scrie în dosarul tău c-a murit când erai foarte mică.

— Da.

— De ce ai trecut pe numele mamei tale?

— Așa.

— Nu ți-a plăcut numele tatălui tău?

— Nu.

— A fost bolnav?

— Nu.

— A fost un infractor?

— Nu.

— Un spion?

— Nu.

— Terorist?

— Nu. De ce tot întrebi?

— Sunt curioasă. Să știu cu a cui fiică stau de vorbă.

— Scrie la dosar.

— Nu prea multe. Cu ce se ocupa tatăl tău?

— Pilot.

Indira respiră o dată, prelung. Începeau să se lege anumite piese din tabloul jocului. Doar că nu era chiar un joc, fiind vorba despre viața oamenilor.

— Pe o navă spațială?

— Da.

— Pilota o navă de linie?

— Nu.

— Cargou?

— Nu.

— Aha. O navă militară.

— Da.

— Și ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Cum nimic. A murit de nimic?

— Da.

— A fost bolnav?

— Nu.

— O defecțiune?

— Nu.

— Eroare de pilotaj?

— Nu.

— A sărit prin hublou?

Kamron trânti furculița pe masă.

— Nu.

— Kamron Meyer, se aplecă Indira spre ea. Dacă nu-mi spui, nu am de unde să știu.

— E important?

— Încă nu știu. S-ar putea. Te rog, spune-mi cum a murit tatăl tău.

Se lăsă din nou pe spate.

— S-a rupt ceva la navă. Într-o coliziune.

— Coliziune? deveni Indira atentă. Ți-a povestit mama? Haide, Kamron, nu-i nicio jenă să-mi spui. A fost un accident?

— Da. Pe ruta de tranzit spre asteroizi.

— Așa.

— Nava a fost lovită de un corp metalic. A penetrat fuselajul.

— Mare? Adică, acel corp metalic era un deșeu spațial mare?

Indira o lăasă să-și mestece îmbucătura.

— Un șurub.

— Ah. Un șurub! Am mai auzit povestea asta cu șurubul.

Mijii ochii și veni foarte aproape de ea.

— Vrei să faci dreptate? șopti la urechea fetei.

Kamron se uită la ea cu ochii lucindu-i. O vedea gândindu-se și evaluând ceea ce fusese întrebată atât de neașteptat. Detectă în ei o doză de neîncredere, poate ceva nesiguranță, dar și speranță.

— Vrei să faci dreptate, Kamron? întrebă din nou, cu glas șoptit. Stă în puterile tale. Vrei? Ia-l cu tine pe Kirito Valdés, poate și pe Vax, dați o tură de recunoaștere pe la roata măcinătoare... numai de recunoaștere, nu te bagi în acțiuni directe cu nimeni. Ai înțeles? repetă ea cele spuse lui Kirito și Vax mai devreme.

Kamron puse furculița în farfurie și o împinse până la mijlocul mesei rotunde.

— Se poate? întrebă cu voce scăzută, să nu o audă ceilalți, de la alte mese.

— Ce anume să se poată?

— Să fac dreptate?

— Desigur. Consideră că ți-am dat un ordin direct.

Se ridică brusc.

— Am înțeles. Mulțumesc.

Plecă cu pași lungi și Indira îi văzu umerii puțin mai relaxați.

Mult mai târziu

Parcă presimțind că-l va găsi la bar, Indira McIntosh de Genova se abătu spre sala întunecată a unui mic băruleț de unde răzbeau sunete de muzică, ceva între un smooth jazz și ambient house, un mix de stiluri muzicale care nu dispăruse, doar se transformase în ceva cu ritm moale, armonios și insinuant. Foarte reconfortant după liniștea albă a stației semiîngropate Pamirsat, recunoscu în sinea ei și încercă să găsească o siluetă printre umbrele mișcătoare. Apoi se duse direct la bar și se cocoță pe un scaun înalt.

— Îți fac cinste cu încă un rând?

Cel de lângă ea se întoarse.

— Indira, salută Piotr Benoit.

— Piotr, răspunse la salut. Ce bei? Vodcă, cumva?

— Oh, nu, râse uriașul. Aș vrea eu. E un fel de coniac, să zicem... tare departe de finețea băuturii franceze.

— Atunci... eu voi opta pentru un cocktail.

— Dă-mi voie, te rog. Alege. Îl plătesc eu.

Gestul aproape că o miră. Oare omul voia ceva de la ea sau era doar ultimul galant de pe Phoebe? Născut la Moscova, educat la Paris, locuise câțiva ani în

Australia înainte de a se muta pe Selena, cu mult înainte de dezmembrarea ei, avea trăsături foarte interesante, amestecul acela nedefinit, diferit prin însăși natura sa, neutralizându-i adevărata origine.

— Te-ai gândit la modalitatea de a curăța stratul de resturi de pe orbită? atacă Indira, nevenindu-i nimic altceva mai bun în minte ca subiect de conversație.

— O, da, exclamă uriașul de lângă ea. Am o strategie gata formulată.

— Deja?

— Nu e de-acum două ore. O am întocmită de ceva vreme. Ar fi de schimbat niște parametri, însă planul e bine conceput și se poate aplica integral. Cu avizul tău, bineînțeles.

— Ce n-a funcționat? De ce nu a fost pus în practică?

— N-a fost luat în seamă de nimeni. Eu sunt un strateg. Gândesc în cifre și valori. Stabilesc obiectivele după o atentă cercetare, studiez tot felul de scenarii posibil aplicabile, planific cursul acțiunilor pas cu pas, corectez deviațiile, configurez reactivitatea față de obiectiv, dezvolt procesul analitic de strategie pentru poziționarea cea mai indicată pe piață, concep mediul financiar în funcție de opțiunile strategice... sunt prea puțini cei care înțeleg un astfel de proiect.

— Cui l-ai trimis?

— Multora. Tuturor. Știu că înțelegi despre ce vorbesc, doar ești și tu un strateg. Altfel nu ai ocupa funcția de primar al Pamirsat. M-am documentat un pic despre tine, sper să nu te superi. Îți cunosc toate

realizările și reușitele. Mai ai câte ceva de învățat despre structura administrativă de pe Selena, pardon Phoebe, sunt convins că te vei descurca admirabil. Noi doi, tu și cu mine, putem forma echipa care va curăța orbita de mizerii. Ce zici?

Indira sorbi o înghițitură din cocktailul ei colorat, apoi întoarse spre rus o față zâmbitoare.

— Vreau să-l studiez. Proiectul, mă refer.

— Fără îndoială. Va ajunge încă din seara asta pe biroul tău.

— Îl voi citi mâine, la prima oră.

— Așteaptă până îți vor da și ceilalți sugestiile lor.

— Un sfat înțelept, pe care-l voi urma, surâse, cu maxilarele încleștate.

— De ce te interesează așa de obsesiv să cureți orbita de resturi și deșeuri? Este ceva personal?

Indirei nu-i plăcu tonul, nici întrebarea pusă. Se încruntă puțin, în aproape întunericul barului nu se putea ca cel de lângă s-o vadă. Cu toate astea, îl auzi râzând încetișor și plăcut.

— E ceva comic? îl întrebă.

— Te înțeleg, răspunse el. Ai o misiune grea și ingrătă, iar faptul că ești prima femeie primar pe Phoebe îți apasă umerii. Cu atât mai mult, ești chiar primul primar al Pamirsat și cred că toată lumea e cu ochii pe tine.

Indira se crispă.

— De unde deduci că toată lumea e cu ochii pe mine? se oțărî și-i veni să-i verse băutura aceea roz-violacee

din paharul ei, care nu era bună deloc, drept în fața lui de om stilat. În schimb, se abținu și zise: Ochii lumii se îndreaptă acum spre marile dezastre și nenorociri de pe Terra. Măcar cu atâta să pot contribui și eu, să curăț zonele de tranzit, ca navele spațiale și stațiile orbitale să fie în siguranță.

— Ești curajoasă, zise Piotr.

— Poate că sunt. Mă lupt cu nedreptatea de când mă știu.

— Și ai îndreptat-o?

— De multe ori. Încă nu definitiv. Dar o voi face.

— Ești drăguță când te înfurii, Indira. Îți stă bine îmbujorată.

— Ha, ce prostie! N-ai cum să observi dacă-s îmbujorată sau nu în beznă asta. Și apoi, datorită tenului meu mai închis de la natură, nu poți vedea așa ceva pe fața mea.

— Iartă-mă dacă crezi că te-am ofensat. E o discuție între prieteni, la un pahar de ceva. Vorbim neprotocolar, da?

Indira își mușcă buza de jos, apoi se recompuse și zâmbi.

— Sigur, nonconformist e termenul.

Îl plăcea și nu prea pe acest mamut de Piotr. Nu știa prea multe despre el. La ceilalți, datorită experienței ei de viață, le dibuise punctul slab, care părea să fie unul comun. Până aici. Pe viceprimarul Tănăsescu nu-l punea deocamdată la socoteală. Avea să stea de vorbă și cu el, în afara biroului, când avea să vină timpul. Însă

nu știa prea sigur în ce direcție să conducă discuția de față. Se părea că Piotr Benoit o citise cu destul de multă exactitate, ceea ce o înfuria și o destabiliza într-o oarecare măsură. De neîngăduit și de neiertat.

De la incidentul de cu douăzeci și cinci de ani în urmă, cu compania T'ger AeroSpacenaautics, unde nu avusese câștig de cauză din motive banale, fusese o începătoare avântată, nu era încă atât de versată în diferite subterfugii și experimentată în perfidia și prefăcătorie umană, unde cei mai mari și mai tari o învinseră fără drept de apel. Astfel de lucruri se întâmplaseră de câteva ori și Indira se întrebase unde greșea, deoarece, cu siguranță, undeva, în judecata ei, exista o eroare.

Încetul cu încetul, observându-i pe toți cei cu care venea în contact sau lucra, începuse să acorde mai multă atenție interpretării împrejurărilor și aprecierea unor decizii, concepții sau păreri emise, greșeli de interpretare ale unei situații sau alteia, sincope de informare și transmitere de date eronate și neverificate, descoperirea diferențelor unor mărimi de valoare față de cele prezentate, defecte ale metodelor aplicate, deosebiri între calcul și experiență, nepotriviri de percepții în comportamentul social.

Își ascultase de multe ori intuiția, care o condusesese, de cele mai multe ori, pe câte un drum dificil, dar n-o înșelase niciodată. Cu timpul, învățase să discearnă între o valoare reală și o ipocrizie. Dezvoltase o adevărată pasiune pentru studiul acțiunilor structurate,

ca o punte de legătură între comportament și consecințe, scopuri și finalizări. Când depusese jurământul de primar, în a treia zi din a treia lună, era deja formată ca un foarte bun și apreciat specialist în profesia care o fascina de-a dreptul.

— Alertă de proximitate! Alertă de proximitate!

Alarma izbucnise deodată și persista de câteva minute. Kamron Meyer sări de pe scaunul din biroul primarului și țâșni pe ușă afară. În următoarele zece secunde ieșiră toți cei prezenți, rămânând doar bătrânul viceprimar Erhart Tănăsescu, șezând imperturbabil de parcă ar fi fost surd și n-ar fi auzit anunțul de primejdie. Indira îi aruncă o privire, stând în picioare.

Nu găsisese prea multe informații despre omul din fața ei. Născut undeva într-o țară de care nu auzise nimeni, cu ultima sa adresă în România, acum parte din federația Dunăreană, în același oraș ca și Vasile Alexandru Mare, era o enigmă. Își începuse cariera ca geofizician mineralog, însă fusese deja destul de bătrân încă de pe-atunci. Nu existau date și informații despre anii lui de copilărie și tinerețe. O perioadă îndelungată dispăruse din peisaj și revenise apoi cu o mare avere. Nu figurase nicăieri pe Terra, pe Selena sau în primele misiuni pe Marte. Anumite voci zvoni-seră că fusese plecat pe o planetă din alt sistem solar, să cerceteze condițiile de viață de acolo. Nu găsisese

nicio însemnare care să confirme această afirmație. Alții spusese că fusese răpit de extraterestri, o declarație de-a dreptul hilară. Câteva voci șoptiseră că omul se retrăsese pe vârful munților Bucegi, din Carpații de curbură, trăind ca un pustnic într-o peșteră și hrănindu-se cu energia zeilor. Basmе.

Nu se știa în ce investise imensa sa avere, care părea să-i fi picat direct din cer. Moștenire? Afaceri necurate? Muncă cinstită? Nimic nu conducea spre elucidarea misterului care ținuse multă vreme prima pagină a cotidianelor de informații și fusese cap de afiș în toate știrile, de peste tot, ca fiind ceva senzațional. Faptele reale pot deveni cu ușurință ficțiuni atunci când sunt repovestite de multe ori. Probabil că exista undeva, bine ascuns, acel sâmbure de sinceritate sau adevăr care putea explica întreaga poveste, ce părea, totuși, mult prea bine fabricată ca să fie autentică.

Tănăsescu apăruse pe Selenă încă din anul 26 EC, de la deschiderea primei mine selenare, de extragere a bazaltului și piroxenului, Walpurgia-1, în craterul Mafic Mound, de la Polul Sud, din bazinul Aitken, cu diametrul de 32 km, aflat în mijlocul altor patru cratere de mari dimensiuni. Fusese unul dintre mulții acționari ai minei, apoi investise într-o companie de transport minier selenar și exploatarea asteroizilor cu metale nobile, platină, paladiu, zăcămintе de aur și diamant. Cele două din urmă se dovediseră a fi întreprinderi dezastruoase și pierduse o grămadă de bani, în loc să câștige.

Fusesse pe Marte, în explorări de sol, prezent la prima amartizare a astronavei chineze Lao-Tzî, în 31 EC. Luase parte, cinci ani mai târziu, la construirea Coloniei Miniere Egan & Allamater, pe Selena. Existau câteva mărunte dovezi care susțineau implicarea financiară și personală a lui Erhart Tănăsescu. Ce făcuse el înainte de astea? Parcă apăruse din neant și probabil că, la un moment dat, tot acolo avea să se întoarcă.

Înainte de Erei Cosmice, între orbita joasă și cea a Lunii existau deja mai mult de nouăzeci de mii de telescoape de toate felurile, funcționale sau nu, sateliți orbitali de supraveghere, nave spațiale în derivă, nave transportoare de materii prime și materiale pentru construcțiile de pe Selena și Marte, cargoboturi, nave de pasageri, militare și câteva nave pierdute în misiunile pentru cercetarea spațială. La care se adăugau cele peste nouă milioane de obiecte rezultate din coliziuni, explozii sau descompuneri. Nu se puneau la socoteală deversări de minereu în spațiu, particule mici de rocă sfărâmată, de la dezmembrarea Selenei, și alte particule cosmice.

Operatorii sateliților investeau în continuare sume fabuloase pentru menținerea aparaturii de bord, de funcționare și comunicații, prin manevre de evitare a impacturilor cu deșeuri și corpuri care se aflau pe aceeași traiectorie orbitală. Avertismentele de coliziune costau și ele bani grei și uneori erau doar atenționări de posibile evenimente din cauza perturbațiilor solare, a undelor gama, a prafului cosmic, a mi-

cilor comete sau a marilor meteoriți care mai cădeau, uneori, pe suprafața Lunii. O aglomerație foarte mare într-un spațiu atât de mic. Era inevitabil ca într-o zi ceva să nu cadă și peste semisfera metalică ce acoperea stația semiîngropată Pamirsat. Nu că ar fi fost prima oară când o ploaie de fragmente, rezultate din două nave de tranzit care se ciocniseră din cauza unor deșeuri metalice foarte mari, pe care doriseră să le evite fiecare, se declanșase astfel o cascadă colizională de mari proporții.

Mai multe cuve hidroponice care acopereau și formau învelișul exterior al stației phoebiene avuseseră serioase defecțiuni de funcționare a sistemului tehnic și industria agricolă fusese serios perturbată și chiar pusă sub semnul întrebării.

— Alertă de proximitate! Alertă de proximitate! izbucnise peste tot în Pamirsat sunetul strident, cu ecou suprapus, reverberând de la vibrațiile sonore în sistemul electroacustic.

Indira verifică o serie de imagini de exterior, pe consola ei de lucru. Nu văzu nimic transmis de sateliții de comunicații. Canalul de recepție părea bruiat fie de vântul solar, fie de vreun flux de plasmă ori de particule spațiale, și nu reușea să treacă la o altă frecvență. Căuta să-i găsească pe membrii echipei ei, care dispăruseră care încotro la izbucnirea semnalului de alarmă. Voia să știe care era situația în Pamirsat, dacă începuse să se aplice măsurile de siguranță, dacă lucrătorii, rezidenții și toate persoanele începuseră să coboare

în partea îngropată a stației și să izoleze straturile de trecere, în cazul că s-ar fi întâmplat vreo nenorocire.

— Alertă de coliziune! Alertă de coliziune! anunța vocea artificială.

Dintr-odată, imaginea din exterior reveni. Indira, din biroul ei de sub cupola metalică a stației, văzu foarte clar ce se întâmpla. Nenumărate mici nave, care arătau ca niște himenoptere metalice, glisau cu repeziciune din hangarele laterale și, după ce se decuplau, se lansau ca viespile supărate din stup, urmate de spațioforele bombate, cu echipaj și armament mai greu.

— Aici Kamron Meyer, veni deodată vocea distorsionată a comandantului de escadrilă.

Îi vorbea prin cască și se afla într-un cocpit al unei navete de luptă.

— Raportează! ceru Indira.

— Stația Pamirsat e atacată de un roi de... nu știu exact ce. Un roi de mici sfere care par din fier. Dacă sunt penetrante...

— De unde vine atacul?

— Dinspre roata măcinătoare.

— Trimite o patrulă să verifice.

— Am înțeles.

— Anihilează sursa. Trage asupra ei până dispare.

— Am înțeles.

— Succes.

Erhart Tănăsescu se ridică agale.

— N-am vrut să te întrerup, hârâi el. Ar fi recomandabil să te duci în adăpost.

Indira se-ntoarse spre el, mai să-și verse furia asupra lui:

— Du-te tu în adăpost, domnule viceprimar! Îți recomand cu insistență!

Bătrânul își schimonosi fața într-un fel de rânjet.

— Mulțumesc. Te voi aștepta.

— Mergi înainte. Vin și eu imediat! îl expedie.

— Te aștept, doamnă primar.

— Du-te! Lasă-mă în pace! strigă ea, preocupată cu trimiterea unor comenzi.

Tănăsescu se așeză înapoi, fără să se arate grăbit să plece.

— Vă vorbește primarul stației Pamirsat, transmise ea pe toate canalele video și audio. Către toate unitățile stației. Sunt Indira McIntosh de Genova. Este o alertă iminentă. Nu e un exercițiu. Opriți-vă din activitățile voastre și retrăgeți-vă în adăposturile subterane. Cei de la întreținere, închideți sistemele de energie care nu sunt vitale. Lăsați în funcțiune doar pe cele de menținere a vieții. Repet. Nu e un exercițiu. Retrăgeți-vă acum!

— Ar trebui să-ți urmezi propriul sfat, hârâi din nou bătrânul viceprimar.

— Mai ești aici? Nu vezi că am treabă?

— Văd.

— N-am timp de tine. Nu mă bate la cap.

— Vreau să-ți întind o mână de ajutor, dacă, desigur, vei fi atât de amabilă să accepți, surâse subțire și prea stăpân pe el Tănăsescu.

— Ce să accept? făcu Indira, nu prea atentă la spusele lui.

— Cred că este, dacă nu mă înșel, un accident neintenționat.

— Neintenționat? se-ntoarse Indira cu spatele la el și mai tastă câteva rânduri pe ecranul consolei.

— Te rog, nu te panica. Gândește-te că zeul Pan este cel care seamănă groază și spaimă.

— Ce zici? strigă ea la el.

— Cuplează dispozitivul de dragare. Va dura ceva timp, însă va avea efect.

Indira se opri și-l privi cu o expresie perplexă.

— Dragarea e pentru praful și particulele mărunte! Nu are efect la...

— Aici Kamron Meyer. Am detectat sursa. Un cargobot a fost lovit de un obiect din stratul de deșeuri, a părăsit ruta vectoare și s-a ciocnit cu roata măcinătoare.

— Ah! Direcția?

— Marte, spre Asteroidul Vesta. Sau poate spre Terra.

— Cei care construiesc punctul de lucru pe Marte?

— De la Colonia Marelui Zid.

— Coliziunea a fost cu un corp de mari dimensiuni.

— Identifică, te rog, compania.

— T'ger AeroSpacenaautics.

— Iarăși ei?! Echipajul?

— N-a supraviețuit.

Indira își lăasă capul în jos. Își mușcă buza și dădu cu pumnul în masă.

- Ce transportau?
- Materiale auxiliare.
- Cum ar fi?
- În manifestul de transport scrie fier și apă salină.

Aduc câteva mostre.

— Apa salină de pe Marte se coagulează în vid, datorită temperaturilor foarte scăzute și formează acele mărunte sfere, explică Tănăsescu, cu ochii ațintiți pe ecran, de unde vedea întreaga scenă a dezastrului. Nu sunt metalice, însă pot avea consistența unor bile de fier și pot găuri cuvele din cupola stației. Datorită formei rotunde și a impulsului inițial cauzat de viteza de împrăștiere, particulele devin accelerate și prind forță de cădere sau de deplasare și converg către un punct al razei vectoare. Cum în spațiu nu există frecare și gravitație, aceste obiecte se vor opri la un moment dat și vor deveni inerte.

— Să aștept să se oprească? Între timp, să văd cum lovesc stația, distrug cuvele de seră și poate chiar întreaga stație? N-am timp de asta! Nu mă mai bate la cap cu teorii de fizică!

— Cuplează sistemul de dragare, repetă viceprimarul, pe un ton blând.

— Să aspire firimituri... – zise Indira gânditoare.

— E mai mult decât nimic. Se pot aspira și fragmente măricele.

Indira gândi timp de o secundă.

— Dă ordinul, Erhart! Kamron Meyer! Retrage tuioarele și spațioforele!

— Am înțeles.

— Cum rămâne cu bucățile mari și celelalte resturi? Cu echipajul...?

— Acționăm pe rând, răspunse viceprimarul cu calm.

Indira îl lăsa pe Tănăsescu la consola ei, să-și vadă de treabă. În timp ce acesta hârâia dând ordine, auzi vocea lui Kirito:

— Indira, e o mare catastrofă aici!

— Știu, răspunse ea. Ești bine? Vax?

— Sunt bine, auzi vocea tânărului.

— Unde sunteți acum?

— Ne îndreptăm spre roata măcinătoare.

— Am văzut când s-a întâmplat accidentul, răsuflă Vax cu greutate.

— Indira, se suprapuse vocea lui Piotr Benoit peste a lui Kirito, care spunea și el ceva. Am mobilizat două echipe, una să supravegheze sistemele de susținere a vieții și încă una să evalueze gradul de deteriorare de afară.

— Așteaptă! strigă Indira și Kirito se opri din vorbit. Nu trimite oameni afară cât timp există amenințarea ca bucăți disperate să lovească stația.

— Poftim? întreabă Piotr și japonezul în același timp.

— Piotr. Nu trimite oameni afară! Kirito și Vax, așteptați!

— Suntem aproape de zona impactului. Mergem să recuperăm echipajul, o informă Vax.

- Îi vom tracta până la stație, adăugă Kirito.
- Încă nu. Tănăsescu are ideea de a aspira obiectele mai mici...
- Ai nevoie de ajutor? întrebă japonezul.
- Nu, mă descurc.
- Am înțeles.
- Una din cuve, la sera de tomate, are o fisură lungă și urâtă, o informă Piotr.
- Poți face ceva?
- Izolez din interior și mă rog să țină. Am etanșeizat fiecare cuvă, separat. Aștept să pot ieși cu echipa.
- Bine faci. Kamron, mă auzi?
- Aici!
- Trimite-mi coordonatele ciocnirii și toate imaginile din momentul inițial.
- Am înțeles.
- Aici Piotr, răbufni deodată vocea rusului, cu accent francez. Una din culeele cuvei de la fabrica de legume e fisurată și o parte e îndoită peste canalul principal de irigare. Majoritatea ledurilor sunt stinse. Verific termostatul central și toate sursele de energie. Încerc să resetez comenzile.
- Indira, auzi în cască strigătul lui Vax.
- Ce s-a întâmplat?
- Fuzelajul cargobotului s-a dezmembrat și vine învârtindu-se spre roata măcinătoare...
- Pleacă de-acolo! strigă ea. Unde-i Kirito?
- La vreun kilometru distanță. Cercetează zona de impact.

— Kirito, îl apelă pe frecvența lui. Kirito!
— De ce zbieri? auzi clar și jovial vocea japonezului asturian printre multe interferențe.

— Întoarce-te în stație!

— De ce?

— E un ordin!

— Lasă-mă cu ordinele, Indira. Îți trimit filmări...

Legătura se întrerupse brusc.

— Vax! Vax? Vasile Alexandru Mare, ești acolo?

— Da, da... – vocea i se auzea foarte îndepărtată.

— Întoarce-te în stație. Ia-l pe Kirito și vino înapoi!

— Mai am...

Și restul cuvintelor se pierdură în sunete hârșăite.

— Vax? Se aude? Vax? Kirito! Kirito?

Nu primi răspuns de la niciunul. Între timp, vice-primarul Tănăsescu, netulburat, deschise cupola adiacentă unui mic turn de observare, de unde se ivea, lent ca și mișcările bătrânului, un braț gros, tubular, pe care era montat un fel de sac ce se desfăcea ca o floare. Indira vedea pe ecran cum o mulțime de deșeuri de mărime mică sunt aspirate și înghițite de mecanismul ce semăna cu un cap de dragon cu fălcile larg căscate.

— Unde ajung toate resturile astea?

— În depozitul de soluții, răspunse bătrânul, atent la comanda manevrelor.

— Depozit de soluții? Avem așa ceva?!

— Dragă doamnă primar, nu prea îți cunoști stația. Avem de toate pe-aici, în acest minunat Pamirsat.

— Și din depozitul de soluții, unde ajunge gunoiul?
— Se separă pe categorii, sortimente, tip, gen, fel, soi, varietate... mai spun?

— După sortare, ce se întâmplă?

— În funcție de particularitatea obiectelor, acestea se trimit la triere. Unele se pot refolosi prin prelucrare, adaptare sau modificare. Gunoiul propriu-zis, cel neorganic, cel adunat din spațiu, ajunge în cele din urmă la ceea ce numești roata măcinătoare.

— Așa?

— Ideea mea cu harponul nu e una nouă și nici inedită. A mai fost folosită pentru adunarea deșeurilor din spațiu. Ideile discutate la ședință sunt de mare valabilitate. Ar trebui să ne folosim de toate. Astfel, probabil că cei o sută de ani preconizați pentru curățarea orbitelor de reziduri ar scădea la vreo optzeci. Tot ar fi un progres. După cum observi, accidente au loc tot timpul și stratul de rămășițe se tot îngroașă.

— Îmi ții morală? Acum ți-ai găsit?

— Vreau doar să subliniez că te sprijin și te ajut în întreprinderea salutară de a ne transforma, mă refer la stația Pamirsat, într-o stație de gunoieri. Pe mine, personal, nu mă deranjează ideea. Peste un secol, ne vor ridica o statuie pentru serviciile aduse umanității.

— Ești un ipocrit. Vorbim despre astea după ce se termină starea de alertă.

Bătrânul înclină capul.

— Așa vom face, răspunse și își mută privirile pe ecranul consolei, de unde dirija aparatura de aspirare.

Indira îi întoarse spatele și se uită la pădurea verde care se întindea într-una din cuvele hidroponice. Aranjate pe suporturi terasate, era o încântare să vadă și-rurile frumos aliniat ale pomilor fructiferi, smochini, piersici, rodii, pruni și aluni, care produceau câte patru recolte pe an. Simți cum i se strânge inima la gândul că, din cauza unor accidente datorate neglijenței și indolenței umane, aceste minunății ar fi putut dispărea în neant, zădărniciind efortul atâtor ani de muncă și viețile a mii de oameni.

— Ce face roata măcinătoare? întrebă deodată, fără să se uite la Tănăsescu.

— Macină... – îi zgârie timpanul vocea bătrânului.

— Ce rezultă din măcinat?

— Diferite materiale reutilizabile, necesare stației.

— Cum ar fi?

— Acest instrument numit dragă sau vacuum aspirator, este fabricat în totalitate din variate feluri de deșeuri revalorificate.

Indira se gândi câteva secunde la cele spuse.

— Ca să nu te mai frământă și să te poți concentra asupra stării de fapt, te informez că sunt acționar principal la această roată măcinătoare, fiind unul dintre mulții investitori care au ajutat la crearea ei. Noi am numit-o Ruleta Orbitală Spațială, ROS, însă ești liberă să-i spui cum dorești!

Indira își propuse să reflecteze pe îndelete la informațiile oferite de Tănăsescu, care arăta extrem de calm și relaxat în situația aceea tensionată.

— Scuze, am nevoie de consolă! zise brusc spre cel care se așezase pe scaunul ei.

Viceprimarul se ridică încet, greoi, bătrânește.

— Desigur. E fotoliul tău de primar... O secundă te mai rețin. Tatăl meu m-a învățat astfel: un vis pe care ți-l notezi devine un scop. Un scop divizat în pași devine un plan. Un plan sprijinit de acțiune devine un vis împlinit.

Indira îl privi cu atenție. Nu înțelesese ce-i spunea. Nu avea starea sufletească și răbdarea necesară să se concentreze asupra vorbelor rostite lent, cu glasul frânt de aparatul laringial. Apoi realizează într-o clipă că bătrânul din fața ei era o persoană care trăise, probabil, de două ori cât ea. Și, în timpul vieții lui, acumulate tot felul de experiențe și avea o serie întreagă de cunoștințe despre lucruri și oameni. Trecutul lui Erhart Tănăsescu era o enigmă, nu găsisese mai nimic în fișa sa personală și nu știa mare lucru despre el, ca om sau ca specialist. Poate era cazul să-l trateze cu o mai mare condescendență și atenție. Se părea că-l suspectase degeaba. Dar asta nu însemna că n-avea să fie vigilentă de-acum încolo la toate acțiunile lui.

— Mulțumesc pentru îndrumare, îi spuse simplu.

— Întotdeauna cu mare plăcere, zâmbi amabil bătrânul, ignorând în mod destins situația încordată și presantă.

— Aici Piotr!

— Raportează! ceru Indira și se încruntă, așteptându-se la tot ce putea fi mai rău.

— Am trimis mai multe echipaje din corpul de supraveghere să cerceteze fiecare cuvă. Deocamdată, pe interior. Nu au semnalat nimic important. Problemele la fabrica de legume au fost parțial rezolvate și rezistă. E nevoie de câteva grupuri de specialiști care să etanșeze și să repare fisurile.

— Ai verificat nivelul de oxigen, umiditate, starea instalațiilor electrice și de căldură?

— Acum terminăm examinarea. Până acum, totul e în parametri.

— Ai verificat districtele de habitare? Centralele de energie? Stocul de alimente? Cel de medicamente? Hangarele navelor și rampele de lansare?

— Nimic de semnalat.

— Personalul și locuitorii stației?

— De ei se ocupă Administrația teritorială Pamirsat. Nu face parte din Primărie.

— Armata?

— Nu știu. Ei sunt autonomi.

— Cine e șeful armatei?

— Mă voi interesa. Întreab-o pe Kamron Meyer.

— Bine. Mulțumesc. Continuă.

Conversația se încheie.

— Kamron Meyer, o apelă Indira.

— La raport, veni vocea comandantului.

— Ce se întâmplă pe-afară? Nu mai primesc imagini.

— Survolăm perimetrul.

— Care e situația?

— Un corp ascuțit a penetrat o parte din roata măcinătoare.

— E grav?

Tănăsescu se ridică, alarmat.

— Ce se întâmplă cu ROS?

— Cu ce? auzi vocea gravă a lui Kamron Meyer.

— Cu roata, lămuri Indira.

— Sunt multe corpuri ascuțite care o lovesc. E o mișcare de absorbție care angrenează bucățile spre roată.

— Trage în ele. Pulverizează bucățile mari, ordonă Indira.

— Am înțeleș.

— Kirito! Vax! îi apelă apoi pe cei doi.

Așteptă câteva secunde fără să primească niciun răspuns. Îi apelă de mai multe ori fără niciun rezultat.

— Kamron!

— Aici!

— Verifică poziția lui Kirito Valdés și a lui Vax!

— Am înțeleș.

Trecură câteva minute, timp în care se auziră doar fâșâituri și zgomote ale perturbațiilor de comunicare.

— Nu-i găsesc, spuse comandantul. Nu răspund. Nu am niciun punct de referință de la poziția lor.

— Mai caută!

— Trimit două tuioare.

O secundă, doar o secundă scurtă, avu impresia că timpul se oprise. Se oprise și rămăsese cumva suspendat între două respirații scurte și o clipire. Valul sferic

al șocului lovi partea de sus a semisferei ovale și stația semiîngropată Pamirsat se zgudui dintr-odată, din temelii. Izbucniră peste tot semnale de alarmă, şuierând strident și sfredelitor. Indira se prinse cu o mână de marginea biroului și cu cealaltă îl susținu pe Tănăsescu să nu se prăbușească. Lumina tremură, se stinse și porni din nou.

Ecranul mării console principale și a computerelor se înnegriră, ștergând orice imagine. Se făcu o liniște adâncă. Auzea doar hârâitul aparatului laringian al bătrânului viceprimar.

— Aici Piotr, veni vocea rusului francez. Stația a fost lovită. De o explozie cu undă de șoc. Suntem pe sistemul generatoarelor în cascadă. Alo? Indira. Mă auzi?

— Da, Piotr, te aud tare și clar.

— Merg să reverific instalațiile. Indiferent de cauză, avem autonomie distinctă de aer și apă timp de șapte zile. Rezervoarele sunt intacte și nu există nicio amenințare să se fi spart sau fisurat.

— Știi ce a explodat?

— Aici Meyer, veni vocea lui Kamron.

— Vreau informații! ceru Indira.

— A explodat roata măcinătoare.

— Ahhh... gemu Tănăsescu și se lăsă moale pe fotoliul primarului.

— De ce?

— De la coliziunea cu rămășițele cargobotului.

— Kirito și Vax?

— N-am reușit să iau legătura cu ei.

Indira se lăsă încet în genunchi. O presimțire întunecată îi strânse inima. Simți mâna scheletică a lui Tănăsescu pe umărul ei. O dădu la o parte și se ridică.

— Piotr!

— Da.

— Etanșează laboratoarele de cercetare. Toate secțiile medicale. Toate cuvele cu fabricile de legume și rezervoarele de apă. Depozitele de hrană și alte materiale.

— Am făcut-o! De la prima alarmă.

— Stricăciuni?

— În momentul de față, doar cele semnalate.

— Bine. Continuă. Kamron Meyer!

— Aici.

— Escadra de spațiofore?

— Niciun incident.

— Tuioare?

— Lipsesc trei la apel.

Indira trase cu putere aer pe nări.

— Cine?

— Nu răspund Valdés Kirito, cel numit Vax și pilotul Gallois.

— Aici Piotr.

— Spune.

— Stația Pamirsat este izolată și sigilată.

— Instrumentele de bord arată că valul de șoc generat de explozie a avut viteza de 1,56 ori 103 metri pe secundă, o informă Kamron Meyer.

Indira se gândi.

— N-a fost o lovitură foarte puternică.

Apoi se întoarse spre Tănăsescu. Părea îmbătrânit cu o mie de ani.

— Îmi pare rău, zise ea, chiar simțind regretul.

— Păcat, mormăi viceprimarul. Păcat pentru viețile pierdute.

Ieși încet, gârbovit, trăgându-și picioarele.

A doua zi după incident

În sala de ședință, trei scaune erau neocupate. Viceprimarul Tănăsescu trimisese o scurtă notificare, motivându-și absența din cauze de sănătate. Kirito și Vax fuseseră recuperați dintre multitudinea de resturi și fragmente, iar trupurile lor depuse în holul mare de tranzit. Cutiile de titan care îi adăposteau erau parțial învelite în steagul colorat al stației Pamirsat și câte doi militari stăteau de strajă onorifică, cu fețe triste. Lumea trecea prin dreptul lor și le aducea un omagiu.

Piotr Benoit își ținea capul ușor aplecat și părea mai mic decât era în realitate. Nu mai arăta ca un vareg celt galic fioros gata să mânuiască halebarda grea pe câmpul de luptă. Se descurcase admirabil în situația de criză, nu-și pierduse controlul, organizând foarte strategic și minuțios activitatea pe timp de alarmă. Reparațiile le terminase cu foarte puțin timp înainte de ședință.

Pe partea opusă, Kamron Meyer era pe punctul de a plânge. Se abținea și înghițea în sec, reținându-și cu greu lacrimile. Lângă ea, locul gol al lui Tănăsescu emana parcă un aer nefast, de bătrânețe bolnavă. Ca o adevărată walkirie amazoană, se aventurase cu minuscula ei navetă tuioare în stratul gros și haotic mișcător, pentru a-i găsi și a-i aduce înapoi pe Kirito și Vax. Câteva spațiofore din escadrilă o însoțiseră, pulverizând bucățile mari și pe cele angrenate în mișcarea de agitație provocată de explozie și de inelul valului de șoc rezultat, dispersând materialele care fuseseră în stare de suspensie și curățându-i, pe cât posibil, calea de acces.

Costumul etanș al lui Vax era sfârtecat în dreptul pieptului. Naveta sa fusese frântă în două. Casca lui Kirito nu mai avea vizor și nacela pilotului era sfâșiată. Kamron îi tractase cu cabluri până în hangarul stației. Propria ei tuioare avea zgârieturi și o sumedenie de tăieturi ca de gheare ascuțite, căpătate în timpul acțiunii de recuperare.

Indira nu-i văzuse pe cei doi, însă citise raportul medicului care efectuase examinarea post mortem. Concluzia lui fusese că Vax și Kirito se aflaseră foarte aproape de epicentrul exploziei și n-ar fi avut nicio șansă de supraviețuire. Victime colaterale, adăugase doctorul. Ca și cei care pieriseră din echipajul cargonavului și unitatea care lucrase și întreținuse roata măcinătoare. ROS. Ruleta Orbitală Spațială. Ce denumire idioată.

În picioare, la capătul cel mai îndepărtat, stătea Indira McIntosh de Genova. Se uita spre pădurea verde din cuva hidroponică ce se vedea din sala de ședințe și din biroul ei de primar. Nu suporta să privească cele două scaune neocupate. În sinea ei se învinovăța. Dacă nu i-ar fi trimis să cerceteze roata măcinătoare...! Îl suspectase pe Tănăsescu de activități ilegale și, ca urmare, rezultatul inițiativei ei fusese unul dezastruos. Muriseră doi oameni. Ce era de făcut? Încotro să se îndrepte? Cum să gestioneze, cum să se împace cu această situație? Ea era specialist în structuri sociale nonterestre, iar prima ei misiune eșuase lamentabil. Pamirsat merita un primar mai bun.

Piotr și Kamron tăceau, ca și cum s-ar fi simțit și ei vinovați că trăiau, la fel ca Indira, care nu-și găsea cuvintele, nici gândurile pe care să le exprime, nici lacrimile care să-i curgă pe obraji. Pusese micuța statueta a lui Fudō Myō-Ō în mijlocul mesei ovale. Cel mai puternic zeu din cei cinci ai Regatului Regilor Înțelepți din Tărâmul Matcă al Haosului, cel care ținea în mână dreaptă sabia numită kurikara-ken, simbolizând Înțelepciunea tăind ignoranța și prostia, o privea parcă fix în ochi, reproșându-i incapacitatea de a se descurca mai bine.

Ar fi fost menirea lui să-i ocrotească și să-i păzească de cele rele. Ceea ce nu se întâmplase. Zeul nu-l protejase pe Kirito și nici pe Vasile Alexandru Mare, născut într-un oraș oarecare din curbura munților Carpați. Probabil că zeul își pierduse puterea odată

cu scufundarea arhipelagului nipon. Vax era un tânăr la început de drum în viață, unul din cei foarte mulți tineri care piereau nebunește din cauza proastei funcționări a unei societăți aflată la marginea haosului, a neputinței și a dezumanizării. Păcat pentru încă două vieți pierdute în van. Apucă statueta și o plesni cu putere de perete. Aceasta se sparse în nenumărate bucățele, care se răspândiră peste tot. Ca resturile spațiale de pe orbită. Ca inima ei frântă de durere. Ca toate cele pentru care luptase, alături de Kirito, încă din tinerețe.

Kirito fusese prietenul ei de-o viață, confidentul și, ceea ce nu știa nimeni, tatăl singurului ei copil, o fată născută pe Terra, care lucra ca designer aerospațial. Cum s-o înștiințeze că el nu mai era? Că murise în modul cel mai stupid posibil, din cauza unui fragment desprins dintr-un cargobot care se ciocnise cu un alt deșeu din milioanele de resturi metalice care îngroșau stratul de gunoaie de pe orbitele Terrei, a fostei Slena, dezmembrată acum în trei sateliți, cu propriile orbite, Phoebe, Niobe și Dione, plus resturile distrugerii de către armata iraniană a Orașului Satelitar Avacuum, construit de forțele musulmane din întreaga lume, pe orbita La Grange, bucată care lovise o imensă roată măcinătoare ce prelucra prea puțin eficient deșeurile metalice, iar în urma coliziunii se produsese o explozie care... care...

Indira oftă, sonor, prelung. Se întoarse spre cei doi rămași din echipa ei, prezenți la întrunire.

— Acum, mai mult decât oricând, se impune să ne apucăm serios de curățenie! declară ea, alegându-și cuvintele, cu toate că se gândise să spună altceva.

— Nu ai fi putut face altceva... murmură Piotr Benoit.

— A fost un teribil accident, adăugă și Kamron Meyer.

— Hmm... da... așa... – făcu Indira. De ieri mă tot gândesc să-mi dau demisia. Apoi să cer pensionarea. Să mor fără niciun fel de așteptări... însă... ar fi o lășitate din partea mea, nu?

Cei doi dădură din cap, confirmând.

— Mulțumesc pentru ajutorul vostru, zise ea, un pic mai învigorată.

— Ne-am făcut doar datoria, răspunse Piotr pentru amândoi.

— Și acum? Ce mai urmează?

— Ne facem în continuare datoria, zise din nou Piotr.

— Dahh! oftă Indira din nou. Întâi de toate, să ne luăm rămas bun de la cei doi membri ai echipei noastre. După care... ne gândim... să vedem... următorul punct de pe agenda noastră de lucru...

Simțea nevoia să se așeze, dar rămase în picioare. Simțea nevoia să plângă, însă schiță un început de surâs. Simțea nevoia să urle, dar se îndreptă cu pași mici spre ieșire.

După câteva zile

— Ai coordonat foarte bine situația de criză. Profesionalist și strategic. Ești un primar de înaltă clasă. Erhart Tănăsescu te-a recomandat pentru medalia de merit! spuse președinta Senatului de pe Terra.

— Merit? făcu Indira și simți cum sângele îi năvălește direct în creier. Mi-au murit doi oameni! Cei mai valoroși! Pe care-i deplâng cu amărăciune. Poate ar fi fost acum în viață dacă...

— N-a fost vina ta. S-au aventurat într-un loc unde nu ar fi trebuit să fie. N-au ascultat de ordinele tale.

— Nu-i vorba de ordine. E vorba că cei doi au vrut să facă un bine. Ție, mie, tuturor. E vina voastră că pe orbite se află un strat atât de gros de gunoaie. Nu vă pasă de accidente și că oamenii mor. Asta am spus și acum douăzeci și cinci de ani. N-ați vrut să mă ascultați. Vă invit să veniți aici, în Pamirsat. Avem legume și fructe proaspete. Dacă veți trece vii și nevătămați printre deșeuri și resturi, vă fac cinste cu o ceașcă de ceai de salvie. Neapărat salvie. Producție proprie.

— Mulțumesc pentru invitație. Poate îi voi da curs. Îți trebuie trei oameni să-ți completezi echipa. Te las pe tine să-i alegi dintre specialiștii Pamirsat. Ai mână liberă. Și, crede-mă, ne vom vedea cândva, îi zâmbi femeia de pe ecran.

— Sper că nu prea curând, mormăi Indira după ce decuplă conexiunea.

Ieși din birou, în vreme ce ecranul se întuneca. Se îndreptă spre unul din cartierele stației și, ajunsă la o

ușă, bătu încet cu degetul în ea. Fără să aștepte invitația sau permisiunea, intră. Se așează pe un scaun și scrută chipul celui din pat.

— Ți-am adus o smochină, spuse ea. Am cules-o chiar eu. Nu e chiar coaptă, dar e prima din această recoltă.

Întinse brațul și deschise palma. Fructul, de o splendidă nuanță mov-violet deschis, de formă conică, răspândi un delicat miros de proaspăt.

— Ți-o decojesc? întrebă.

De sub cuvertură ieși o mână scheletică. Apoi se ivi chipul lui Erhart Tănăsescu și Indira îl ajută să se ridice în șezut, punându-i o pernă mare și tare la spate.

— Mulțumesc, șuieră stins vocea bătrânului.

— De ce te ocupi de chestii care nu te privesc? îl atacă, în timp ce desfăcea fâșiile de coajă.

— Adică?

— Medalie de merit? pufni ea. Ți-ai pierdut mințile! Bătrânul scoase un sunet strident ce voia să fie râs.

— A vorbit Președinta cu tine?

— Nu, n-a vorbit. Sigur că m-a contactat. A fost primul lucru menționat. De ce te ocupi de copilării, Erhart?

Îi puse o bucată de smochină pe limbă și bătrânul o molfăi cu poftă.

— Ai timp? o întrebă, după ce termină de mâncat fructul.

— Nu, nu am timp. Dar mai stau un pic cu tine.

— Înainte să mor, vreau să-ți spun o poveste.

— Spune.

Se foi în așternut de parcă s-ar fi pregătit de un tur de efort.

— Numele meu nu e Erhart Tănăsescu. Dar sunt primul rezultat viu sau unul din foarte puținele experimente din primele eșaloane ale studiilor de inginerie genetică. Acesta e și motivul pentru care nu ai găsit nimic valoros despre mine, mă refer la informații personale. În anii socotiți drept Înaintea Erei Cosmice, am făcut parte dintr-un studiu care a folosit o metodă de modificare a genomului natural, prin adăugarea de noi fragmente ADN. Astfel, după mai multe seturi de inoculare, organismul meu a fost reprogramat cu scopul de a transmite genomul, în mod stabil, la sute de generații viitoare.

Făcu o pauză ca să-și recapete suflul, după care continuă:

— Primele organisme modificate genetic au fost bacteriile producătoare de insulină. Un fel de clonare a organismelor din care rezultă clone sau celule și organisme pure, identice, ce provin de la un singur întemeietor sau donator, dacă vrei. Smochina pe care am mâncat-o e urmarea unei clonări sau hibridare somatică prin androgeneză și ginogeneză. Foarte gustoasă. Zemoasă și dulce.

— Odihnește-te. Nu te obosi!

— De ce să mă odihnesc? Când voi fi mort, numai asta voi face. Ca informație, n-am descendenți. N-am avut și nici nu mai e cazul să sper. Permite-mi să-ți povestesc despre ROS.

— De ce ai numit-o ruletă?

— Dintr-o toană de-a mea. Când eram tânăr, cred că în a doua tinerețe sau a treia, exista un joc destul de popular printre anumite categorii de oameni. Se numea ruleta rusească.

— Joc de societate?

Tănăsescu se strâmbă, încercând să râdă.

— Poți să-l numești și astfel, da, într-un fel era un joc de societate. Mori sau trăiești. Trebuia să ai nervi de oțel și curaj fantastic. Te jucai, practic, mizând pe propria viață. O mare nerozie.

— Era dificil de jucat?

— Îți povestesc cu altă ocazie. Acum îți vorbesc despre Ruleta Orbitală Spațială.

— Te rog.

— Această ruletă, roată, cum o numești, era un sistem automatizat cu acțiune pe baza unui program de lucru prestabilit. Pe scurt, era un robot. Sunt, mă rog, au fost două persoane care deserveau baza de colectare și selectare a tipului de gunoi spațial. Ei doar supravegheau programele și lucrările, printr-o metodă de lucru gen input, concepută de mine. Îmi poți da un pic de apă, te rog?

Indira îi turnă apă desalinizată de pe Marte într-un pahar. Tănăsescu își umezi buzele.

— Cuvântul ruletă pentru ROS nu a fost prima opțiune. Fratele meu și cu mine am vrut să denumim instalația Rossumovi Orbital Station sau Roboti Ordinální Syntetický.

— Despre ce vorbești?

— Ah, suflă el din greu. E o poveste extrem de veche și extrem de complicată. Foarte pe scurt: m-am născut într-un imperiu. Nu te uita la mine cu ochi așa de mari. Satul meu era situat în munții Boemiei și țara era numită Dubla Monarhie sau, cum apare în analele de istorie, Austro-Ungaria, care făcea parte din Monarhia Dunăreană, iar azi e cunoscută drept Federația Dunăreană. Nuanță de semantică. Anul meu de naștere este o mie opt sute nouăzeci, cu foarte mult timp înainte de Era Cosmică. Am scris, împreună cu fratele meu Josef, o piesă de teatru, unde am folosit un nou termen care nu existase până atunci în vocabular. Robot. O mașinărie, antropomorfă sau nu, care lucrează autonom și automat, pentru oameni, după un program integrat bine stabilit. ROS, ruleta sau roata era un astfel de robot. Iar robotul...

Tănăsescu adormi dintr-odată. Vorbise mult, forțându-se să rămână treaz și lucid. Indira îl înveli până sub bărbie, strânse cojile de smochină și ieși, închizând cu atenție ușa după ea. Mergând pe culoarul ce despărțea camera bătrânului viceprimar de accesul spre biroul ei, își promise că se va gândi la cele dezvăluite. O sumedenie de informații care necesitau să fie disecate, judecate limpede și pătrunzător, ca să le înțeleagă. Deocamdată, nu avea timp.

Întoarsă în birou, privi din obișnuiță colțul mesei. Era gol acum. Statueta zeului Fudō Myō-Ō lipsea. Ca și Kirito. La fel și Vax.

Se apucă de treabă, adâncindu-se în strategii de organizare și administrare a stației semiîngropate Pamirsat, gândind planificarea înlăturării de pe orbitele și rutele de tranzit a reziduurilor și deșeurilor spațiale. Cumva, undeva, adânc, avea senzația că îl văzuse pe Tănăsescu pentru ultima dată. Oare care îi era numele adevărat?

Mesajul Arecibo

16 noiembrie 1974

Observatorul astronomic Arecibo, Puerto Rico

Valuri miciuțe se spărgeau fără spumă pe malul îngust și pietros. Cerul perfect senin se întrezărea printre frunzele late ale cocotierilor înalți și ale palmierilor, nu departe de plajă. Câte o pasăre țipa strident în depărtare și se auzea apoi fâlfâitul unor aripi mari, bătând aerul încă răcoros.

Pe terasa înălțată pe faleză, îngrădită cu o împletitură scundă de nuiele, doi bărbați discutau, tolăniți în fotolii joase de răchită, pe când soarele lumina cerul fără să fi răsărit. Erau Carl Sagan și Frank Drake.

— Mulțumesc, Carl, pentru ajutor. Fără tine n-aș fi reușit, spuse bărbatul mai în vârstă, luând o înghițitură de cafea.

— Frank, zâmbi cel tânăr, eu sunt cel care îți mulțumesc. Invitația ta a fost binevenită și mă bucur c-am acceptat-o.

— De ce te formalizezi? Suntem o echipă de formidabili.

— Îți sunt recunoscător că ai conceput ideea mesajului. Mie nu mi-ar fi trecut în vecii vecilor așa ceva

prin cap. A fost o reală încântare să lucrez cu tine! Am pus bazele cercetării pentru căutarea vieții extraterestre.

— CETI este copilul nostru comun.

— Beau pentru asta, surâse larg Carl și ridică ceașca de cafea, în semn de salut.

— Splendid locul acesta, își roti Frank privirea peste întinderea oceanului.

— Ce crezi că se va întâmpla cu unda noastră?

Celălalt ridică scurt din umeri.

— Va ajunge exact la țintă.

— Messier 13 nu este chiar o țintă exactă...

— E un roi globular, așa-i, dar tocmai de aceea, unde va nimeri, va fi exact la țintă!

— Constelația Hercules...

— După numele eroului tău preferat...

— Acum îmi spui?

Râseră amândoi cu veselie, pentru ca, după numai câteva clipe, să devină iarăși serioși și gânditori.

— Cred că-i prea târziu pentru regrete, începu Drake. Douăzeci și cinci de mii de ani-lumină! Noi vom fi demult praf și pulbere când unda va atinge primul sistem solar...

— Praf și pulbere... de stele, adăugă Sagan, ridicând o sprânceană. Dar, colega, suntem primii care am trimis un mesaj radio spre alți sori, în altă constelație.

— Eu zic să nu așteptăm răspunul aici, pe această terasă. Mă trage curentul!

Râseră din nou, fără să se miște din fotolii. Soarele își aruncă primele sulite roșiatice, poleite pe margini

cu aurul dimineții, spre cerul a cărui culoare se confunda perfect cu cea a întinderii oceanului.

— Șirul unu și zero, murmură ca pentru sine Carl Sagan.

- Numere prime, ai spus.
- Unu și unu.
- Trei minute.
- Numărul atomic al elementelor.
- Hidrogen. Carbon. Azot. Oxigen. Fosfor.
- ADN.
- Glucide și baze din nucleotide.
- 1.679 cifre binare.
- Înmulțirea rândurilor cu coloanele.
- Rezultat semiprim.
- 210 octeți.
- Frecvența de 2.380 MHz.
- La putere de 450 kW.
- Schimbarea frecvenței cu o rată de 10 octeți.
- 10 Hz.
- 23 de rânduri.
- 73 de coloane.
- X pe Y.
- Tu și cu mine.
- Numere prime.
- Șirul unu și zero.

— Oare cum va fi viitorul nostru? murmură Carl Sagan, după un timp în care niciunul nu vorbise. Mă refer la omenire. Crezi că vor veni vizitatori din spațiu, Frank?

Drake făcu un gest larg cu ambele mâini.

— Noi am făcut tot posibilul, răspunse Drake cu glas tremurat, poate de frigul dimineții, poate de emoție. Cred cu tărie că există forme de viață inteligentă acolo, departe, undeva în Univers.

— Și eu cred la fel...

— Carl! Om fi noi doi visători, însă ne-am dedicat cu totul descoperirii altor planete locuite. Poate nu vom găsi oameni în formă fizică, așa cum suntem noi, cu burtă, chelie și ochelari de vedere, însă ceva tot trebuie să existe acolo... Refuz să gândesc că suntem singura rasă gânditoare din tot acest spațiu cosmic!

— Teoria lui Fermi e ridicolă!

— Un paradox.

— Noi nu putem călători nici măcar până la Marte, cu atât mai puțin în alte sisteme solare. Tehnologia noastră actuală se află abia în fază incipientă, însă...

— Va veni și vremea călătoriilor interstelare, completă Drake cu convingere.

— Dar asta nu ne împiedică să trimitem mesaje și, în timp, sunt convins că vom primi și răspunsuri. Sunt absolut convins de asta.

— Problema este distanța, nu legile fizicii.

— Probabil că și extraterestrii au aceeași problemă.

— Exact. Dacă sunt la același nivel de dezvoltare ca noi, atunci singura șansă este să recepționeze mesajul nostru, să-l descifreze și să ne răspundă. Dacă sunt mai avansați tehnologic, înseamnă că... probabil sunt deja aici, printre noi.

— Doar că încă nu i-am văzut sau poate că nu vor să se arate.

— Ecuația pe care am publicat-o în septembrie '59 subliniază calculul civilizațiilor care pot fi detectate folosind un radiotelescop. Rata de formare a stelelor în Calea Lactee, 1 pe an. Funcția stelelor cu planete locuibile, 0,5. Numărul mediu de planete asemănătoare Pământului per stea cu planete, 2. Funcția planetelor asemănătoare Pământului, care dezvoltă viață, 1. Funcția planetelor care dezvoltă o viață inteligentă, 0,03. Funcția civilizațiilor care comunică în afara sistemului lor solar, 0,03. Durata medie de viață a civilizațiilor inteligente care pot comunica, 10.000 de ani. Și scrise cu degetul pe un șervețel:

$$N = R_* f_p n_e f_l f_i f_c L$$

— Doar una singură din totalul tuturor acestor planete poate susține viață dezvoltată și inteligentă, Carl. Sunt necesare 2,7 miliarde de ani de evoluție, cam două treimi din totalul vieții pe Pământ, pentru ca organismele multicelulare să evolueze.

— Doar una din cele 33 de planete poate avea o tehnologie dezvoltată. E nevoie de 1,4 miliarde de ani pentru ca organismele multicelulare să apară într-o formă conștientă, de colonie, și alte patru sute de milioane de ani pentru a li se dezvolta creierul, pentru a putea gândi autonom și separat.

— O civilizație inteligentă și receptivă evoluează timp de zece mii de ani, după care intră în declin și se transformă în altceva.

— Iar un radiotelescop nu rezistă zece mii de ani... ca să primim răspuns la mesajul nostru, concluzionează Drake, ușor întristat.

— Vor primi generațiile viitoare, Frank. Cu siguranță.

— Ce mult mi-aș dori să văd asta. Adică să ascult și să descifrez un mesaj radio venit din stele!

— Poți începe cu semnele de pe câmpuri. Sunt o mulțime prin State, în Marea Britanie și prin alte locuri...

— Carl, doar nu mă crezi copil!

— Ba da, Frank, ba da. Ești un mare copil visător.

— Ca și tine, Carl. Ca și tine.

Încă o dată izbucniră în râs, bucurându-se de reușita lor deosebită și de razele soarelui care începeau să încălzească umbrele reci ale dimineții. Se ridicară și se îndreptară spre malul îngust și pietros, ca doi buni prieteni.

Rămaseră o vreme unul lângă altul, privind răsăritul drept în față. Gândindu-se, probabil, că mesajul pe care tocmai îl trimiseseră în noaptea care abia se terminase, din Observatorul Astronomic din Arecibo, de pe insula Puerto Rico, avea să ajungă, cândva, peste mii și mii de ani, la o planetă al cărei soare avea să răsară la fel de frumos și de romantic din întinderea ca oglinda a unui imens ocean ca cel terestru.

21 august 2001

*Observatorul astronomic Chilbolton,
Hampshire, England, UK*

— Bunicule, bunicule! strigă copilul, alergând peste câmp.

Bătrânul mătura în fața grajdului pentru vite și cai. Se opri. Se sprijini în coada lungă a măturii și își duse mâna streășină la ochi. Surâse, încântat să-și vadă nepotul venit cu părinții de la Londra, să-și petreacă sfârșitul de săptămână în micul sat din sudul insulei, cu toate că era doar o zi obișnuită de marți, 21 august.

Băiatul o luase direct peste câmpul care aparținuse bazei aeriene Royal Air Force Middle Wallop, deschisă în 1940 pentru escadrila Hurricane 238. Adăpostise unitățile Army Co-Operation Command, Krakow 308 poloneză și apoi escadrila 502 Spitfire 11A, de unde porniseră împotriva atacurilor avioanelor Luftwaffe.

În prezent, terenul făcea parte din zona guvernamentală a observatorului Chilbolton, construit în 1963. În valea îngustă, străjuită de sălcii, printre tufe înalte, curgea lent râul Test, dinspre Hampshire spre Southampton și de acolo, în mare. În partea opusă intersecției șoselelor A34 cu A303 se ridica semeț și alb discul antenei rotative, de douăzeci și cinci de metri diametru, al Observatorului pentru studierea atmosferei și a undelor radio cosmice, iar mai în lateral se aflau clădirile cenușii de birouri și de cercetare, laboratoarele și depozitul de materiale.

Urmărind apropierea nepotului, Brod Hamilton, fost combatant în Al Doilea Război Mondial, în războiul din Vietnam, Coreea și Faulkland, se gândea cu amuzament că restul lumii, adică cei din afara comunei Chilbolton, aveau impresia, încă necombătută, că acolo se întâmplau lucruri secrete, ciudate și inexplicabile. Pe undeva aveau dreptate, cercetările și studiile științifice nu se puteau divulga presei până la finalizarea și reușita acestora.

De aici și până la zvonuri nefondate – sau bazate, poate, pe fapte reale ori doar pe imaginație –, povestea de acoperire era mereu aceeași: studii și experimente meteorologice, indiferent dacă deasupra lor zbura un balon ce măsura viteza vântului, un dirijabil sau vreun obiect neidentificat. Anedocta cea mai bună, în inconfundabilul stil britanic, era că doi turiști se opresc la marginea gardului, își aprind câte o țigară, dacă tot erau acolo fac și ceva poze, ca amintire, iar apoi pleacă fără să se grăbească, vorbind rusește. „Ca în vremurile bune“, adăugă Brod Hamilton în gând.

— Bunicule! strigă copilul și se avântă pe panta lungă și domoală a delușorului unde se afla grajdul animalelor.

— Ai grijă, Micah, strigă bătrânul. Să nu te împiedici.

— Buni-cu-le, găfâi băiatul, cu păru-i blond lipit de fruntea transpirată.

— Ce s-a întâmplat?

Puștiul își sprijini palmele de genunchi și respiră sacadat.

— Charles, bătrânul Charles amenință că dă foc la sat...

Brod Hamilton se încruntă. Îl cunoștea bine pe Charles Doyle, de pe vremea când fuseseră foarte tineri și serviseră în aceeași unitate, luptând cot la cot în diferitele războaie ale lumii, salvându-și unul altuia viața de mai multe ori.

— Haide, că nu-i așa de rău... de ce n-a dat mama ta un telefon?

— Ba a telefonat. De mai multe ori. Dar dacă tu ești la grajduri, cum să auzi telefonul care sună în bucătărie?

— E logic ce spui. Despre ce e vorba?

Ar fi vrut să adauge că bătrânul Charlie s-o fi îmbătat din nou în plină zi și făcea scandal, însă nu voia să zică asta în fața copilului.

— I-a călcat cineva grâul...

Lui Brod Hamilton îi veni să râdă, dar se abținu. Nu era pentru prima oară când în grâul, orzul sau secara oamenilor apăreau tot felul de, hmm, cum să le numescă?, modele, figuri, desene...? Toată lumea îi suspectase pe Doug Bower și Dave Chorley, bețivani notorii și mari scandalagii, că erau autorii „culcării” cerealelor, folosind o bucată de scândură legată de o sfoară. Oficialitățile descriseseră acțiunea lor drept „încălcarea spațiului particular și acte de vandalism”. Cei doi primiseră o sumedenie de amenzi, fuseseră chiar și arestați, și nu o dată, ci în repetate rânduri, dar tot nu se potoliseră.

Societatea Regală de Astronomie respinsese vehement teoriile potrivit cărora de vină ar fi fost... extraterestrii, ca fiind „nefondate, ultragioase, care se abat total de la etica disciplinei științifice”. Însă presa, atât cea locală cât și cea națională, ba chiar și cea străină, avidă de senzații și noutăți, continua să publice fel de fel de articole bizare, aprinzând astfel și mai mult imaginația unora, dornică de inedit și de teorii ale conspirației. Mai ales că astfel de semne, din ce în ce mai sofisticate și mai detaliate, începuseră să apară în mai multe locuri de pe teritoriul britanic, nu numai la Chilbolton. Chiar și când cei doi „creatori” se odihneau în arest și n-aveau cum să iasă la câmp. Iar modelele, din simple, deveneau mai întinse, mai ample și mai elaborate.

— Brody! strigă soția lui, ivindu-se de după casa aflată nu departe de grajduri, făcându-i cu mâna. Te caută de la Observator!

Îi făcu semn cu mâna că a auzit-o. Dacă era căutat de la Observator, nu putea însemna decât un singur lucru: găsiseră încă un desen pe parcela lui Charles. Aveau nevoie să ridice micul avion în aer și să survoleze zona, ca să vadă despre ce e vorba.

— Micah, se aplecă el spre copil și-i ciufuli claia blonduță de păr. Du-te la buni Pippa, să-ți dea niște plăcintă cu mere... – și arată cu degetul spre femeia care aștepta la colțul casei.

— Da, bunicule, strigă vesel puștiul, cu glasul său ascuțit. Plăcinta bunicii e cea mai bună!

O rupse la fugă, în timp ce el porni să coboare o altă potecă spre un hangar micuț, aflat la baza movilei. Știa ce avea de făcut. Cu siguranță, Pippa îi cheamase încoace și aveau să ajungă taman la țănc până scotea el prăfuitul avion cu șase locuri, modificat și folosit de obicei pentru a stropi recolta împotriva insectelor dăunătoare.

Regiunea Chilbolton era o câmpie întinsă, aproape plată, unde producția de cereale era importantă. Lângă moara veche, construită în 1761, se ridicase o fabrică de morărit și o sumedenie de băcării apăruseră în sat. De când se pusese Observatorul în funcțiune, pe terenul Forțelor Aeriene Regale, oameni noi, veniți din toate regiunile Regatului Unit, se mutaseră în sat, aducând plus-valoare economiei locale.

Nu peste multă vreme, o mașină verde opri pe porțiunea betonată din lateralul hangarului. Brod Hamilton pornise deja motorul aeroplanului, care huruia și scotea o dâră de fum negricios, apoi îl cuplă la turație maximă. Patru persoane urcară la bord, ultima închise și securiză ușa.

Toți patru aveau aparate de fotografiat, iar unul dintre ei chiar și unul de filmat. Bătrânul Hamilton rulă până pe pistă și în curând se aflau în aer, survolând zona.

Privit de sus, pe câmpul verde de dincolo de gardul Observatorului se zăreau două formațiuni conceptuale, cum erau numite oficial, la distanță de două sute de metri una de alta, prima fiind un pătrat destul

de larg și a doua, un imens dreptunghi orientat cu baza mică spre colțul gardului. Reduse altitudinea avionului cât putu mai aproape de sol. Cu toții fotografiau de zor și își dădeau cu părerea.

- E o față umană.
- Ba e un chip extraterestru.
- Așa, ca al tău?

- E Sfinxul egiptean.
- Nu zău?!
- E Viracocha!
- Zeul preincaș? Nah!
- Cel mai mare creator al universului, al soarelui, al lunii, al stelelor, al timpului și al tuturor civilizațiilor.
- Nu e singurul și nici cel mai mare creator al universului. Mai sunt și alți zei, o grămadă... Fiecare ci-

vilizație a avut un zeu suprem care a creat lumea. Vezi doar mitologia africană. Toate triburile – și sunt cu miile –, au câte un astfel de zeu care a creat lumea și universul. Ce să mai zic de Asia, America Latină, Australia... Ca să nu mai amintesc despre creștinătate...

— Asta înseamnă că există câte un univers pentru fiecare zeu?

— Nu. Nu fi naiv. Există un univers pentru fiecare om de pe planeta noastră!

— Chiar și universurile extraterestreilor...

— Cydonia.

— Fața marțiană, dintre craterele Arandes și Bamberg?

O clipă, privirile se ațintiră spre cel care vorbise. Apoi își reluară fotografiatul. Avionul trecea acum peste dreptunghiul despre care aveau să afle că era lung de 36,576 metri și lat de 21,336 metri. Jos zăreau niște oameni care stăteau sau mergeau în jurul celor două imagini; topografi de la Consiliul Local, care veniseră să măsoare, jurnalistul de la singurul ziar al localității și mulți gură cască. De la nivelul solului nu se observa mare lucru, doar spine îndoite și culcate în anumite direcții. Niciunul rupt.

În zona lor din sudul Angliei, primele desene în lanuri apăruseră înainte de anii '70, cu modele simple, la început doar niște cercuri multiple. După 1990, formațiunile începuseră să crească în dimensiune și aspect, contur și configurații, incluzând elemente strict

geometrice, linii perfect drepte și parcă fiecare imagine în parte își nara propria poveste, prin înfățișări 2D ale unor obiecte tridimensionale.

De-a lungul anilor multă lume se perindase prin câmpul lui Charles Doyle, unii veniți chiar și de peste ocean, alții sosiți din capătul estic al Europei sau chiar de la antipodi, mânați cu toții de aceeași curiozitate. Veniseră și oameni de știință deghizați în turiști, biologi, astronomi, fizicieni, chiar și preoți de la diverse confesiuni și mulți alții, din diferite discipline sau domenii de activitate. Unii puteau, alții nu puteau să accepte teoria evoluției umane oglindită în semnele din lanurile de cereale, prin prisma logicii lui Fort.

Între timp, modelele începură să se diferențieze între creații mecanice și cele ce păreau a fi făcute cu mijloace electrice sau prin energia microundelor, până la pictograme codate binar. Însemnau ceva aceste forme? Erau ele un mesaj venit din alte lumi? Cum puteau fi interpretate aceste semnale?

Întorși la Observator, discutară despre cele descoperite. Fotografiile dezvoltate fură înșirate pe masa lungă din sala de ședință și fiecare le cerceta, gândindu-se la diferite modalități de abordare.

— În noiembrie 1974 – vorbi prima Rosie Fletcher, care ocupa postul de director al Observatorului Chilton – Sagan și Drake au trimis o undă radio de la Arecibo...

— Și crezi că acesta este răspunsul? se scărpină în barbă Marshall Grant, cercetător științific.

— A fost primul mesaj radio trimis în spațiu, comentă Georgina Houghton, inginer tehnic în optimizarea amplificatoarelor cu zgomot redus al undei milimetrice.

— Două miliarde de wați au folosit pentru transmitere, completă Asher Butler, astronomul.

— Trimisă la distanța de 25.000 de ani-lumină, tocmai în M13, zise Eira Saunders, inginer de sistem și de monitorizare a observațiilor astronomice.

— Timp de douăzeci și șapte de ani nu s-a primit nimic, ridică din umeri Georgina.

— Exact. Și nici n-avea cum să vină vreun răspuns, bombăni circumspect Asher.

— Sagan a murit acum cinci ani..., intră în discuție și Benedict Moore, meteorolog spațial.

— Asta n-are nicio relevanță.

— Interesant este că, totuși, am primit un răspuns, însă nu cel așteptat, spuse Sabina Collins, luând în mână câte o poză și privind-o cu atenție.

— Știu ce vrei să insinuezi, se întoarce Rosie Fletcher spre ea.

Sabina puse încet cele două fotografii una lângă alta.

— Tocmai la asta mă gândeam și eu, se aplecă Marshall spre masă, între cele două femei.

— Explică, îi ceru Asher Butler, privindu-l peste rama subțire a ochelarilor.

— Ce vedeți în cele două imagini? aruncă Sabina provocarea.

— În primul rând, există asemănări și există diferențe.

— Ai un bun spirit de observație, îl tachină Georgina. Primi o căutătură aspră și surâse.

— Ca să vă scurtez agonia, se băgă în vorbă Rosie Fletcher, priviți la imaginea din dreapta și apoi la cea din stânga.

Mai multe capete se aplecară peste masă.

— Vedeți două imagini asemănătoare. Chilbolton și Arecibo. Prima pare replica celei de-a doua. Aici pot specula. Cineva a primit mesajul, l-a decodificat și a trimis un răspuns... politicos.

— Imposibil să vină de la distanța de 25.000 de ani-lumină! clătină astronomul din cap.

— N-a zis nimeni că vine de la distanța aia.

— Să-l fi interceptat vreo entitate din apropiere?! făcu Eira Saunders.

— Definește *apropiere*. Unde se află acea planetă locuită de entități inteligente, cel puțin de nivelul nostru, care să primească și să trimită înapoi un mesaj în douăzeci și șapte de ani?

— Dus-întors, preciză Marshall Grant.

— Exact. Nu numai că au răspuns, au trimis și informațiile lor, particularizând fiecare rând și secvență din mesajul Arecibo.

— Adică s-au prezentat, așa cum am făcut și noi?

— Nu noi. Sagan și Drake.

— Mă rog... Am spus noi în sens general, noi pământeni.

— Inițial am crezut că pătrățelele astea de aici sunt niște umpluturi, dar sunt puncte de marcaj.

— Aparent, cifrele noastre zecimale sunt aceleași cu *ale lor*, altfel mesajul binar nu ar fi posibil.

— Asta înseamnă că gândesc la fel ca noi.

— Poate nu gândesc ca noi, dar presupun că suntem cam la același nivel de dezvoltare.

— Asher, ce se află la distanța de 13,5 ani-lumină de noi? își întoarse directoarea Observatorului capul spre bărbatul de lângă ea.

— Verific și vă spun, răspunse sec astronomul.

— Uite, aici, punctă Benedict Moore cu vârful unui creion. Compoziția noastră chimică este oarecum diferită de a lor. Prin faptul că elementul nostru principal este carbonul, al lor, siliciul. Și unde noi avem două șiruri de ADN, ei au trei.

— Diferență substanțială, spuse Sabina.

— La 13 ani-lumină de noi se află, ca să vă scutesc de alte detalii plictisitoare pentru voi, de altfel foarte importante și interesante, nouăzeci și cinci de planete orbitând sori pitice roșii. Ceea ce înseamnă, statistic, că 6% din toate piticele roșii din Galaxie ar trebui să fie planete stâncoase, care conțin apă lichidă potabilă în subsol, se apucă Asher Butler de povestit.

— Lasă asta, îi tăie Marshall avântul.

— Proxima Centauri, răspunse sec și scurt.

După câteva momente de tăcere, Eira își dresă glasul:

— Se leagă. Treișpe ani-lumină dus, treișpe ani-lumină întors. Juma' de an-lumină să scrie răspunsul.

- De parcă ar fi așa de simplu..., mormăi astronomul.
- Chiar crezi că există viață inteligentă în Proxima

Centauri?

Asher Butler arată cu degetul cele două fotografii puse una lângă alta.

— Aici apar formulele pentru zaharurile și bazele din nucleotidele ADN-ului.

— Acesta e graficul structurii spiralate a ADN-ului.

— Figura sugerată a ființei umane pare o persoană de înălțime medie. Punctele de jos și de lângă indică populația Pământului.

— Dedesubt e simbolul sistemului nostru solar și indicația privind planeta de origine a mesajului.

— Chiar și ilustrarea telescopului de la Arecibo, cu dimensiunea fizică a discului antenei de transmitere.

— Foarte amănunțit. Partea de jos o reprezintă radiotelescopul Arecibo. Ceea ce arată ca un M este, de fapt, nu o literă, ci o oglindă paraboloidă.

— CETI se concentrează asupra compunerii și descifrării mesajelor interstelare, care, teoretic, pot fi înțelese de o civilizație inteligentă și tehnologică. Acest câmp de studiu a fost cunoscut odinioară sub numele de *exosemiotică*, explică Asher Butler. Azi, limbajul matematic și științific se numește *lincos* sau *lingua cosmica*, creat de Hans Freudenthal în 1960. Carl Sagan a folosit acest limbaj în 1985, în cartea sa *Contact* și în filmul din 1997. L-ați văzut, nu?

— Eu da, sări Ada Gardner.

— Eu am citit romanul, zise Marshall Grant.

— Interesant este că Sagan, continuă plin de entuziasm astronomul, explorează în profunzime cum se poate construi un mesaj care să permită comunicarea cu alte civilizații folosind numere prime ca punct de plecare, adăugând pe parcurs diferite principii universale de matematică.

— Fascinant, exclamă Rosie Fletcher. Răspunsul din lanul de grâu a lui Charlie Doyle, la prima vedere arată ca o replică la mesajul Arecibo. Are aceeași formă a grilajului, de 23 de rânduri și 73 de coloane, în numere prime. Uite aici, și arată cu degetul, în secțiunea asta de elemente chimice apare schimbat carbonul cu siliciul. Iar diagrama ADN-ului e puțin modificată.

— Silueta umană e înlocuită cu o figură mai scurtă, cu un cap mare ca un balon.

— Poate e o referire la extraterestrii cenușii... – își țuguie buzele Sabina.

— Nu se poate. Nu există așa ceva. Ei sunt doar invenția oamenilor, ca să dea bine în filmele comerciale, o contrazise vehement Asher.

— Dar gândiți-vă! Dacă este o înșelătorie elaborată, de ce să depună unii oameni un efort atât de mare pentru a păcăli alți oameni? S-au mai făcut și înainte, au apărut semne în diverse lanuri. Dar acum suntem mai vigilenți și mult mai sceptici, peroră Georgina Houghton.

— Adică vom cerceta și vom studia mai în profunzime aceste pictograme.

— Exact.

— Echipa tehnică măsoară radiațiile de la sol, din plante și din aer, la un metru înălțime, anunță dintr-o dată Eira.

— Dacă acesta e un răspuns din partea unor ființe reale, care chiar trăiesc într-un alt sistem solar, înseamnă că au un simț al umorului mult mai dezvoltat decât al nostru, râse încetișor și oarecum sarcastic Benedict Moore. N-am nimic împotriva că se distrează un pic pe socoteala noastră...

— În cazul în care extraterestrii există, pe mine mă miră faptul că au putut descifra semnalul atât de lesne, ca și cum l-ar fi așteptat! Probabil nu va ajunge nicio dată în clusterul Messier.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că dacă – și numai dacă – există vreo inteligență extraterestră, înseamnă că aceasta locuiește și trăiește printre noi de milenii, probabil încă de la facerea Pământului.

— Te-ai dedat la teorii ale conspirației?

— Nicidecum.

— Ești om de știință, Asher, pentru Dumnezeu!

— Tocmai. Iar tu ai rostit o mare contradicție, într-o singură frază simplă.

— Ei, nu te bosumfla, îl bătu Moore prietenește pe umăr.

— Cum explici apariția Formațiunii de Cristal din 1999? Pătratele acelea desenate cu triunghiuri în unghiuri, formând o rețea perfectă a structurii unui cristal...?

— Demonstrația perfectă a frumuseții algoritmilor recursivi, spuse Georgina plină de admirație.

— Și modelul acesta are ceva de-a face cu structura cristalină a unei forme de siliciu, completă Sabina Collins.

— Să amintim și de modelul simetric din 2000, din lanul lui Frank Thomas. Cel cu multiple cercuri inter-blocate.

— Am crezut că e doar un graffiti, apoi presa l-a numit Codul Chilbolton.

— Straniu e faptul că modelul apare ca o reprezentare binară simplificată a siliciului.

— Am studiat modelul cu mare profunzime, sublinie Marshall Grant. Cu toate că am cercetat absolut toate posibilitățile, pare, subliniez, pare ceva modelat de o tehnologie necunoscută nouă. Poate o metodă avansată de comunicare, o urmă a unei nave spațiale...

Câteva momente se lăsă liniștea. Oamenii de știință, toți profesioniști cu reputație serioasă, rămaseră pe gânduri.

— Și povestea de săptămâna trecută, din 13 august, de pe câmpul lui David Ort, spuse Rosei într-o doară.

— Fața de pe Marte. Încă nu ne-am dumirit ce e cu ea, acum avem deja alta! Vin prea repede aceste mesaje sau ce-or fi, se strâmbă Sabrina.

— Da. De la nivelul solului am crezut că a intrat Dave cu tractorul și, beat fiind, a făcut mizeria aia imensă.

— Iată pozele luate din avionul lui Brod Hamilton.

— E fascinant gliful acesta.

— E ca o fotografie de ziar, cu puncte în diferite dimensiuni, ceea ce conferă impresia de adâncime.

— Foarte deștept cel care a călcat lanu-n picioare, zâmbi Benedict.

— Fața de viking.

— Cydonia.

— Am mai discutat o dată despre asta. Să ne concentrăm la ultimul eveniment.

— Nu știi ce te face să te gândești la un viking, însă e clar că e imaginea unei fețe, poate n-aș numi-o neapărat omenească.

— Dacă te uiți bine, vezi calitatea formațiunii, remarcabil de bună. Firele de grâu au fost aplatizate ca o grilă, spre o anumită direcție precisă și niciunul nu este rupt. Doar îndoite la unghiuri variind între 85-88 de grade maximum și 20-25 de grade minimum. E o tehnică specială, neîndoios.

— Un om, doi sau chiar zece, nu pot face o astfel de muncă, noaptea, fără lumină, timp de câteva ore bune, știind că Observatorul are camere de filmat externe și pază armată.

— Totuși, ceea ce intrigă este că vin chiar aici, lângă Observator! Parcă vor să ne sfideze, nu alta! pufni Asher.

— Extratereștrii nu dorm, spuse Sabina, cu o vagă undă de ironie. Sau poate ei văd mai bine noaptea...

— De ce nu te-apuci de scris science-fiction, Bina? se-ntoarse Rosie Fletcher brusc spre ea.

— Ieri noapte nu a survolat niciun avion zona asta, m-am interesat, continuă ea, neafectată de întrerupere.

Noi n-am avut activitate meteorologică, nimeni n-a auzit sau văzut nimic. Nu a lătrat nici măcar un câine. Iar dimineața ne-am trezit cu semnul acolo.

— Rânjind tăcut la noi, murmură inefabil meteorologul.

— Lasă-mă cu poetica, se enervă Rosie Fletcher.

— Masa atomică a siliciului *lor* este 14, arată Eira Saunders.

— Siliciul terestru are douăzeci și trei de izotopi, cu masele cuprinse între 22 și 44, zise Marshall Grant privind un tabel de pe ecranul unui computer.

Fax-ul începu să țacăne tare și toate privirile se îndreptară spre imensa mașinărie așezată pe o masă de fier de lângă fereastră. Așteptară tăcuți ca cele câteva foi de hârtie să iasă din aparat și Ben, care era cel mai aproape, le luă, apoi le întinse pe birou, peste fotografii.

— Paul Verly a terminat un prim set de analize, anunță el, de parcă ceilalți n-ar fi știut.

Studie concentrat paginile, cu buzele strânse.

— Interesant! zise apoi.

— Ce-i interesant?

— La prima vedere, comparativ, pot spune doar câteva lucruri. Răspunsul pentru Arecibo. Uite, aici, pe partea dreaptă a dublei spirale a ADN-ului, există o catenă suplimentară. Ah! exclamă scurt. Aici e o altă schimbare, chiar mai puțin evidentă, în codarea binară a numărului de nucleotide din ADN-ul propriu-zis. Genomul uman, continuă, în timp ce-și scoase ochelarii și-și frecă pleoapele, are aproximativ 4,3 mi-

liarde de secvențe de nucleotide. Aici apare că genomul răspunsului are cu mai mult de un milion de secvențe în plus față de cel uman. Așa, încă ceva: vedeți diagrama asta de sub silueta mesajului Arecibo, care descrie sistemul nostru solar? Comparați și vă dați seama că la răspuns apare un altfel de sistem solar, cu nouă planete. Planetele trei și cinci sunt mai ridicate în șir. Ultima este mai mare.

— Asta dovedește că răspunsul e trimis de pe două planete diferite?

— Iar simbolul mai mare să fie soarele sistemului lor?

— Deoarece mesajul radio Arecibo a fost trimis liniar, bit după bit, răspunsul a venit la fel, ca o imagine în oglindă; așadar, pot spune, la prima vedere, că nu există corect sau greșit în transmisiune. Această imagine în oglindă a apărut în cartea *Cosmos* a lui Sagan și în multe alte manuale, totuși, răspunsul în câmpul lui Brod Hamilton din Chilbolton apare la fel ca cel din Arecibo, doar că invers și cu câteva diferențe.

— Păi, atunci se pare că există patru explicații alternative, zise Rosie Fletcher. E o farsă, e conspirația guvernului, e energia Pământului, care lucrează mai puternic aici sau, pur și simplu, e o inteligență extraterestră.

— Cele patru ipoteze ale fizicianului Laurent?

— Exact! Prima ar fi despre prietenii noștri, Dave și Doug, care vin în mod repetat pe câmpurile oamenilor, noaptea, pe beznă, zdrobindu-le plantele nevi-

novate în modele complexe și, de ce nu, ezoterice. Știi ei ce înseamnă numere binare, chimie, astronomie și astrofizică, secvențe de nucleotide? Doar dacă ei înșiși sunt extraterestri! Pentru mine e bine dacă veți crede această ipoteză, eu nu mă opun, pentru că...

— ...a demonstra ceva unui prost înseamnă că sunt doi, zise Confucius, completă Benedict cu seriozitate.

Râseră.

— Apoi avem conspirația guvernamentală cu privire la obiectele zburătoare neidentificate. Se presupune că mai toate guvernele lumii ascund intenționat ceea ce știu despre acest subiect și controlează informațiile unor eventuale contacte provenite din spațiul extraterestru.

— Am citit povestea publicată pe 31 iulie într-un jurnal științific, cum că formele circulare de la Chilbolton ar fi o mare păcăleală și că utilaje speciale vin noaptea, așa-numitele bile de lumină, indiferent ce-or fi, să imprime pământul și culturile... – se amestecă Georgina Houghton în discuție.

— Ceea ce demonstrează că unii au mult prea mulți bani și îi bagă în așa ceva pentru a impresiona lumea și pentru a vinde mai bine tabloidele.

— Da, da, da... Acum vine înțelepciunea gândirii tale. Ia zi, Asher. La nivelul de jos a fiecărei organizații de mari dimensiuni, lăcomia...

— ...și prostia umană, seamănă mult cu o conspirație...

— ...indiferent despre ce fel de conspirație ar fi vorba.

— ...mai ales că un guvern este mereu implicat, alături de ființe de pe alte planete...

Râseră din nou.

— Despre Gaia nu zici nimic?

— A treia ipoteză ar fi că Pământul este o ființă vie, știți despre Gaia din mitologia greacă, cea care personifică Pământul, ca fiind elementul primordial din care s-au născut toți ceilalți zei.

— Da, da, știm, ne-ai spus-o de multe ori, cu plămânii care respiră prin păduri, prin vene și artere curg râuri și oceane, deși nu-mi pot imagina cum curge un ocean...

— În venele ei curge sângele pe care noi îl numim râuri, lacuri, mări și oceane, spuse tehniciana Ava Gardner.

— Foarte exact. Ai uitat de bălțile de după ploaie...
— încercă Marshall o glumă.

— Și că Gaia visează, iar cu puterea minții se rostogolește prin câmpuri și lanuri...

— Ipoteza asta confirmă tiparele circulare și simetrice, spuse îmbufnat Asher Butler, dar nu știu, zău, cum poate visa Gaia semnale binare și răspunsuri pentru mesaje trimise cu douăzeci și șapte de ani în urmă... Plus, să se rostogolească peste câmpuri...

— Nu mai fi atât de cârcotaș, zău așa! îi făcu cu degetul Benedict Moore.

— Ipoteza a patra este despre comunicarea cu ființe inteligente non-umane. Să presupunem că cineva, de acolo, de departe, ne contactează. Ar putea fi entități

ca și noi, tridimensionale, cu sânge cald și organe interne...

— Iar te doare burta, Asher?

— Un pic, zise astronomul, după o clipă de ezitare.

— Du-te la un gastroenterolog, îl sfătui Sabina. Știu eu unul...

— Da' mai lasă-mă! Așa, entitățile non-umane ar fi foarte asemănătoare cu noi, Homo sapiens, și doresc un schimb de informații. Poate folosesc tehnologie mai avansată și pot călători prin spațiu. Poate sunt invizibili pentru noi. Poate chiar am luat contact cu ei de multe ori, dar ne șterg amintirile, să nu se bulverseze sau să provoace vreun război...

— Drăguții de ei, ce condescendenți sunt față de noi.

— ...pentru că nu vor să distrugă omenirea, poate au nevoie de noi...

— Prea mulți de poate!

— *Poate*, zise încruntându-se, accentuând cuvântul, așteaptă să o facem noi. Iar noi asta și facem.

— Ai vorbit în propoziții oglindă. Ca mesajul Are-cibo și răspunsul Chilbotlon, remarcă Eira Saunders.

— Ca să vină pe planeta noastră minunată și să se înfrupte în voie din toate cele realizate de noi până acum. Nu ține ipoteza asta, continuă astronomul, fără să se lase distras.

— Știi că Frank Drake, actualmente conducătorul programului SETI, a dovedit, prin ecuația sa, că suntem singuri în univers? S-a și scuzat, în repetate rânduri, că nu a luat în serios Codul Chilbolton.

— Teoria lui Fermi.

— Revenind la Drake, omul a calculat câte posibile planete pot susține viață și că extratereștrii stau acasă la ei, în sufragerie, având radiotelescoape ca ale noastre și ne trimitem mesaje ca pe telegrame. Dar dacă extratereștrii au deja nave spațiale și călătoresc prin sisteme solare ori prin întreaga Galaxie?

— În acest caz, se schimbă cu totul filosofia călătoriei prin spațiu. Fizica ne demonstrează că dacă ei folosesc viteza luminii, noi nu-i putem vedea. Nici măcar sesiza, cu atât mai puțin să-i detectăm. Nu există amprentă în cosmos. Noi doar presupunem diferite teorii. Adică speculăm.

— Dacă există nave spațiale extraterestre, lucrurile se schimbă, nu numai filosofia. Asta înseamnă că numărul de planete locuibile crește, la fel și posibilitatea de comunicare.

— Există, din câte știm noi la ora asta, trei sute de miliarde de stele în Calea Lactee. Asta înseamnă cam tot atâtea sisteme planetare.

— Astronomii Alex Wolszczan și Dale Frail, în 1992, tot de la observatorul Arecibo, au publicat o teză despre cele nouă civilizații posibile din grupul de miliarde de stele, abordă Marshal Grant o altă idee de discuție.

— Teoria pesimistă și cea optimistă, completă Buttlar.

— Pesimist. Treizeci și trei de miliarde de stele per civilizație, la distanța de 15.500 ani-lumină...

— Adică... stai un pic... – începutu Benedict Moore să socotească pe calculator. Nouă sute de civilizații pro-

venind din trei sute treizeci de milioane de stele... huh?

— Doar trei sute treizeci de milioane de stele per civilizație, la 3.340 ani-lumină.

— Ia în calcul și faptul că o civilizație durează, în medie, doar zece mii de ani, după istoria planetei noastre. Dacă ea se află la distanța de 15.500 ani-lumină de noi, comunicarea va fi una unidirecțională.

— Karl Jansky a construit primul radiotelescop pentru observații astronomice în august 1931. Așadar, potrivit calculului, ne putem aștepta să fim contactați radio prin anul 3.600, cu o certitudine crescândă până în anul 4.270. Cea mai bună estimare exprimată de vecinii noștri de peste baltă este că în 2018 vom descoperi cele două exoplanete care orbitează pulsarul PSR B1257+12, din constelația Fecioara, la numai 2.300 de ani-lumină distanță față de noi.

— N-ai să vezi asta, pufni Rosie Fletcher.

— Lasă 2018, e prea departe în viitor, noi vom fi toți babe și moși atunci, dacă nu cumva în cimitir.

Sabina Collins dădu să protesteze, însă directoarea Observatorului îi făcu semn să tacă.

— În 1977, pe 15 august, la trei ani după mesajul de la Arecibo, radiotelescopul Big Ear, de la Universitatea de Stat din Ohio, a primit un semnal puternic, în bandă îngustă.

— Da, știu, se avântă Marshall, entuziasmat. *Wow! Signal*, secvența de șaptezeci și două de secunde a lui Ehman...

— Dinspre constelația Săgetătorului...

— Jerry Ehman a fost foarte impresionat și a încercuit mesajul 6EEQUJ5, lângă care a scris *Wow!*, și uite-așa i-a rămas numele.

— S-au avansat până în prezent o serie de teorii și ipoteze privind originea emiterii, luând în calcul inclusiv surse naturale sau create de om ori extraterestre, însă niciuna nu explică nimic.

— Se consideră ca fiind cea mai puternică transmisie radio extraterestră primită vreodată, vorbe Sabina Colins.

— Șirul 6EQUJ5 reprezintă variațiunea intensității semnalului în timp, exprimat în sistemul de măsurare particular adoptat pentru studiu, vorbe Benedict Moore, plin de emfază. Semnalul pare a fi o undă continuă nemodulară, în bandă îngustă de 10 KHz.

— Bineînțeles că au apărut teorii peste teorii. S-a folosit explicația că fusese o scintilație interstelară a unui semnal continuu slab, dar nu s-a exclus posibilitatea să fie și de origine extraterestră, nu doar astronomică. S-a speculat că poate a fost o explozie spațială sau poate, ca sursă oarecum plauzibilă, o reflexie de pe un asteroid feros sau, cea mai apropiată teorie, un experiment militar.

— Desigur, experimentele militare aveau deja loc în spațiu în 1977, se strâmbă Rosie.

— Cea mai bună metodă de a băga sub preș o astfel de cercetare, fără să mai urle tabloidele și ziarele și posturile de televiziune de pe mapamond, e să se ig-

nore toate aceste evenimente, zise cu glas scăzut Benedict Moore. Ne reduc la tăcere, în loc să ne aloc fonduri pentru studiu și echipament îmbunătățit, de mare performanță. Doar trăim într-o lume modernă.

— Mâine ne vine computerul cel nou, de zece ori mai rapid decât ăsta de-aici – și Asher Butler arată cu degetul spre unul din cele câteva computere ultraperformante care aveau să fie înlocuite cu altele și mai bune.

— Da, dar ignorând faptele, asta nu schimbă... faptele, mormăi întristat Marshall Grant.

— Asta am înțeles demult, îi aruncă Georgina Houghton o privire severă.

— Și care e concluzia? ridică Ava Gardner din umeri.

— Că nu știm nimic! replică Eira Saunders.

— Corect, accentuă Sabina Collins.

— Răspunsul perfect, ziseră Rosie Fletcher și Benedict Moore, în același timp.

2031

Londra, Noua Anglie

Micah Cunningham ședea la biroul său din Londra, aflat în districtul cel mai modern de afaceri, Canary Wharf, de pe Insula Căinilor, din cotul râului – numită astfel după haita căinilor de vânătoare ai lui Henry al VIII-lea. De fapt, insula era o mare peninsulă care intra adânc în Tamisa, în estul capitalei engleze. Băr-

batul urmărirea cu mare atenție o hologramă ce derula mai multe titluri de ziar și imagini filmate, dintr-o arhivă care părea veche.

„2012. La 35 de ani de la *Wow! Signal*, Observatorul Arecibo din Puerto Rico a trimis un flux digital de date către zona de origine a semnalului emis în 1974, spre roiul de stele din Messier 13. Autorii mesajului au fost astronomii Frank Drake și Carl Sagan. Noua transmisiune a constatat în zece mii de mesaje Twitter solicitate de către InterNational Bio-Geographic Channel, cu *hashtag*-ul #ChasingUFOs, fiind o emisiune publicitară pentru unul din serialele documentare TV ale canalului.

O serie de vedete internaționale din mai multe domenii, sport, modă, afaceri, cinematografie, au contribuit cu mesaje filmate și verbale. Sponsorul a inclus, de asemenea, vignete pentru fiecare vedetă în parte, astfel ca destinatarul extraterestru să recunoască semnalul ca fiind o comunicare intenționată venită din partea unei forme de viață inteligentă, cea de pe Terra.

Oamenii de știință de la Observatorul Arecibo au atașat și un antet de secvență repetată la fiecare mesaj individual și au trimis calupul cu o dimensiune de 20 de ori mai mare decât cea mai puternică reclamă comercială existentă.”

Micah se încruntă și se strâmbă. Traducerea din limba spaniolă era puțin inteligibilă, însă înțelese ideea generală. Dădu mental comanda *next* și apără un tabel denumit *Responses in popular culture*.

1995, H. Paul Shuch a compus un cântec *Ballad of the Wow! Signal*, interpretat de Peggy Seeger–

2012, formația The Dandy Warhols lansează cântecul *Seti vs. The Wow! Signal*–

2016, muzicianul Jean-Michel Jarre lansează *Oxygène 17 music video*, dedicată *Wow! Signal*–

2017, reclama Super Bowl *Avocados from Mexico* prezintă o parodie a teoriei conspirației, despre aselenizare, despre Aria 51 și emite publicitate subliminală, prezentând un monolit în spațiu, inscripționat cu semnalul 6EQUJ5–

2019, se difuzează documentarul *Wow! Signal*, scris de Michael Shaw și regizat de Bob Dawson–

2019, filmul artistic *Ad Astra* folosește secvența semnalului 6EQUJ5–

Fără an, semnalul *Wow! Signal* este menționat în serialul *The X-Files*, episodul *Little Green Men* și apare în filmul artistic *Lazer Team*–

Dezamăgit că nu aflate nimic specific sau măcar interesant, deschise o altă pagină și selectă Arecibo. Privi prima imagine, fără să înțeleagă la ce se uita. Gândi *text* și începură să curgă rânduri de litere, cuvinte și propoziții, apoi prima filă se transformă într-o pagină obișnuită, cu inserții de poze. Comandă *save* și *print*.

Cu toată tehnologia *non-touch*, uneori își amintea că avea nevoie să atingă și ceva palpabil. Cum era o foaie de hârtie, deși hârtia nu mai era demult fabricată din fibre de celuloză, ci dintr-o structură elastică de alge modificate. Îi era poftă să țină între degete o carte reală, să-i simtă greutatea și mirosul specifice.

Își ținea volumele în biblioteca personală, mai puțin de o sută, păstrate cu grijă, încă din copilărie și adolescență. Cărțile, rânduite cu atenție, conservate în

rafturi ascunse și ermetic izolate, erau, în general, cărțile lui de povești, basme, mitologie, povestiri istorice și fantezie, câteva de poezii, albume de bandă desenată, acum ridiculizate. Doar ele mai fuseseră salvate de la marea epurare lemnoasă, totul transformându-se în îngrășământ pentru puieții de arbori plantați pe terase în jurul blocurilor.

Omenirea ajunsese în pragul amenințării cu foametea. Deșertificarea prin încălzire globală accentuată și suprapoluarea făcuseră o sumedenie de victime, mai multe decât virusul planetar. Tot ce fusese odată plastic se transformase în material compozit de construcție, iar tehnologia informațională aplicată și învățarea automată a Inteligenței Artificiale evoluaseră cu o atât de mare repeziciune, încât oamenii n-aveau decât să gândească o idee, un concept sau un cuvânt și comanda mentală transforma dorința în realitate.

Cu toate acestea, călătoria în spațiu nu fusese reluată, după seria de eșecuri costisitoare dintre 2021-2023, iar colonizarea Lunii și a planetelor Marte și Venus rămăsese un vis frumos. Oamenii aveau nevoie să-și preserve viața pe Pământ, asigurând generațiilor tinere un viitor pentru care să merite să trăiască. Semnale radio sau de altă natură nu mai fuseseră trimise de la observatoarele astronomice din lume, spre adrese imprecise și nici nu mai primiseră răspunsuri. Cel puțin, nu în lanuri de grâu și secară.

Micah decuplă interfața cu holograma și se frecă la ochi. Brațul robotic îi puse în față un teanc subțire de

coli. Conexiunea întreruptă îi permitea acum să-și odihnească creierul cu sinapsele suprasolicitate și să nu se mai simtă atât de supravegheat. Toate gândurile sale treceau prin hardul apartamentului sau al biroului inteligent, filtrate și evaluate fără milă. Pentru el, născut în ultimul deceniu al secolului douăzeci, fusese extrem de dificil să se integreze în noua tehnologie impusă. Împlinise nu de mult patruzeci și unu de ani.

Cifra unu îl ducea mereu la o anumită amintire. Până la unsprezece ani, mergea în vacanță de mai multe ori pe an, cu părinții, într-un mic sat pitoresc din sudul Angliei. Acum, ceea ce fusese cunoscut drept Regatul Unit sau Marea Britanie se dezmembrase și fiecare teritoriu revenise la numele său istoric, așa cum fusese cu secole în urmă. Nici nu era de mirare. Țările, dar mai ales oamenii, se izolaseră, în urma devastatoarei epidemii care durase mai mult de cinci ani, provocată – intenționat sau nu, încă nu se dăduse publicității – de acel virus extrem de dur. Deși traiul normal și prosperitatea reveniseră într-o măsură însemnată, încrederea în semenii continuase să se manifeste doar în interiorul unor mici comunități închise. Globalizarea eșuase lamentabil, ca și programele spațiale, aducând mari pierderi financiare. Iar populația planetei fusese împărțită în două segmente: lucrativi și nelucrativi, fiecare cu sarcini bine determinate, în propriul domeniu de activitate.

Apucă încet colile, după ce-și trecu degetele peste o peliculă transparentă de substanță dezinfectantă, și

începu să se plimbe prin biroul spațios, fără nicio mobilă aparentă și fără să mai fie urmărit de ochiul vigilent, atoatesupraveghetor. Se uită pe prima filă.

2020. Observatorul Arecibo din Puerto Rico s-a prăbușit.

Își petrecuse o grămadă de timp lângă Observatorul Chilbolton. Nu avea să uite niciodată fericirea din primii săi ani de viață. Revăzu cu ochii minții discul alb al antenei ridicat deasupra centrului de control și dreptunghiul asfaltat al complexului de cercetări astronomice, împrejmuit de terenuri agricole cât vedeai cu ochii, câmpuri cu lanuri de grâu, orz și secară. În acele culturi apăruseră tot felul de desene ciudate, însă frumoase, modele elaborate, de nedescifrat, spre marea disperare a proprietarilor, dar și a oamenilor de știință care lucrau pe atunci la Observator.

Din câte presupunea, probabil nici în ziua de azi nu se elucidaseră misterele acelor opere de artă imense, mai mult sau mai puțin abstracte. Circulasera tot felul de zvonuri și teorii ale conspirației. Cum că lanurile primiseră vizita extratereștrilor și că desenele erau, de fapt, amprente codate, un fel de răspunsuri geometrice la diferite mesaje trimise în spațiu prin semnale radio sau laser, de la observatoarele astronomice din multe locuri de pe planetă.

Surâse o clipă, evaluând ideea că omenirea – e drept, doar o foarte mică parte a ei, câțiva oameni de

știință, astronomi și astrofizicieni –, căuta în continuare, cu încăpățânarea unor puști de 11 ani, cum fusese el în 2001, să contacteze entități de pe alte planete, sisteme solare, constelații sau chiar din alte galaxii.

Trecuseră de atunci treizeci de ani, cu schimbări drastice neașteptate și foarte rapide. Abia se obișnuia cu ceva nou, că altceva și mai nou se implementa cu iuteală, doar ca peste o jumătate de an să se schimbe totul și altă punere în aplicare să se dezvolte. Iar omenirea? se întrebă retoric, ridicând ușor din umeri. Omenirea, oamenii, semenii planetari, se retrăseseră într-un fel de bârloguri comunitare, la fel ca în zorii civilizației umane, adunându-se în grupuri din ce în ce mai mici. Muncind, mâncând, învățând, distrându-se, născând și murind acasă. Izolarea din vremea virusului lăsase o urmă de neșters asupra stilului de viață al civilizației umane, la nivel planetar.

La 8 dimineața, 1 decembrie 2020, platforma telescopului Arecibo s-a prăbușit în vasul de jos, rupând toate cablurile structurii deja deteriorate, continuă el să citească. Imaginea aeriană prezintă o masivă tăietură în antena radarului, iar platforma de recepție, de 304,8 m diametru, este total distrusă. Problemele la Obsevator au început din luna august, când unul dintre cele trei cabluri de ancorare, în urma unei furtuni foarte puternice, a cedat și s-a rupt, căzând în vasul discului.

Din lipsă de fonduri și de interes, unul dintre cele mai mari și mai puternice radiotelescoape din lume, un al doilea cablu s-a desprins, în noiembrie, prăvălind 900 de tone de instrumente în interiorul antenei, rupând bucăți din întreaga construcție. În cele din urmă, în prima zi a lunii decembrie, ultimul cablu s-a desprins din pilonul de ancorare, prăbușindu-se definitiv.

Observatorul Arecibo din Puerto Rico nu se mai poate reconstrui și probabil nici nu mai avem nevoie de astfel de edificii imense, greoaie, pentru a studia cerul ori ființele extraterestre sau pentru a aștepta răspunsuri codate la mesajele trimise de noi pe unde radio.

Micah Cunningham nu știa nimic despre observatorul Arecibo. Însă știa destul de multe despre cel de la Chilbolton. Își aducea aminte cu claritate dimineața aceea de august când alergase peste câmpuri să-i dea de veste bunicului său, Brod Hamilton, că apăruseră încă două semne în lanul unui vecin. Și mai ales, n-avea să uite niciodată savoarea plăcintei cu mere pregătită de bunica Pippa, amintire care nu i se ștersese niciodată din memoria gustativă.

Văzuse și el fotografiile modelelor și a figurilor lăsate în lanul de grâu, cu spicele culcate la pământ, cu tulpinile îndoite într-un mod nefiresc. Ceea ce-l motivase, de fapt, să-și aleagă ca studiu și pregătire profesională un domeniu de activitate care, după certurile îndurate din partea părinților, îi devenise meserie de bază – și nu regretase nicio clipă că optase pentru arhitectură peisagistică. Câștiga extrem de bine, avea o carieră ascendentă. Se afla, ca om de afaceri, în eșalonul superior al elitei din zona londoneză.

Dacă cineva de la Observatorul Chilbolton, oamenii de știință și astronomii care lucraseră acolo, ar mai fi fost în viață sau prin Londra, și-ar fi dat imediat seama că reprezentările sale artistice semănau izbitor de mult cu anumite tipare și modele din care se inspi-

rase și încă o mai făcea. Memorase tot ce văzuse atunci, puști de 11 ani fiind. Fusesse ultima oară când se aflase în sudul Marii Britanii, în țara numită acum Anglia. Pe baza reprezentărilor mintale, fiind și un bun desinator, cu o imaginație debordantă, recrease și crease tot felul de forme geometrice ale acelor imagini, adăugând propriile idei sau scoțând elemente, pentru a le contura în următoarele sale proiecte.

Orașele mari, cu multiple zone de enclave gospodărești, cum erau denumite, se sufocau din lipsă de oxigen și de aer proaspăt. Arșița cuprinsese chiar și regiunile reci ale Pământului, lipsa de spații verzi, de grădini, parcuri sau păduri își spusese cuvântul, condamnând traiul zilnic al oamenilor.

Își recuplă interfața la *tech non-touch*. Dacă lipsea prea mult de la conexiune, avea să se declanșeze o alertă și biroul ori apartamentul unde se afla se închi-dea ermetic, până la sosirea unei echipe care să-i verifice absența. De obicei, o asemenea decuplare prelungită avea loc în cazul unui deces subit. Dacă era prins că închisese legătura semantică cu bună știință, prima o amendă usturătoare, i se tăiau mii de puncte de la salariu, iar dacă forul superior considera necesar, era posibil să interpreteze fapta lui ca fiind un afront deliberat; iar asta nu doar că l-ar fi deferit justiției, ci l-ar fi privat de toate funcțiile; s-ar fi trezit dat afară de la serviciu și eliberat pe străzi, ca un vagabond.

Cu toate acestea, Micah schiță un început de surâs. *Ca un hoinar*, își zise, iar cuvântul îi evocă o senzație

de liniște, libertate și mângâiere, aidoma unei adieri de vânt. Reintră în rețeaua matriceală. Obosise stând atâta în picioare și plimbându-se prin încăperea goală a biroului. Gândi un fotoliu și se tolăni imediat în el. Brațul robotic, lung, maleabil, aproape transparent, astfel încât să nu îl deranjeze vizual, cinetic sau acustic, îi întinse o tavă micuță pe care se afla o ceașcă și un biscuit sărat. Aburii ceaiului se ridicau ca niște mărunte fantome, dansând o clipă, apoi dispărând aspirate de sistemul foliilor hidroponice din pereți.

Nu apucă să ia o înghițitură și simți că e apelat. Un client. Transmise robotului că nu mai dorea ceaiul și acesta se făcu nevăzut cu tavă cu tot. Apăru holograma de contact, pulsând violaceu-verzui. *E o ea*, își zise Micah, după culoare. Și nu se înșelă.

Își luase concediu. De multă vreme dorea să meargă să revadă Chilbolton, iar acum cu atât mai mult, după ce citise despre dezastrul observatorului Arecibo. De la Londra până în Farnham ajunse în douăzeci de minute cu drona de transport comun de pasageri și de acolo, încă zece minute, cu un vehicul autoprogramat. Coborî la intrarea în sat, așa dorise el, și o luă la picior pe drumul de țară, care nu se schimbase cu nimic în ultimii treizeci de ani. Câmpiile respirau verde sub cerul abia umbrat de câțiva norișori, sub formă de şuvițe filamentoase, prevestind, cu toate că era soare și

ioaie iminentă. Câmpurile care hrăneau satul
 ce rejurimile încă mai existau acolo și continuau
 să producă.

Se cază într-un han pe care-l găsisese căutând în informațiile turistice ale zonei. Clădirea arăta, din exterior, ca orice alt han englezesc, putea fi chiar și din secolul XIX, cu arhitectura specifică regiunii, însă interiorul fusese adaptat tuturor cerințelor tehnologice prezente. Însă nu pierdu multă vreme acolo. Simțea că trebuie să se grăbească, dar nu doar fiindcă l-ar fi putut surprinde ploaia. Lucrând cu plante vii și cunoscând cele mai mărunte variațiuni ale reacțiilor frunzelor, tulpinii sau a florilor, prin detectarea mirosului, culorii și aparenței în funcție de lumină, temperatură, umiditate sau orice alți factori din ambianță, cunoștea foarte bine natura sau specificul fenomenelor de transformare în repausul vegetativ.

Simțea deja în nări mirosul viitoareii averse. Inspiră puternic, fericit cum nu mai fusese din copilărie. Era doar el, cu el însuși. I se aprobase decuplarea de la *non-touch* pentru timpul petrecut afară, astfel că putea gândi liber orice dorea. Numai un mic punct, ca o muscă cu elice în miniatură, îl urma, supraveghindu-i orice mișcare. Pentru protecția individuală, să nu i se întâmple accidente neprevăzute. Era o gramaticalizare eronată, alăturarea celor două cuvinte. Oricum, nu-i păsa.

Zări silueta observatorului Chilbolton, discul alb ridicat peste postamentul cenușiu de beton. Era abandonat și nefuncțional de ceva vreme, însă nu se apu-

case încă nimeni să-l demoleze. Îi păru mic și în-
nificativ. Cu treizeci de ani în urmă părea o clă-
impunătoare, în fața copilului care-l privea cu gură
cască de uimire. O adiere rece îi trecu peste față și
grăbi pasul. Vântul își schimbase brusc direcția, iar
cerul, la orizont, se încărca cu nori grei, întunecați.

Urcă micul dâmb, pe poteca năpădită de buruieni,
spre fostele grajduri și fosta casă a bunicului. Totul
era părăsit, niciun animal nu se mai afla în padocuri,
nu păștea nimeni iarba grasă a tăpșanului. Reuși cu
greu să deschidă ușa de lemn a casei, înțepenită. Își țin
respirația, aerul era suprasaturat cu praf și mirosul era
greu de suportat. Holul, bucătăria, camera de zi, toate
erau neschimbate. Mobila și fleacurile expuse peste
tot, de care bunica Pippa fusese mereu atât de mândră,
erau cuprinse de pânze de păianjen, ca un giulgiu uitat
de timp.

Urcă la etaj. Baia fusese atinsă de rugină, la fel ca tot
ce se afla înăuntru. Cele două dormitoare părăsite că-
zuseră și ele pradă țesăturii pânzei încâlcite și atotcu-
prinzătoare a arahnidelor. Coborî pe scara din spate,
direct în magazia-atelier a bunicului, unde dezordi-
nea era de nedescris. Îi plăcuse mereu să cotrobăie
printre fiare și diferite ustensile despre care habar nu
avea la ce puteau folosi. Acum, acestea îi creau un sen-
timent de gol în stomac.

Părăsi descumpănit casa, întrebându-se de ce fusese
lăsată așa, fără să se ocupe nimeni de ea? E adevărat
că tehnologizarea rapidă, prea rapidă, cuprinsese ca

o frenezie întreaga societate, însă, totuși... Observă că hangarul în care bunicul său își ținuse micul avion cu care căutase semne în lanurile de cereale fusese dărâmat. Aceasta era singura schimbare. Restul, absolut tot satul, cel puțin din exterior, arăta la fel cum îl lăsase, cu treizeci de ani în urmă. Abătut, în ultima licărire a soarelui, își îndreptă pașii spre Observator, urmărit fidel de musca cu elice.

Ajunse la confluența celor trei câmpuri, care făceau un unghi ascuțit cu terenul Observatorului. Vântul aducea câteva picături de ploaie și zarea devenise roșie sub marginea neagră a norilor care se întindeau peste câmp. Și avu impresia că ceva se mișcă sub picioarele sale. Se aplecă și puse palma deschisă pe pământ, peste firele de grâu tocmai bune de secerat. Câteva spice se scuturară și boabele se împrăștiară sub tulpini.

Se culcă în lan, cu brațele și picioarele desfăcute, inspirând cu nesaț mirosul culturii, al vântului și al ploii. O scurtă zguduitură, ca o părere, trecu pe sub spatele său, dar nu o luă în seamă. Îmbătat de mi-reasma naturii, i se făcu deodată somn. Simți cum începe să amețească sau să se rotească, la început lent, ca o balansare ușoară, apoi parcă prinse viteză și alunecă undeva, nici el nu știa unde. Închise ochii și se cufundă în acea senzație minunată.

Probabil că ațipise. Ploaia cădea peste el în șuvoaie dezlănțuite, năclăindu-l cu noroi, umplându-l de frunze păroase și semințe mărunte, negre, de neghină.

Cele câteva boabe ajunse sub limbă erau amare. Nu avu nicio intenție să se ridice. Stătea întins și se simțea ca într-unul dintre cele mai moi și confortabile paturi din lume. Picăturile îi cădeau peste față, cu viteză și greutate. Zâmbi, apoi începu să râdă de-a binelea. Nu auzea nimic altceva decât ploaia lovind lanul de grâu și trupul său întins pe jos.

Așa cum începuse, avera se și termină. Brusc. Seara învăluia cerul care se limpezea, pe măsură ce norii dispăreau, absorbiți de vântul de apus. Se făcuse cald, probabil de la emanația de abur a pământului încins, saturat de debitul prea mare de apă căzut dintr-odată. Se ridică, sprijinindu-se întâi în coate, apoi în picioare. Îmbrăcămintea îi șiroia, ud learcă. Emise gândul doar și în câteva secunde era uscat, datorită fibrelor speciale din țesătura hainelor. Și o luă din loc.

Ajunse înapoi la han și cuplajul la matricea tehnică se produse automat. Pierduse musca-dronă de supraviețuire, posibil sucombise sub jetul apei de ploaie sau pur și simplu rămăsese afară, așteptându-l. Se dezbracă și intră în baie, să facă un duș reconfortant. Privindu-se în oglinda care-i reflecta chipul și trupul tridimensional, rămase uluit și – nu putu nega – încântat. Începând de la frunte și față, continuând pe gât, brațe, tors, abdomen și picioare, întreaga sa piele era acum acoperită de... – uhhh, cum să definească ceea ce admira?... – un model foarte complex și complicat. Ca un tatuaj elaborat, lăsând urme adânci până în stratul subcutanat.

Își trecu degetele peste protuberanțe și sesiză că înclinarea figurilor perfect geometrice avea un unghi de 38 de grade față de perpendiculara la corpul său. Ca și cum o șenilă extradimensională, cu profil imprimat, venită dintr-o altă lume, ar fi trecut peste el.

Începu să râdă la această idee. Apoi se gândi, cu toate că era conectat la *non-touch* și tot ce-i trecea prin minte era înregistrat și evaluat, că nu-i păsa defel. Nu aveau decât să-l creadă dezaxat și, după evaluarea psihologică zilnică, să-l elibereze din funcție. Avea să se mute la Chilbolton și să aibă grijă de toate lanurile de grâu, de secară și orz. Și s-ar fi apucat de sculptat în tulpinile moi și elastice ale plantelor cu genetică hexaploidă.

Ar fi putut să creeze minunate obiecte miniaturale, pe care să le expună pe rafturi invizibile. Cu timpul, ar prinde rădăcini, ar răsări un fir subțire, ar crește frunzulițe, ar înmuguri și ar produce sămânță. Ce vis ireal, își zise. Își trecu din nou degetele peste denivelările pielii. Aceasta nu-și revenise la normal. Lăsă jetul de apă să-l spele și se uscă sub jetul de aer cald. Se înveli în halatul pus la dispoziție de han, simțindu-se bine la atingerea materialului moale.

Stând în mijlocul încăperii, ezită dacă să gândească pat sau îmbrăcare. Nu era obosit și n-avea chef de somn, deși trăise o zi specială. Călătorise. Ceva ca un fel de chemare, un neastâmpăr ca în copilărie, nu-i dădea pace. Deși era întuneric și se apropia miezul nopții, o plimbare nocturnă, în aerul curat, spălat de ploaie, i-ar

fi prins bine. Gândi îmbrăcare, după ce își dădu halatul jos, și hainele îi învăluiră trupul imediat.

Cunoștea foarte bine drumul până la Observator. Îl putea face și cu ochii închiși. Miniscula dronă cu elice se puse deodată în mișcare deasupra capului său, trimițând un fascicul luminos suficient de puternic pentru ca el să vadă pe unde calcă. În sat era liniște și întuneric. Nu lătra niciun câine. Poate că nici nu mai existau câini. Apropiindu-se de grajdurile bunicului Brod, se aștepta să audă fornăiturile cailor și răsuflarea grea a vitelor. Însă adăpostul de animale era gol demult și mirosea a înstrăinare.

Coti lent spre câmpul învăluit în beznă. Dronamusculiță îi semnală roșu, pericol. Ignoră avertismen-tul și simți sub tălpi pământul reavăn. Călca firele de grâu, iar acestea păreau că gem și se sparg sub greutatea lui. Cerul era plin de stele. Luna încă nu se vedea. Merse un timp pe lângă gardul de sârmă care delimita o parcelă de alta. În dreapta, silueta albicioasă a discului antenei Observatorului îl urmărea ca un ochi gigantic, deschis, însă fără viață, fără să vadă ceva.

Se opri. Inspiră de câteva ori, încântat de aerul ozonizat. Îmbrăcămintea de pe el se ajustează automat la condițiile temperaturii exterioare, pentru a-i crea un mediu confortabil. Își deschise larg brațele și se lăsă pe spate, căzând peste tulpinile plantelor. Nu simți nicio zguduitură la impactul cu solul. De fapt, realizează el plăcut uluit, nici nu luase contact cu pământul. Levita la mică distanță, simțind pe față, pe pielea urechilor

și a capului, cum firele se frecau de el, parcă mângâindu-l.

Se gândi să se dezbrace de tot. Nefiind cuplat la modulul *non-touch*, nu reuși să-și dea hainele jos. Deasupra frunții, drona emitea din ce în ce mai alertată semnale roșii, de primejdie iminentă. Micah surâse, zicându-și că poate pe acolo mișunau șoareci de câmp sau cârțițe care-și săpau galerii la suprafață. Știa toate acestea din copilărie. Nu uitase nicio fărâmbă de informație și nici orele petrecute culcat, pe burtă, pentru a surprinde vreo gărgăriță urcându-se pe frunze și pe spice.

Câmpul de sub el prinse a fremăta. Un tremurat ușor, ca o legănare. Niciun sunet nu reuși să spargă liniștea adâncă a nopții tăcute. Apoi, ca un suflu de aer cald, simți ceva vibrând și împingându-l de la spate. Trase aer în piept și se relaxă așa cum n-o făcuse, poate, niciodată. Mușchii i se detensionară și își simți respirația ca pe o boare ușoară. Plutea, privind formațiunile de stele. Drona cu elice dispăruse, probabil se descărcase și căzuse în lan.

Simțea cum protuberanțele imprimare ca niște tatuaje în piele îl furnicau și se mișcau pe suprafața trupului, reasezându-se în alte contururi și structuri. Nu-l durea nimic, avea doar o vagă senzație de amețeală. Brusc, o lumină puternică îl învălui, venind de jos în sus, cuprinzându-l în toate fasciculele și raze de lungimi scurte sau mai lungi, scuturându-l și balanșându-l dintr-o parte în alta.

Sunetul, stins la început, crescuse în intensitate în timp ce pământul se desfăcea în bucăți sub el, înghițind bulgări, spice de grâu și toate stelele de pe cer. Nu opuse rezistență. Nici nu se gândi să-i fie frică sau să încerce să fugă de acolo. Doar că formele de pe corpul său se reasează din nou, furnicându-l din tălpi până-n creștetul capului. Îi veni să se scarpine și acest gând îl făcu să râdă.

O placă fină și poroasă se strânse în jurul lui ca o armură dintr-un material moale. Vuietul unui șuierat ascuțit îi străpunse timpanele, dureros. Indiferent ce se întâmpla, nu avea cum să se opună sau să se apere. Se lăsă în voia aceluia fenomen. Poate doar visa, poate delira, poate era real.

Revăzu cu ochii minții ultima întâlnire cu bunicul Brod Hamilton, după ce fugise cât îl ținuseră piciorușele, apoi fața surâzătoare a bunicii Pippa, tăindu-i o felie generoasă din plăcinta cu mere coaptă de ea. Parcă mai simțea și-acum gustul rumenit al fructelor printre foile subțiri de aluat auriu.

Bezna îl cuprinse dintr-odată. Grea, sufocantă, apăsătoare. Încercă să se miște, însă nu reuși. Întredeschise pleoapele, cu mare efort. Deasupra sa, îndepărtându-se, ceva de-o formă ciudată, ovală sau rotundă, nu-i distingea prea bine conturul, se ridica lent. Nu era luminată, era doar o proiecție de întuneric peste negura nopții. Iar silueta deveni din ce în ce mai mică, apoi dispăru și stelele se văzură din nou, strălucitoare.

Era căzut într-o rână. Se ghemui o vreme, apoi se ridică, încet, precaut, amețit. Își simțea corpul arzând și nu reuși să respire decât sacadat. Frigul nopții îi trimise frisoane pe șira spinării și, instinctiv, se frecă cu palmele peste brațe.

Percepu voci care se apropiau. Erau mai mulți oameni, vorbind tare. Lumina unor lanterne îl orbiră și închise ochii. Apoi se simți înșfăcat, târât și tras într-un vehicul care-l zgudui o vreme. Când reuși să vadă ceva, se afla într-o încăpere... Putea vedea mobilierul, pereții, tot ce se afla, în dezordine, pe o masă.

— Cine ești? i se adresă un bărbat, cu voce aspră. Ai ieșit din cutie, știm asta. Acum să ne spui cum te cheamă și cine ești?

Avu nevoie de toată determinarea pentru a-și forța corzile vocale să scoată sunete. Nu le mai întrebuințase de vreo două decenii. Înțelese că nu mai era cuplat la niciun fel de *non-touch* și nici nu mai putea comunica prin puterea gândului.

— Eu...

Durerea, ca o flacăra, îi arse gâtul. O lacrimă i se scurse dintr-un ochi, până jos, la bărbie, iar de acolo picură în lateral, prelingându-se peste maxilar și uscându-se sub lobul urechii.

— Micah Cunningham, avu impresia că spune.

— Ce sunt aceste... chestii de pe tine? întrebă bărbatul înalt și solid, împungându-l cu degetul.

Din copilărie nu mai văzuse astfel de oameni, neciopliți, vechi.

— Ar fi bine să deschizi gura și să vorbești. Acuși vor veni cei de la Operațiuni Speciale și te vor duce într-o altă cutie. Unde nu-ți va fi la fel de bine. Crede-mă! Am mai văzut din ăștia ca tine!

Simți în vocea omului amenințare și chiar o undă de ură.

— Unde sunt? Ce s-a întâmplat?

Niciun sunet nu-i părăsi buzele. Doar gândise cu-vintele, cum fusese obișnuit. Bărbatul îi înfipse ceva tare între coaste și el simți că se sufocă de durere.

— Cine ești?! Cum te cheamă?! zbieră celălalt, zgâl-țâindu-l cu putere.

— Eu...

Reuși să articuleze clar cuvântul.

— Da?! Ascult!

— Eu sunt 2₂8317 30₂3₂3₃83₂612₃, şuieră printre buzele crăpate.

— Ce? N-am auzit! Repetă!

Micah își strânse deodată degetele în pumn și simți un val de furie crescându-i în interior, cum nu simțise niciodată în viața lui. Se concentrează și, după un imens efort, rupse chingile de piele lată cu care îi erau prinse brațele și picioarele de tăblia unui pat metalic. Sări în picioare.

Îl apucă cu mâna de gât pe celălalt și-l izbi de perete. Bărbatul icni și se prăbuși cu fața în jos. Se ridică ane-voie și avu intenția să se repeadă asupra lui.

— Eu sunt 2₂8317 30₂3₂3₃83₂612₃, repetă Micah. Eu sunt 2₂8317 30₂3₂3₃83₂612₃...

Printr-o ușă laterală năvăliră câțiva bărbați, cu intenția de a-l prinde și a-l imobiliza. Sesiză că erau înarmați. Anticipându-le mișcările, îi culcă pe toți la podea, cu lovituri precise. Respiră pe nări și, fără să fie nevoit să privească, percepu cum modelele geometrice de pe trupul său se aranjaseră într-o altă ordine, alte forme, adâncimi și unghiuri.

— Eu sunt 2₂8317 30₂3₂3₃83₂612₃, mai spuse o dată, acum liniștit.

Închise ochii și-și desfăcu brațele, la fel cum făcuse în lanul de grâu. Încet, abia perceptibil, corpul și întreaga sa ființă, cu toate semnele mișcându-se pe el, se deformată până la fluidizare, apoi se deschisera, lăsând raze subțiri de lumină să strălucească pe o distanță scurtă. La fiecare respirație, silueta i se împutină tot mai mult, până când din Micah Cunningham nu mai rămase nicio urmă în acea încăpere.

2031

Chilbolton, sudul Angliei

— N-am mai văzut așa ceva din 2007, zise Iseult Murphy, un astrocercetător bărbos, căutător de urme ale extraterestrilor, așa cum fusese odinioară, cu mai mult de o jumătate de secol în urmă, Carl Sagan.

Aparate de filmat înconjurau un perimetru bine delimitat cu semnale luminoase. Pe câmpia de lângă Obsevator mișunau o grămadă de oameni, călcând fără milă în picioare lanul cu grâul aproape copt.

— De aici a plecat ceva, spuse altcineva. Sunt urme radioactive, nu în doză periculoasă, dar se înregistrează.

— Groapa e prea adâncă și neobișnuită ca aspect, pentru a fi săpată mecanic, își dădu cu părerea un al treilea bărbat.

— Imaginile din satelit... – veni o fată și întinse câteva diagrame celui cu barbă.

— Hmm... – făcu acesta. Se vede clar – și ne arată și măsurătorile – că aici a fost un corp uman, după dimensiune și amprenta biologică.

— Semnele astea... cum să zic... sunt excepțional de frumoase, spuse al doilea bărbat.

— Le-am și trimis la imprimare, îmi fac o îmbrăcăminte cu aceste modele, sunt șic, susură tânăra, zâmbind.

— Așadar, încă un mister neelucidat, mormăi Murphy, fără să ia în seamă cele spuse de colega lor.

— De ce? Ai aici tot ce-ți trebuie.

— Navă spațială ieșind din pământ? Decolând noaptea spre alte stele? Lăsând o urmă distinctă, cu modele care arată ca niște coduri de încriptare? Un individ care a dispărut de la centrul de detenție? Care a urlat niște cifre, poate simple, poate o secvență numerică... Nu cred.

— Individul era Micah Cunningham, venit în vacanță aici, îi informă fata. Arhitect peisagist la Londra.

— Avem holograma acustică a undei tractoare, zise cel de-al doilea bărbat, după ce înregistrează un apel, apoi

privi harta sunetelor de înaltă amplitudine care se desfășură în fața ochilor lor.

— Unde o fi acum omul? gândi bărbosul, însă nu primi niciun răspuns, nici nu avea contactul *non-touch* activat pe perioada cercetărilor.

— Sunt aici.

Simți deodată o vagă adiere, crezând că i se păruse doar că auzise cuvintele.

Se uită în toate părțile, fără să vadă ceva nelalocul lui.

— Sunt aici și pretutindeni, îi șopti vântul la ureche.

Avu puterea să se abțină și să nu se întoarcă și nici nu făcu ochii mari. Nu-l observă nimeni.

— Omule, oricine ai fi. Arată-te! îi ceru în gând.

— Nu am cum. Mă aflu în orice fir de grâu, în tot lanul, pretutindeni. Semnele pe care le-ai găsit în pământ sunt cele de pe corpul meu.

Bărbatul își trecu degetele prin barba lungă.

— Cum te numești, omule?

Câteva clipe nu veni niciun răspuns.

— Mulțumesc pentru că m-ai numit om.

— Plăcerea mea. Așadar, ai vreun nume omenesc?

— Micah Cunningham.

— A, deci tu ești!

— Da. Eu sunt eu. $2_28317\ 30_23_23_383_2612_3$.

— Ce înseamnă aceste cifre?

— Coordonatele planetei.

— Și cum le descifrez?

— Trebuie să plec.

— Stai, stai! Cum descifrez... ?

Pala de vânt dezactivă holograma și toată lumea începu să protesteze, fără să mai reușească să reconecteze harta. Iseult Murphy clătină de câteva ori din cap. Se așază jos și își trecu palma deschisă peste firele și spicele de grâu.

— Încântat de cunoștință, Micah Cunningham, gândi, știind că cel numit îl auzea. Deci, povestea cu extraterestrii și urmele lăsate de ei, noaptea, este chiar reală...? Ca să vezi...

Nu mai primi niciun răspuns.

Planeta Pictar

M-am îmbarcat pe nava spațială Yunor, ce aparținea unei companii particulare de zboruri galactice, cu unsprezece ani în urmă. Nu a fost nevoie de criogenie sau alte forme de preservare a vieții pe durata călătoriei, de fapt *zboruri galactice* însemna doar până la vecinii noștri din sistemul solar alăturat, a patra planetă.

Îmi aduc aminte că am părăsit Terra, iar drumul în sine, care a durat nouă luni și o zi, a fost ca un fel de croazieră de vacanță, lungă și plictisitoare uneori, dar aventura călătoriei a meritat.

De la hubloul cușetei am putut admira întreaga minunăție a spațiului. Luna, care se vedea ca un măr înghețat uitat pe ramura cea mai de sus a pomului, de la atâta minerit și extracții, a rămas cu repeziciune în urmă, arătând ca o pată neagră pe obrazul planetei al cărui satelit este, minunată planetă, fostă odată una albastră, cu oceane și munți, aer de respirat și apă de băut pentru toate ființele vii.

De Marte nu îmi amintesc prea multe, cred că am trecut pe lângă ea în timpul somnului impus, însă planeta micuță, cu polii argințați de craterele de gheață, cu solul cenușiu brăzdat de rafinării și nenumărate platforme industriale de prelucrare, ale căror struc-

turi de titanium și pereți de zirconiu luceau stins și parcă obosiți, la care ajungea de-acum și liftul spațial pentru transportul mărfurilor și a proviziilor, a rămas în urma noastră ca un alergător fără suflu. Am observat doar cei doi sateliți, Phobos și Deimos, înainte să ne strecurăm prin centura de asteroizi, traversând culoarul-horn Marashima-Sato.

Nu zăream Pământul decât prin hubloul de la pupa. Văzută de la acea distanță, Terra, luminată de soarele implacabil, era o coajă de un verde-marونی, lipsită de oxigen și de voința de viață, se strângea la orizont ca o piele prea mult înmuiată în apă și apoi lăsată la uscat, care se zbârcea și se zdrențuia, sufocând planeta ce odinioară fusese una maiestuoasă și mândră.

Am trecut la 48 de grade înclinație de Jupiter, destul de degradat și într-o stare gravă de descompunere a stratului gazos învăluitor, care se poate vedea cu ochiul liber doar din apropiere. Spectacolul absorbirii materialului pietros și a prafului din urma impactului micrometeoritelor cu cele mai mari luni galileene interioare ale planetei, Amalthea și Io, Europa, Ganymede și Callisto, dar și celelalte luni, multe și mărunte, mi-a captivat zile în șir atenția, admirând fără disimulare frumusețea neîmblânzită a marii planete care, probabil, lupta cu propria-i moarte. Ceea ce fusese odată marea pată roșie, se străduia să-și mențină direcția de rotație, dar devenise între timp un fel de fus subțirel, care se dizolva parcă văzând cu ochii. Dacă Jupiter dispărea, Pământul, cu siguranță, nu mai

avea nici cea mai slabă șansă de existență. Oricum, cred că Terra avea să sucombe înainte ca marele gazos să-și dea ultima suflare.

Pe Saturn l-am părăsit virând pe un vector de 72 de grade. Am privit de la pupa navei spațiale Yunor cum nenumărații săi sateliți se roteau și pe orbite retrograde, ca într-un dans cu o coregrafie nu prea artistică. Impunătoarea planetă, având partea sudică, de la inele în jos, în umbră, arăta ca o pălărie cu boruri largi, care ne trimitea salutul său de drum bun. Cine știe, poate cândva aveam să ne revedem.

De acum ne îndreptam spre Brațul OC și ne apropiam de Bula Locală, aflată la marginea demarcației din brațul spiral Orion, în linie dreaptă cu steaua Antares. Dar direcția noastră nu era constelația Scorpion, mult prea departe, nici Proxima sau Alpha Centauri, ci doar sistemul solar din jurul unei stele pitice-roșii, Bernard β , din constelația Ophiucus, a cărei stea principală era super-magnificul Ras Alhague.

Ne apropiam de finalul călătoriei. Am parcurs un drum lung, cu toate că n-am mers pe jos, nouă luni și o zi. Am plecat de pe Pământ, am traversat jumătate din sistemul solar, am navigat prin Norul Interstelar Local în Bulă, de acolo am trecut de Centura Gould și Brațul Orion-Cygnus. Nava Yunor încă nu va părăsi Calea Lactee, după prima sa oprire la planeta spre care ne îndreptăm noi, probabil va ajunge până la super-roiul de galaxii Fecioara, de acolo în Laniakea și, cine știe, poate va ieși în universul cunoscut.

Pentru noi, călătoria s-a terminat. Coborâm pe Pic-tar, a patra planetă de la soarele Bernard β. Aștept entuziasmată, cu nerăbdare, întâlnirea cu noua mea locuință, din noua mea lume.

De ce am plecat de pe planeta natală? Pentru că... pentru că...

Nu mă leg de faptul că pe Pământ era din ce în ce mai dificil să respiri aer. Nu-i vorba despre aer curat. Despre aer. Programul rabla, care s-a răspândit pe tot globul ca o isterie de masă, în cele din urmă nu a funcționat. Vehiculele hibrid, electrice, hidraulice, Tesla, cu energie eoliană, autonome sau cu implant de AI, nu au reușit să se impună pe piața automobilelor. Companiile prelucrătoare, flămânde după nou-descoperitele acumulări de minerale, au început să extragă, cu și mai multă furie, tot ce se afla sub scoarța pământului, mai ales că au găsit noi și valoroase zăcămintе gazifere și petrolifere, în locuri mai puțin știute sau chiar nebănuite, în marea Weddell, la vest de Queen Maud Land, Antarctica, în golful Baffin din strâmtoarea Davis, Groenlanda, în marea Ohotsk, la sud de Arcul Aleutian, între peninsula Kamceatka, insulele Kurile, Hokkaido, Japonia și insula Sahalin. Apoi, vulcanii lumii au erupt în serie, cenușa și magma rezultate au acoperit regiuni întinse și importante zone metropolitane. Cutremurele au înghițit bucăți întregi dintr-o

seamă de țări și altele zac sub valurile tsunami, precum pierduta Atlantida antică.

Nu ne mai puteam înțelege între noi, ca oamenii, cu semenii noștri. Din mai multe motive. Nu mai știam să le citim limbajul. Să vorbim limbile altor națiuni, altor seminții. Multe popoare, comunități teritoriale sau migranți turistici ne-au devenit ostili, dușmănoși, drept urmare, nici noi nu am dezvoltat vreo intenție de a comunica cu ei. Nu oricine are chef să învețe limba adversarului. Așadar, nu prea cunoșteam alfabetul acestor concetățeni ai noștri și nici nu se învrednicise cineva să adopte complicata scriere de la dreapta la stânga, semne formate din liniuțe și punctulețe, cum să pronunțăm silabele, ce însemna un cuvânt sau altul. Noi, cei albi, rasa albă, trăiam în insulele noastre, desigur, doar figurativ spus, câte un grup mai mare sau mai mic de oameni de același fel și ne diferențiam clar de întreg mediul înconjurător. Aveam propriul guvern mini-minoritar, pe deplin autonom, suveran și absolut liber de constrângerile și preluările forțate ale celeilalte lumi. Cei nou sosiți la conducerea uniunilor diferitelor state își ceruseră așa-numita dreptate cu sabia în mână și cu aruncătorul de grenade. Au distrus tot ce se putea, deoarece, nu-i așa, un dicton idiot spunea, cândva, „pentru că pot”.

Nu mai existau bani în lume, nu banii pe care i-am cunoscut noi. Nu mai aveam biserici și altare, au fost jefuite și distruse de cei de alte confesiuni, de religie și de popi. De fapt, cred că nici nu ar fi trebuit vreo-

dată să construim catedrale cu turla pierdute înspre nori. Dacă nu am fi avut biserici și palate, cei ne-albi nu ar fi avut ce să dărâme de-a lungul și latul vechiului continent, minunății construite de milenii și secole, care dăinuiseră veacuri întregi, devastate cu furie și cruzime, asupra cărora și-au vărsat deznădejdea și incapacitatea de a ne tolera ca rasă, nu neapărat superioară, dar mult mai inteligentă, rafinată, educată științific, o război înutilă și stupidă, un fel de retribuție pentru distrugile suferite, la rândul lor, din partea noastră.

Un strămoș al nostru, astronauta Arita, a fost găsită fosilizată în solul lui Marte. Plecase cu misiunea Apollo 31 și niciun membru al echipei nu se mai întorsese. Arita a fost denumită Mona Lisa marțiană și s-au lansat o serie de polemici privind faptul că extraterestrii au construit planeta, ca și satelitul Pământului, Luna. Oameni de știință, savanți și tot felul de persoane aiurite, dintre cei bogați, au dat năvală pe Marte, să o vadă pe marțiana care semăna perfect cu un om. Mulți susțineau că nu era Arita, alții încercau să dovedească faptul că fusese o locuitoare aborigenă a Planetei Roșii.

Când apăruse știrea în rețelele de socializare, lumea întreagă explodase. Mai ales popoarele indigene, băștinașii cu rădăcini străvechi din întreaga lume s-au unit cerându-și drepturile renegate de atâta amar de vreme. S-au declanșat războaie locale, apoi zonale și, în cele din urmă, unul mondial. Focul urii și al facerii dreptății s-a propagat cu repeziciune, cuprinzând

aproape întreaga omenire. Nativii erau puțini la număr, răsfirați pe toate continentele, însă erau iuți, bine antrenați, neînfricați și, mai ales, motivați. Au avut parte de câteva izbânzi răsunătoare. Au cerut ajutorul dușmanului lor milenar, omul alb, omul care i-a asuprit și exploatat de secole, cu care s-au aliat. Dar omul alb avea alte socoteli, nu-i păsa de echitatea și principiile nativilor.

Cu toate că rasa albă se împuținase de-a lungul veacurilor, în mod constant, cei diferiți de noi erau de vreo șapte ori mai numeroși, nu au avut prea mari șanse, încă de la începutul conflictelor. S-au considerat superiori subtilității și perfidiei omului alb. Aceasta a fost prima și cea mai importantă eroare în gândirea lor. Logica simplă spune că oricine știe să mânuiască o armă, așa este, dar doar s-o mânuiască nu este de ajuns. De cele mai multe ori, trebuie să știi cum anume să mânuiеști acea armă, indiferent dacă e un pumnal sau un submarin ori un satelit înarmat cu torpile nucleare.

Să distrugi un oraș nu e cine ce mare efort. Nici mai multe orașe. Nici o jumătate de țară sau o jumătate de continent. Aceasta e partea cea mai facilă. După ce distrugi tot, ce faci cu ruinele? Cu molozul, cu cadavrele de sub dărăməturi, cu emisiile de gaze irupând din țevile rupte, fără cabluri de electricitate, fără vehicule, fără carburanți cărora le-ai dat foc?! Ai câștigat. Dar ce ai cucerit? Nimic. Un dezastru provocat de tine. Cum reconstruiești? Nu s-a gândit nimeni.

În timpul războaielor nesfârșite, o mână de oameni, bine, ceva mai mult de o mână, câteva mii de oameni, noi eram puțin mai mult de două milioane de albi, au început să gândească și să construiască, forțați de împrejurări și de situații. Nave spațiale cu care să plecăm, să părăsim dezolarea și ruina. Planeta Pictar, din sistemul solar vecin, ne-a trimis în repetate rânduri mesaje. Într-o zi, le-am răspuns, după ce am reușit să descifrăm binomul vorbirii lor. Am luat contact cu ei, am stabilit o legătură și, drept urmare, ființele de acolo ne-au invitat la ele. Ca un fel de azil politic și social, să zicem. Au fost foarte înțelegători și noi ne-am decis să ne mutăm acolo. Cu toată averea noastră, care nu era puțină.

Astfel am plecat spre un nou cămin.

Vecinii noștri de pe Pictar, după ce le-am învățat algoritmul sacadat al sunetelor și intonația de exprimare, au început să ne trimită tot soiul de informații, din ce în ce mai încântătoare. Imagini pe care, după ce le recompuneam cu tehnologia împrumutată tot de la ei, ne arătau frumusețile noii planete. Soarele blând și roșiatic colora întregul peisaj, dimineața și seara, în subtile și diafane nuanțe de la roz la bordoul cel mai închis. Văi, dealuri, munți nu prea înalți, întinderi de apă, râuri și cascade poleite în razele care străluceau în delicata lumină pictară.

Orașele lor arătau ca niște structuri relativ asemănătoare cu cvartalurile de blocuri de la noi, clădiri înalte, turnuri cu multe geamuri. Vehiculele lor glisau

ușor pe câte o șenilă sau planau în aer, într-un mod foarte ordonat și organizat. Ne-au trimis și imagini cu pictari la locurile lor de muncă, copii jucându-se, tineri studiind, vârstnici delectându-se cu ceva activități recreaționale... o feerie de lume și o lume feerică. Noi ne-am pus întrebarea, desigur, dacă ar putea fi adevărat. Că era mult prea frumos să fie. Proiecțiile lor semănau cu reclamele pământene la pastă de dinți sau la depunerile bancare. Sau, cum au fost pe vremuri îndepărtate, la mărcile de țigări.

Grupul nostru conducător, din care făceau parte o seamă de somități, savanți și oameni de știință, ne-au asigurat că totul este cât se poate de real. De ce nu ar fi? Eram mult prea deznădăjduiți și disperați să părăsim traiul nostru restrâns în ceea ce, odată, cu câteva secole în urmă, s-a numit ghetto sau gulag. Am împachetat tot ce aveam și ne-am înscris pentru plecare. Am primit câte un talon de îmbarcare, plătit scump, dar ce mai conta?

Am ajuns pe orbita planetei Pictar. Transportoare imense ne așteptau la stația de andocare și am călătorit în aceste containere fără hublouri până am atins suprafața noii planete. Am fost transferați în vehicule care semănau cu un fel de tancuri și am rulat pe un teren care ne-a zgâlțâit minute în șir, apoi, cuplate între ele, formând un tren, am alunecat pe șine, spre o destinație necunoscută. În cele din urmă, garnitura s-a oprit și ușile s-au deschis. Peronul lucea luminat puternic. În afară de câțiva roboți, nu ne aștepta nimeni.

Am fost îndrumați spre porți înalte și benzi rulante ne-au preluat, urmând ca bagajele să fie trimise, în timp scurt, la locuințele noastre.

La ieșire, unde s-a format o imensă coadă, a primit fiecare câte un ciudat dispozitiv de pus pe cap și față, drept mijloc de protecție împotriva efectelor gazelor toxice sau a substanțelor radioactive. Brațe robotice ne înmânau automat astfel de măști și ne împingeau afară prin tunelul de legătură. În cele din urmă, am pășit pe solul planetei Pictar, ieșind din clădire.

Am presupus că ne aflăm într-o zonă periferică, de rafinării sau imense uzine din industria extractivă a zăcămintelor masivelor de roci. Din câte am reușit să îmi dau seama, am presupus că era vorba despre ceea ce se numește, la noi, carmeltazit, o rocă dură având în compoziție safir, titan, aluminiu și zirconiu, mineral foarte rar, dar aflat din abundență pe Pictar. Turle ce păreau a fi coșuri înalte de fum expulzau prin gurile lor late suspensii de particule solide, produse prin arderea diferitelor materiale combustibile. Nu am văzut așa ceva decât în expozițiile despre a doua revoluție industrială, aproape cu o jumătate de mileniu înaintea. Pe Terra nu mai existau de secole fabrici, întreprinderi care să funcționeze pe un sistem de mașini și instalații care să transforme materia primă în produse finite. La noi, tehnica era automatizată, orice se putea produce prin extrudare și imprimare de structuri cinci și șase D. Chiar și hrana noastră cea de toate zilele era produsă și procesată în sere de vid.

Cerul nu se vedea deloc, era acoperit cu un strat dens de nori negricioși, ce pluteau foarte jos, învăluind întreaga zare și clădirile din jur în fâșii ce păreau a fi din materie, ca o pătură compactă. De aceea primisem acele măști de gaze. În continuare optimiști, ne-am înghesuit în niște habitaculi care puteau cuprinde cel mult zece persoane și am fost trimiși spre... nu știu cum să spun... însă, când am ajuns și am debarcat, eu, cel puțin, mi-am ținut respirația, chiar dacă aveam masca pe față.

Înainte noastră se aflau șiruri, cât cuprindeai cu ochii, de mici construcții părănd beton cenușiu, pe un singur nivel. Fără acoperiș, doar niște dreptunghiuri. Nu am văzut prea bine ce se afla în jurul nostru, totul era învăluit în acea pâclă negricioasă și, cu siguranță, nerespirabilă. Roboții, cu statura ceva mai înaltă decât noi, ne-au împins și așezat pe coloane, după vreun algoritm numai de ei știut.

Conducătorii noștri și cel pe care l-am numit președintele nostru, s-au apucat să se plângă și să ceară o întrevedere cu vreun omolog al lor. Roboții, implacabili ca orice mașinărie programată, își vedeau de treaba lor, ne îmbrânceau și ne sileau să intrăm în acele construcții.

Ușa, o deschizătură plată și etanșă, s-a închis în urma mea și a altor oameni cu care urma să împart așa-numita locuință. Probabil, am gândit eu, era un fel de casă provizorie, până ne mutau la domiciliul personal al fiecăruia, pentru care plătisem o sumă substanțială.

Nu le era ușor nici pictarilor, am presupus, să pregătească apartamente pentru noi. Am plecat de pe Pământ cam un milion de oameni. Ni s-a promis că au resurse suficiente și ne pot găzdui, chiar dacă am fi plecat toți cei două milioane trei sute șaiszeci și opt de mii patru sute cinci, cei din rasa albă.

Clădirea cea lungă era împărțită în alveole, ca un fel de adăpost individual, dar totuși comun, care conțineau doar un pat suspendat și un fel de raft-masă. Am descoperit cu uluială că baia, sau ceea ce ni s-a indicat c-ar fi spațiul destinat pentru igiena personală, era de fapt o firidă comună pentru douăzeci de persoane. Cum nu ne sosiseră încă bagajele, nu am avut nimic cu care să ne spălăm și nici să ne schimbăm hainele. Am început să vorbim între noi, cu toate că nu ne cunoșteam. Ne-am împărtășit îngrijorarea și mai ales uimirea pentru primire. Ne așteptasem la cu totul altceva. Dacă ar fi fost situația inversă, pictarii să fi venit pe Terra, i-am fi întâmpinat cu căldură și le-am fi oferit, din puținul nostru, tot ce aveam mai bun și mai frumos.

Ospitalitatea lor ne-a pus pe gânduri. A început să ne apese neliniștea și teama. Timp de câteva zile, după socoteala noastră, am primit hrană rece, niște turtițe din nu știu ce componente, dar măcar se dovedeau sățioase. Apa de băut se distribuia în mici containere, cantitatea nu ne ajungea nici măcar pentru o jumătate de zi și cam asta era tot. Apoi, pâinicile au fost înlocuite cu niște substanțe gelatinoase, aduse în recipi-

ente, două pentru fiecare persoană, una orizontală și una verticală.

Am început să nu ne simțim bine. Pe Pământ eram obișnuiți să facem duș cel puțin o dată pe zi, cu apă ionizată și parfumată la alegere, aveam îmbrăcămintea noastră, pe care o schimbam zilnic, cel puțin de două ori, în funcție de activitatea fiecăruia și de locul de muncă. La serviciu, de obicei, savuram o cană de cafea, cumpăram snacksuri și dulciuri, socializam în grup la întâlniri bisăptămânale, aveam subiecte comune și pasiuni pe care le împărtășeam.

Cel mai mult îmi era dor de lumina zilei. A soarelui, să simt briza vântului, să ascult ploaia în timp ce mă delectez citind sau privind un film. Aici, alveolele în care locuiam erau extrem de strâmte, puteam face doar câțiva pași. Hainele cu care călătorisem se murdăriseră și, din lipsa celor necesare, am început cu toții să mirosim urât. Unde stăteam acum, nu exista nici măcar o cât de mică fereastră. Ușa se deschidea doar când brațul robotic împingea înăuntru containerul cu rațiile zilnice și noi le împărțeam, dar unii mâncau mai mult și aceștia erau mereu nervoși și nesătui.

Nu a venit nimeni din partea planetei Pictar să ne spună vreun cuvânt. Sau vreo silabă. Nici de bună ziua, nici cel mai slab sunet, măcar. Am discutat între noi despre situația de fapt. Ce aveam de făcut și, mai ales, cum. Nu numai că ne simțeam captivi, dar chiar eram prizonieri. Și ne era din ce în ce mai greu. Rațiile de hrană, substanța gelatinoasă, ceva între un aspic

apos precum corpul unei meduze și un fel de sos lungit, lipicios și grețos, erau de nedigerat pentru noi. Stomacurile noastre erau obișnuite cu mâncare solidă, iar pasta aceea amorfă, fără gust și miros, ne provoca crampe, dureri, greață, vomă și diaree. Mulți s-au îmbolnăvit și au căzut la pat.

Nu aveam cu ce să-i tratăm. Puținele medicamente aduse de fiecare de pe Terra s-au isprăvit repede. Instrumentele medicale, cele de folosință uzuală și pentru urgențe, se aflau în bagajele mari. Am privit la colegii noștri cum agonizau, cuprinși de febră și cum mușchii li se contractau, zguduindu-le corpurile. Nu am știut ce să facem. Medicii, cei puțini care se aflau în grupul nostru, nu se descurcau fără aparatura minimă de specialitate. Nu știam nici cum să luăm legătura cu cineva de pe planeta Pictar, să cerem ajutorul, dacă tot ne invitaseră să ne mutăm la ei. Condițiile se înrăutățeau de la oră la oră.

O altă problemă majoră pentru noi. Ora. Ziua. Din calculele noastre am concluzionat că ziua și noaptea pictară erau mai lungi decât cele terestre. Posibil că ceea ce numeam noi o zi să aibă șaisprezece ore, tot atâtea având și noaptea. Am observat toate acestea fiindcă lumina din alveole se stingea cu regularitate la un anumit timp convențional, ca apoi, după șaisprezece ore, să se aprindă. Asta însemna că perioada de rotație a lui Pictar în jurul axei sale era mai lungă și posibil ca perioada orbitală să se măsoare în câteva zeci de zile. Pământene.

Am suportat două nopți gemetele și agonia colegilor noștri. Asta până a survenit primul deces. Clădirea lungă, împărțită în minuscule habitaculi, s-a umplut rapid de duhoarea cadavrului, care, la căldura aceea constantă, s-a degradat cu repeziciune. Am convenit, câțiva, că e momentul să ținem o ședință. De lucru. Șase oameni ne-am înghesuit în porțiunea destinată minusculei zone de așa-numită baie, noi fiind cei mai deștepți dintre toți, savanți de renume mondial, erudiți, cercetători, inventatori și somități în diferite specialități din diverse domenii științifice, pentru a ne sfătui și a cădea de acord asupra unei modalități de acțiune. Nu mai puteam tolera faptul că eram ignorați și tratați cu atâta dezinteres.

Arătam cu toții jalnic. Bărbaților le crescuse barbă, femeile erau nepieptănate, ne apăruseră pete pe față și cearcăne sub ochi, nimeni nu făcuse baie de zile bune și, purtând aceleași haine de atâta timp, miroseam greu, sufocant, duhneam precum cadavrul nefericitului coleg defunct. Multe discuții s-au purtat în contradictoriu, fiindcă, nu-i așa, din contradicție se naște concordanța, corelația de unitate și legătura între idei și strategii, conținutul și motorul dezvoltării și al evoluției, cel puțin în lumea noastră umană. Fără un raport logic între noțiuni, idei, judecăți, apoi concluzii și fapte, nu poate exista echilibru și armonie, nu numai pe Pământ, dar nicăieri în univers. Am purtat discuțiile mai întâi în șoaptă, apoi pe un ton mai ridicat, ne-am certat, ne-am învinuit reciproc pentru catastrofa pe care

o trăiam, pentru ca, în cele din urmă, după câteva ore în care ne-am muncit serios mintea, să ajungem la o concluzie fără echivoc. Trebuia să ne răzvrătim.

Istoria planetei noastre abunda de acte de răzvrătire, acțiuni colective violente împotriva vreunui tiran, împărat nebun, dictator dement sau președinte megaloman. Știm cu toții cum se sfârșiseră astfel de revolte. Cei din pozițiile de vârf muriseră fie asasinați, fie fugind ca lașii, ascunzându-se, fie la închisoare. Eram pregătiți să ne înfruntăm soarta și, dacă era nevoie, să ne dăm viața pentru binele celorlalți pământeni. Eu, cel puțin, speram să nu se ajungă la astfel de măsuri extreme. Așadar, am stabilit un plan de rebeliune. Pe etape, niveluri, tactică și strategie.

La masa de seară, brațele robotice s-au desprins, ca de obicei, din peretele despre care noi nu am reușit să aflăm din ce material era făcut. A împins containerele cu recipiente pline de mâncare scârboasă și le-a extras pe cele golite. Mai înainte, însă, am înghesuit într-unul pe sârmanul coleg decedat, căruia i-am dat binecuvântarea pentru drumul său în lumea de dincolo. Ne-am fi îmbolnăvit cu toții dacă trupul său putrezit ar mai fi rămas o noapte cu noi. Astfel, cineva sau ceva, avea poate să ne ia în seamă. Adică să observe cum ajunsesem și să pună capăt carantinei inumane.

Am petrecut cele șaisprezece ore din noapte așteptând fără a putea dormi. Când ațipeam, tresăream la fiecare zgomot, mișcare, foială, tuse. Dimineața, la ora stabilită, s-a aprins lumina și brațele s-au materializat

cu containerele de rigoare. Am fost foarte dezamăgiți. Am deschis trapele cu mare atenție și curiozitate, așteptându-ne, sperând la un răspuns sau vreo inițiativă. Nimic. Aceleași perechi de recipiente, unul oval, pe orizontală, altul pe verticală, era tot ce promisem. Spre după-amiază, după câteva țipete în partea cea mai îndepărtată a locuinței comune, a mai survenit un deces. O femeie, de data aceasta.

Am procedat și cu ea la fel, am așezat-o în containerul de mâncare, i-am încrucișat brațele peste piept și i-am acoperit fața, în semn de respect, cu un șervețel demachiant, ultimul pe care l-am găsit în geanta mea. Dimineața, lada a fost luată, cu trupul în interior. Ne-am adunat la o nouă ședință. Prima oară este o întâmplare. A doua oară e o coincidență. A treia oară e deja epidemie, a declarat un doctor-inginer, specializat în ghidaj de extracții pe platforme adunătoare de gunoaie din zonele costale, inventatorul compactorului în mediu umed. Nu mai puteam tolera așa ceva, în scurt timp aveam să murim cu toții, asfixiați sau răpuși de alimentele toxice. Am fost de acord în unanimitate cu asta.

Seara, am capturat și imobilizat un braț robotic. Pentru această manevră, ne-am străduit, toți cei din grupul nostru, douăzeci și opt de oameni, să adunăm tot ce se putea utiliza, obiecte ascuțite, diferite mărunțișuri, chiar și părți de îmbrăcăminte, un ac de agrafă, o eșarfă din fibră de ciuperci, o haină cu căptușeală de aerogel, o pudrieră din grafen. Am încropit ceva

de nedescris și am reușit să înțepenim brațul, înainte ca acesta să se retragă.

În mișcarea sa automată, a lovit continuu peretele, până când a reușit să spargă o breșă, pe care noi am lărgit-o, într-un efort comun. În clipa în care am văzut golul, am îndesat cât mai multe recipiente ovale cu hrana noastră, ca materia zidului să nu se refacă. Unele s-au aplatizat și deformat, altele au plesnit și crăpat, iar substanța gelatinoasă a curs în deschizătură, formând o peliculă moale, maleabilă. Fumul dens de afară s-a infiltrat înăuntru și am fost nevoiți să ne punem măștile primite la sosire.

Muncind întreaga noapte, schimbându-ne la fiecare oră, în echipe de câte patru, am tot lărgit scobitura, o treabă nu tocmai ușoară. Dimineața, înainte să se aprindă luminile și să ne fie adusă rația zilnică, am reușit, câțiva dintre noi, să ne strecurăm afară. Aveam șaisprezece ore la dispoziție, timpul zilei, să plecăm și să ajungem undeva. Nu știam unde, însă acolo nu se mai putea sta. Așadar, ne-am răzvrătit, am evadat și am ieșit.

Nu putea vedea prea multe lucruri. Negura densă, ca niște fibre cleioase ce se lipeau insistent de noi, învăluindu-ne trupul, picioarele, brațele, înfășurând capul și strângându-ne ca într-un țest biogen, ne pricinuia mari dificultăți. Primii pași au fost cel mai greu de făcut. Planeta Pictar, având o consecință a curburii spațiu-timp gravitațională cu zero nouăsprezece procente mai mare decât pe Terra, deplasarea s-a desfă-

șurat fără vioiciune, fără suplețea și delicatețea mer-sului pe Pământ. Treptat, cu mușchii încordați, deter-minați de hotărârea de a părăsi neapărat acel loc, am mers apăsător, copleșiți de greutatea pe care o resim-țeam ca pe un surplus neplăcut, respirând în măștile grotești care nu ne furnizau aer, ci doar filtrau gra-nulele mai mari de impurități.

Am reușit să străbatem o distanță oarecare, mai mult orbecăind prin ceața neagră, fără să avem nicio sursă de lumină cu noi. Construcțiile din jur, cât am putut observa, aveau pereți drepecți, foarte înalți, pă-rând a fi din beton solid. Pe planeta noastră natală nu mai existau demult astfel de edificii. Aproape epui-zați, înfometați, însetați, am urcat un povârniș scurt și acolo ne-am oprit. Am privit în jos și în zare. Cât am cuprins cu ochii, totul arăta la fel. Turnuri mari, învăluite în fum negricios. Niciun petec verde, niciun oraș, nimic care să ne ridice moralul. M-am gândit chiar la posibilitatea să ne întoarcem. Nu aveam cum să supraviețuim în acel mediu, afară, doar purtând hainele cu care plecasem de pe Pământ. Eram lipsiți de putere, de energie, istoviți, deprimați. N-aveam să rezistăm nopții de șaisprezece ore și era posibil să ne trezim și cu o diferență de temperatură, să se facă frig.

Unde să mergem? Cu cine să ne întâlnim, să vor-bim, să întrebăm despre soarta noastră? Ne-am ghe-muit pe o ridicătură a malului ce părea a fi dintr-o materie asemănătoare solului nostru. Măcar să ne odih-nim un pic și să punem la cale următoarea acțiune. Ma-

terielele publicitare pe care le promisem de pe Pictar fuseseră minicinoase, ne induseseră în eroare și ne hrăniseră în van dorința de mai bine.

Ce era de făcut? Se putea ca în altă parte a planetei să fie soare și cald, aer curat, briză plăcută, hrană și condiții bune de trai? Nu aveam niciun mijloc de locomoție, nici măcar un suflet cu care să vorbim.

Întoarcerea la clădirea lungă, dreptunghiulară, împărțită în alveole de locuit, nu era, totuși, o opțiune. Dacă tot plecasem, important era să mergem înainte. Ori muream așteptând ori muream încercând. De murit, aveam să murim oricum. Astfel încurajați, ne-am ridicat și am coborât pe partea cealaltă. Zgura ne rănea picioarele, iar respiratul prin măștile acelea primitive abia ne dădea un pic de energie, pentru fiecare pas. Cineva căzu și fața i se umplu de sânge. Ne-am adunat în jurul lui, i-am ridicat capul și l-am ținut strâns, până i s-a scurs toată viața din corp. L-am lăsat acolo, ce altceva puteam face? Și ne-am reluat mersul.

Nu știam de câte ore ne aflam afară. Ziua era întunecată, dar am observat că se lăsa seara și se făcea din ce în ce mai întuneric. Era periculos să înaintăm neștiind încotro mergem. Ne-am așezat pe jos, în cerc, spate în spate, cu genunchii adunați sub bărbie. Am adormit repede, de oboseală și de foame, termurând de frig. Și am visat o câmpie verde, plină cu flori albe, o pădure care foșnea odihnitor în adierea unui vânticel cald, scânteierea unui lac azuriu, am auzit susurul unei cascade. M-am destins de plăcere, încălzită de

razele plăcute ale soarelui. Aproape fericită, am deschis ochii.

Era noapte, una atât de neagră, încât nu vedeam nimic. Absolut nimic. Am întins brațul și am atins pe cineva care stătea strâns lipit de mine. Nu s-a mișcat și am presupus că doarme. Am ascultat respirațiile celorlalți, fericită că nu eram singură. Zgribulită de frig, amorțită în poziția aceea nefirească, simțind cărcei în picioare și crampe de foame în stomac, m-am concentrat să stau calmă, să nu deranjez pe nimeni. Respiram greu în masca umplută de particule și mi-a venit să tușesc, înăbușindu-mă. Într-un gest nebun, fără să gândesc prea mult, am scos hidoșenia aceea de pe cap. Prima reacție a fost să vomit. Mi-am ținut respirația și am avut intenția de a-mi pune masca înapoi. O scurtă licărire mi-a atras însă atenția, undeva, în depărtare. M-am uitat spre direcția în care surprinsesem acel scurt flash. Cu greu, m-am ridicat în picioare. Răsărea soarele! M-a cuprins o bucurie atât de profundă, că am uitat să-i alertez și pe ceilalți. La început, doar o linie subțire, luminozitatea creștea în dimensiune și în putere. Cerul negru, plin de fum și praf, se transforma într-un piesaj mirific. Din portocaliu-auriu, culoarea devenea mai vie, mai pronunțată, ca argintul aprins, prinzând o ușoară nuanță roșiatică, transformându-se cu repeziciune într-un roșu plin.

Filtrată prin pulberea negricioasă, razele străluceau cu intensitate, producând căldură. Toată suprafața

zgrunțuroasă, toate construcțiile cenușii și aerul în sine, parcă luaseră foc. Aerul trepida și provoca diferite iluzii optice, un miraj de forme care își schimbau înfățișarea, căpătând altfel de aspecte. Zidurile înalte păreau că se topesc și se scurg, ca și cum ar fi fost dintr-odată înecate în șiroaie de sânge. Soarele se ridica peste cerul întunecat, peste planeta întunecată, modificând continuu priveliștea, ca într-o senzație de vâртеj privită printr-o oglindă fermecată.

Frumusețea era sublimă. Stând în picioare, am privit cu surprindere și uluială fenomenul la care eram martoră. Mi s-a făcut cald, foarte cald. Am avut intenția să-i trezesc și pe ceilalți, să vadă și ei minunea rășaritului roșu pe planeta Pictar. Nu mi-am putut mișca deloc capul. Nici corpul. Ca o stană de piatră, am rămas cu ochii larg deschiși, admirând totul, impresionată.

Câțiva roboți pe șenile curățară zona de la periferia coloniei. Oase, carne în putrefacție, sol negru amestecat cu mizerie și o substanță lichidă, coagulată, de aceeași culoare cu soarele lor, numită sânge.

Culeseră cu deosebită grijă sângele în micuțe containere și le trimiseră la un laborator aflat între zidurile cele mari și înalte. Savanții pictari, roboți evoluți, lucrară timp îndelungat pentru a separa plasma de globulele albe și roșii. Apoi, într-o zi scurtă, reușiră să

producă un... om. Alcătuit din organe, țesut, piele, creier și vase prin care să circule sângele, de la și înspre inima care bătea într-un ritm normal, cu un puls perfect.

Acela a fost primul om conceput de roboții pictari, după chipul și asemănarea celor care veniseră și pieriseră pe planeta lor. Îi dădură numele Amabo, în memoria primului pământean care văzuse răsăritul soarelui roșu. Însemna *cel minunat*.

Convenția Națională a Asasinilor Plătiți

Convenția Națională a Asasinilor Plătiți debută cu un foc de revolver. Pocnectorul sec și specific al unui Webley Mk I din 1887 atrase atenția fiecărui participant. Se lăsă liniștea pentru o clipă, după care toate armele din dotare apărură, cu zgomote și clinchete metalice, între mâinile dibace ale celor prezenți.

Ochi mari sau mici, mijiți sau larg deschiși, rotunzi, migdalați, oblici sau răuvoitori se uitară unii spre alții, sfredelind cu privirile căprui, negre, albastre, verzi sau alte culori, pe posesorii armelor. Raze fluorescente de baleiaj parcurseră trupurile participanților, reliefând o mulțime de alte arme ascunse pe lângă alcătuirile unor sisteme osoase bipede și carcase de rezistență în plan orizontal, exoschelete, tegumente de nevertebrate, fracțiuni granulare din elemente minerale, schelete metalice și alte construcții interne, mai mult sau mai puțin, mult mai puțin, obișnuite.

Buzele unora se strânseseră, ale altora se schimonosiră în câte-o grimasă de furie, alții își păstrară sângele rece. Nu neapărat sângele albastru de viță nobilă – viță ce poate produce și struguri purpurii, roșii, albi, alb-gălbui, alb-verzui, chiar și rosé precum vinul obținut din macerarea în must a boabelor negre timp de trei zile.

De undeva, venind dinspre tavanul înalt al sălii – care odată, pe vremuri, fusese un hangar pentru obiecte zburătoare – se dezlănțui un șuierat subțire de acvilon, aspru, rece și violent. Unii dintre participanți, cei cu sânge fierbinte, se chirciră de durere, lăsând să li se scurgă din diferite orificii lichid verzui-gălbui, secreții lichefiate, cleioase, urât mirositoare, care se gelatinau pe loc de la scăderea bruscă a temperaturii.

Instinctiv, ființele umane se retraseră într-o parte și formară un grup compact.

Cu toate că erau dușmani de moarte, în fața primejdiei amenințătoare se creă o alianță de supraviețuire. Dinosaurizii și câțiva dintre reptilienii se zvârcoleau pe jos, improșcând pereții de tablă vălurită cu tot soiul de substanțe frumos colorate, expulzând prin esofag, gură, bot, nări sau alte părți, conținutul stomacului și al intestinului subțire, stări provocate de contractiile spastice ale diafragmei și mușchilor abdominali, emițând între timp grohăieli și răgete greu de descifrat.

Haosul total se instalează, provocând isterie în masă. Masa însemnând suma tuturor participanților, alcătuită din patruzeci și două de entități, cu șeful suprem cu tot. Lipsea – motivat și definitiv – unul dintre asasiini, își ceruse liber de la convenția anuală pe caz de boală. Boală mintală. Mai precis, căzuse în depresie după ce ratase o țintă aflată la trei metri în fața lui și fusese programat obligatoriu la medicul-robot, pentru control și, eventual, pentru extirparea emisferei

stângi a creierului, exact în perioada când se desfășura Întâlnirea Anuală a tuturor Asasinilor.

Un dragon mai puțin asiatic, ivoriu, cu blana artificială zburlită pe ceafă, încercă să zboare spre înaltul tavanului. Avea burta umflată și se forță să se agațe cu cele cinci gheare de unul din stâlpii de susținere. Ryū, dragonul japonez cu trei gheare, plană lin și grațios pe lângă el, pufnind din nările-i delicate, lăsând în urma lui un suav fir de gaz otrăvitor. Doi asasini din clanul draconienilor se împungeau cu armele lor bifurcate, certându-se pe un subiect greu și serios, numai de ei știut.

Apoi, brusc, totul se opri, ca și cum pelicula de celoid ar fi fost ruptă în două de coasa lungă și curbată, bine ascuțită, a cosașului. Același cosaș care tăiasă mai devreme iarba din fața hangarului. Nimeni nu mai mișcă, nu mai răsuflă, nu mai clipi. Mandibulele unora și altora scrâșniră, cuiva chiar îi căzu pe jos maxilarul inferior. Dintr-un lateral, prin ferestruica luminatorului, trecându-și cu ușurință trupul zvelt și fusiform, un umanoid alunecă în jos pe o frânghie, cu grație și dezinvoltură.

Purta un minunat costum mulat, evident negru, care-i scotea bine în evidență mușchii lucrați cu greu la sala de forță. Se ținea doar într-o mână, coborând lent, spectaculos, precum un înger ce aducea vești năucitoare. Cum se apropia de sol, reptilieni, dragoni, dinasauroizi, ființe umane și extraterestre îi făceau loc, retrăgându-se sistematic, călcându-se pe picioare, labe,

membre inferioare sau superioare, unii chiar cu platfus, eliberând un spațiu destul de larg, sub formă de cerc cu o rază de cinci metri.

Cel îmbrăcat în costumul skin, cu manșoane și guțler din latex, cu cagulă de neopren, făcu un salt ușor și sprinten, lăsând frânghia să se balanseze în spatele lui. Ochii tuturor erau ațintiți spre noua și neafectată apariție. Câțiva reptilieni încercară să-l secere de pe picioare aruncând priviri ucigătoare, dar bipedul se eschivă cu eleganță, fandând iute și precis printre fasciculele razante.

Draconienii din liga superioară a asasinilor mai mult decât profesioniști, alcătuiră un zid impenetrabil în fața și de jur-împrejurul șefului suprem, care se ghemuise pe perna lui gonflabilă, ascuns vederii, mirosului, auzului și simțului. Numai cel mascat, proaspăt venit din înaltul tavanului, știa unde se afla conducătorul superior.

Din două salturi bine calculate, ajunse în fața reptilienilor apărători. Prin fanta îngustă a deschizăturii pentru ochi, privi cu multă răbdare și concentrare la fiecare în parte. Activitatea dură ceva timp, în care ceilalți participanți începură să caște, să vorbească între ei, mai câte o bârfă, o poveste succulentă cu multe cuvinte triviale, unii se hliziră, alții se înghiontiră de plictiseală. Cei din clanul dragonilor mai puțin asiatici se tolăniră pe betonul cimentat nu prea curat al fostului hangar de obiecte zburătoare. Extraterestrii, mici și verzi, cu capul mare și roșu, își rodeau extre-

mitățile, apoi și le arătau unii altora, scoțând scurte sunete de încântare sau dezaprobare. Chiar puseră și de un pariu, va câștiga cel care își va putea roade o întreagă falangă. Nu ajunseră la un consens în privința premiului și se luară la ceartă. Un dinosaurian mare și îngâmfat, cu gâtul lung și subțire, la trase o coadă peste mutre și-i mătură pe toți mărunțeei într-un colț, strânși grămadă, stivuiți în dezordine.

Un sunet metalic, abia perceptibil, atrase atenția tuturor. Fiind asasini profesioniști, cei mai buni dintre cei mai buni care existau în toate cele șapte sfere ale existenței, un astfel de zgomot nu putea să treacă neobservat de ei. Fiecare își ciuli urechea sau perechea de urechi, exterioară sau interioară, urechea anormal de mică sau de dimensiuni exagerate, urechi sfâșiate de luptele interne sau urechile rupte în confruntările cu dușmanul, cei într-o ureche sau care nu aveau un astfel de organ pe cap, își încordară auzul pentru a desluși zgomotul, a asculta cu atenția încordată perturbăția sonoră.

— Eu, bubui vocea insului nou coborât de pe frânghie, în costumul lui negru și strâmt, eu sunt cel mai mare asasin al tuturor timpurilor, declară el, vorbind limba internațională a celor care nu aveau nevoie de traducere.

Câțiva dinosaurieni masivi, reptilieni și dragoni, chiar și un draconian înconjurat de flăcările iadului, se apropiară privind curioși în jos spre arătarea, minusculă pentru ei, cu dorința vădită de a cunoaște – amă-

nunțit – acel ceva nou, neobișnuit și intrigant care le perturba ședința consfăturii anuale.

— Cum îndrăznești? pași în față, plin de tupeu și tatuaje, un mexican robust, tuciuriu, cu părul lung și început de chelie. În timp ce rostea amenințător cuvintele, printre buzele-i negricioase sclipi un șirag de dinți din viplă.

Mascatul se întoarse fulgerător spre el, iar mexicanul se prăbuși instantaneu, constrâns de privirile neîndurătoare ale opresorului, care-l strânse și-l presă până ce-i micșoră volumul, comprimându-l, storcându-i întreaga cantitate de lichid conținut de corpul său, tescuindu-l până ce deveni un strat subțire de materie organică.

— Mai vrea cineva să-și măsoare impetuozitatea cu mine? strigă omul în costumul skin sau putea fi și de ski, cu voce groasă, gravă, joasă. Își roti privirile de jur-împrejur, înălțându-și cu brațul telescopic cel de-al treilea ochi, ochiul compus, care îi permise să vadă panoramic, în mozaic, ca muștele, observând cu viziunea periferică și cel mai mic gest sau sughiț.

Un bărbat impunător prin ținută, îmbrăcat în pantaloni strâmți și cămașă de in neagră, cusută în frumoase și colorate motive tradiționale românești, în pas de cruciuliță mărunță într-un fir de bumbac, veni în fața lui, cu degetul mare al mâinii stângi pe garda sabiei, semn de agresiune și voința de a despica ceva, fie o pană de șoim, fie un trunchi de bambus sau torsul unui individ infatuat.

Cei doi se măsurară. Din priviri, cu liniarul, cu banda de metru kilogram pe secundă, cu nodul kt pentru viteza ascensională, cu țolul de mercur pentru presiunea la sistemul de admisie. Interesant, găsiră a afla amândoi simultan, ca într-un dans acvatic sincron la două specii diferite, că aveau aceleași coordonate matriciale, greutate, înălțime, impulsul de reacție, numărul de la încălțăminte și aventurile amoroase trecute. Matricea lor se împletea ca un ochi pe față și două pe dos, tricotată în manieră matriarhală nediferențiată, într-un complex și mișcător tablou cu numere impare de coloane, linii și multe rânduri frânte.

— Frate!?! Tu! zbieră brusc noul venit, mimând cu măiestrie bucuria surprizei. Tu, care ești frate cu mine! și fu cât pe ce să-l îmbrățișeze pe samurai.

Acesta își repezi un cot înainte și adoptă poziția de apărare prin atac. Nu răspunse provocării verbale, doar îi penetra fruntea cu privirea lui hipnotică, descoperind în același timp secrete murdare de mult ascunse și bine tănuite în locuri nebănuite de sub văluri de uitare înșelătoare.

— Ești frate cu fratele tău, nu frate cu fratele meu, îi replică samuraiul și vocea îi sună dură, aspră, metalică, ca o grohăială rock. Eu sunt din Elixiria, pe când tu ești din Pantavizion! și-l ținui cu un sâsâit prelung, să moară reptilienii de invidie.

Adunarea participanților la Consfătuirea Anuală a Asasinilor izbucni în râs ca la o comandă automată. Fiecare își manifestă pe față, pe lateral-stânga sau la-

teral-dreapta veselia și satisfacția, prin multiple mișcări caracteristice ale feței și gurii, scoțând sunete specifice, succesive și nearticulate. Unii hohoteau amuzați, alții guițau strident, alții rostogoleau prin gâtlerurile lor sunete înfundate, hangarul se umplu de răsunetul puternic și prelung al mugetelor, fremătărilor, țipetelor de veselie, pufnind a batjocură și sau a insultă.

Creatura mascată, în costumul său negru extrem de mulat, pivotă în sensul acelor de ceasornic de pe cadranul ceasului digital, sucindu-se și răsucindu-se pe călcâiul drept, apoi își schimbă piciorul, deoarece începuse să-l doară de la cât i se încinsese călcâiul din care chiar ieșea un strat subțire de fum, sub formă de vălătuci.

Își aținti privirea, rece și plină de greutatea importanței momentului, în ochii nemiloși ai samuraiului. Zarva se stinse la fel de brusc precum începuse și toată lumea făcea pronosticuri peste pronosticuri, se deschideau tabele cu pariuri, se întocmeau liste cu rămășaguri, animozitățile și invidia profesională erau deja ignorate, fiecare se înscria cu o cotă parte de participare.

Dar, pe neașteptate, se ivi o problemă. Nu mai erau număr par. E drept că dinosauroizii, reptilienii verzi și maronii pătați, draconienii, dragonii mai puțin asiatici și ryū, ca și ființele bipede – terestre, extratereste și facțiunea ultra-terestrienii de centru – se împărțiră în două tabere, însă, cu sosirea noului venit prin hu-

bloul fostului hangar de obiecte zburătoare, balanța se dezechilibrase.

Erau în total patruzeci și doi, cu șeful suprem cu tot, plus unu. Ce era de făcut? În acest caz, unul din membrii adunării asasinilor trebuia să plece, într-un fel sau altul. În viață, mai puțin în viață, din ce în ce mai puțin în viață sau deloc în viață. Nu se întrevedea nicio altă perspectivă. Intrusul cu cagulă de neopren era cel care nu ar fi trebuit, de la bun început, să intre peste ei și să tulbure acea pașnică și echilibrată Consfătuire Anuală a Asasinilor Galactici Plătiți.

Cine era cel care inoportunase adunarea? De ce venise tocmai atunci, nici cu o zi mai devreme, nici cu una mai târziu? Înseamnă că fusese o premeditare, o schemă logică a unui plan bine gândit, pus la punct și îndeplinit. Poate că mascatul era trimisul cuiva, un doritor de asasinat din umbră, voit sau nu, scăpat din vedere, de la ședința generală.

Entitățile de față erau grupate în două tabere, pro și contra, nu exista nimeni să fie neutru sau neparticipant, dezbăteau șansele de izbândă ale fiecăruia. Zarva nou iscată se mai atenuă, de acum glasurile șușoteau în surdină, suave și discrete.

Samuraiul cel vajnic, pe care toată lumea îl cunoștea prea bine, respectat și ocolit la mare depărtare, știindu-l iute la tăierea cu paloșul său extrem de bine ascuțit, precum coasa cosașului care cosise iarba de la intrare, se zvonea prin sistemul solar, chiar și prin unele universuri paralele, că își ascuțea tăișul lamei

sabiei pe pielea unei vrăjitoare încă nenăscute. De aceea putea despica orice, chiar și voința minții.

Dacă unul din cei doi dispărea, echilibrul balanței se refăcea și totul era perfect, ca și până atunci. Dar nici cel în costum mulat nu părea a fi prea blând sau condescendent. Înfruntarea avea să fie brutală, crâncenă, necruțătoare.

— Cine ești? strigă un glas gutural din mulțime, din tabăra celor pro. Lovi din picioare, copitele despicate trimițând o undă cosinusoidală de vibrație prin podeaua de beton îmbrăcată în cămașă de ciment. După exact un sfert de clipă, se dezlănțui un tropăit de picioare, bătăi din palme, fâlfâit de aripi, zdrăngănit de oase și carcase metalice, secondate de strigăte guturale, țipete, zbierete și vociferări în toate limbile sistemelor planetare cunoscute și necunoscute.

— Îndrăznești să întrebi cine sunt? strigă revoltat cel în negru, în timp ce virușii traducători implantanți în pedunculii cerebrali tălmăceau cuvintele, ca să înțeleagă toți ce spunea. Cum, nu mă știe nimeni? E un afront adus ghildei asasinilor! Eu sunt...

Răcnetul se pierdu în înaltul hangarului, pereții de tablă ondulată amplificând sunetul, producând o huraială vijelioasă.

— Bine, spuse calm samuraiul, aproape plictisit. Ești cel cu erhașul dublu pozitiv. Să te văd!

Auzind despre calificarea ființei în costumul de scafandru spațial, o ușoară rumoare trecu printre asasinii adunați. Toată lumea știa, de la multiplele frății

planetare până la marea corporație a breslașilor asasinii, despre secta fanatică a ucigașilor motivați dar neplătiți, care își făceau de cap prin lume.

— Complexul erhașului dublu pozitiv joacă un rol important în comportamentul agresiv, în simțul totalității, în stabilirea ierhăriilor sociale și în comportamentul ritualist, explică un reptilian cu pete verzui pe creasta cornoasă din mijlocul capului, unui extraterestru cenușiu, mlădios, cu ochi mari și negri, de parcă acesta nu ar fi știut.

— E un psihopat drogat, concluzionă ființa altei civilizații.

— E un sociopat inoculat, îl corectă reptilianul.

— Același lucru, mormăi plat extraterestru.

Între timp, samuraiul își așează mai bine pălărioara pe cap și își potrivește brâul cel lat, cu multe buzunare, pregătindu-se de confruntare. Erhașistul dublu pozitiv adoptă poziție de luptă, o lamă scurtă îi sclipi între degetele palmei drepte.

— E dreptaci, vorbește reptilianul mai departe, arătându-și vastele cunoștințe în domeniul psihologiei universale.

— Și ce dacă? ridică extraterestru din umeri, dar cum nu avea umeri, dădu doar din coatele brațelor lungi.

— La ființele umanoide, șușoti reptilianul, creierul are două emisfere. Noi am studiat îndelung situația, de zeci de secole de când co-locuim cu umanoizii și știm multe despre aceste lucruri, pentru că astfel îi putem domina și controla pe umani. Erhașistul du-

blu pozitiv are o reprezentare logică, rațională, calculată, a tuturor activităților pe care le întreprinde. De asta e bun în ce face, cel mai bun și cel mai de temut. Este numit, în limbaj neconvențional, escrocul lumii.

— Și? făcu extraterestrul, apoi se dădu un pas mai în spate și se amestecă printre draconieni în flăcări și dinosauroidi masivi, numai să scape de guralivul reptilian.

Erhașistul dublu pozitiv făcu o fandare scurtă, cu brațele ridicate, săltând cu ușurință în față. Samuraiul se feri de atac cu o ușoară mișcare de aplecare. Vârful otrăvit cu secreția pedunculilor glanduloși ai plantei aconitum trecu la câțiva milimetri de gâtul adversarului. Rumoarea adunării crescuse, zeci de perechi de ochi urmărind pline de interes desfășurarea ciocnirii.

Cota de pariuri crescuse brusc. Se făceau alte pronosticuri, unii treceau în cealaltă tabără, se creă un dutevino printre asasinii veniți la consfătuirea anuală. Toată lumea remarcă revolverul Webley Mk I din 1887 prins la șoldul erhașistului dublu pozitiv. Cu toții se întrebau când avea de gând să-l folosească.

Samuraiul, unul din cei foarte puțini asasini tereștri, rămase la fel de imperturbabil, în postura de calm mental, obținut după îndelungi antrenamente ale minții și spiritului în codrii seculari. Dragonii mai puțini asiatici și cei ryū îi luau partea, susținându-l prin suierături încurajatoare. Examinau cu ochi critici abilitățile celor doi oponenți, simultan și succesiv, pentru a stabili asemănările și diferențele manierei de

înfruntare sau dacă mai avea un glonte ascuns pe țeavă.

Erhașistul dublu pozitiv atacă din nou. Samuraiul făcu un pas în spate, fără a-și scoate sabia din teaca de la cingătoare. Se eschivă cu dibăcie de lama veninoasă, fapt care-l înfurie pe adversarul lui. Acesta se pregăti să se lanseze din nou în ofensivă. Se răsuci, săltă în sus, pivotă în aer, își schimbă centrul de greutate și, cu un braț întins, se năpusti înverșunat înainte. Apoi totul încremeni, ca și cum iadul ar fi înghețat brusc.

Nimănui nu-i venea a crede ceea ce vedea. Cu un genunchi pe podeaua de beton cimentat, samuraiul ținea în sus, proptit în paloșul lui ușor curbat, trupul zvelt, îmbrăcat în costumul skin negru, al erhașistului dublu pozitiv. Vârful paloșului se ițea din spatele intrusului străpuns până la plăsele.

În liniștea absolută, samuraiul aruncă plictisit leșul, care căzu cu o bufnitură surdă la picioarele unor dinosauroidi. Scutură cu un gest scurt sabia de lichidul sângeriu ce izvora din trupul erhașistului dublu pozitiv, se ridică și, la fel de calm, își puse sabia înapoi în teacă. Se înclină în fața spectatorilor și se retrase, pierzându-se cu modestie printre ceilalți. Samuraiul singuratic era cel mai legendar asasin dintre toți asasinii întinsului univers.

Șeful suprem al Consfăturii Anuale a Asasinilor se arată în toată frumusețea sa grandioasă. Mantia purpurie îi flutura pe umerii largi și coroana îi strălucea

bătută în holșsuruburi prețioase. Întreaga adunare se lăsă în genunchi în fața lui, arătându-și astfel nemăsuratul respect și considerație pentru liderul ales în unanimitate președintele Asociației Asasinilor de Elită.

— Să reluăm, declară acesta cu emfază.

Punky punk

Motto:

„Când ceva nu e sigur, totul este posibil.”

Praful fin, lipicios era purtat de rafale de vânt, învolburându-se, învârtindu-se frenetic prin aer, întunecând orizontul cenușiu-roșiatic, deja umbrat de norii negricioși ai arderilor rezultate în urma detonațiilor și a bombardamentelor cu gaze combustibile.

Fire răzlețe de vegetație uscată, smulse din tufișuri moarte și bucățele de gunoaie, hârtii rătăcite, ambalaje dezarticulate, rupturi și alte deșeuri neidentificabile se ridicau, dansând dezlănțuite, purtate de vânt, fără țință sau noimă. Două siluete se mișcau cu repezi-ciune, fugind prin urgia izbucnită cu furie. Înaintau cu greu, împiedicându-se mereu de câte un braț de fier contorsionat ivit pe neașteptate din pământ, de resturi de stâlpi și bucăți de beton măcinate de suflul exploziilor, croindu-și anevoie drum printre tot felul de rămășițe răsfirate pe tăpșanul peste care se prăbușise clădirea.

Sticla spartă și mărunțită a geamurilor scârțâia sub pașii lor. Evitau cu prudență vreo carcasă arsă de automobil și ocoleau cadavrele calcinate de pe care fluturau zdrențele hainelor, sub care se zăreau, ici-colo,

albeața nefirească a oaselor. Vântul urla în jur, şuierând și mugind, șficuind neîncetat, fără milă.

Cele două siluete coborâră înclinația pantei mai mult alunecând, declanșând o mărunță avalanșă de pietriș și diverse obiecte. Se formă un vortex chiar în calea lor, aspirând până și bucăți mai mari, din panouri publicitare, alături de tot felul de mobilier din cartierul pulverizat. Intrarea parcării subterane se zărea vag, ascunsă după vălătucii groși de praf, ca o cortină în continuă mișcare, într-o neîncetată fierbere.

Cei doi se opriă un moment, să evalueze situația și posibilitatea de a se refugia în adăpostul oferit de hăul negru. Era nesigur, dar reprezenta unica lor șansă de supraviețuire. Unul dintre ei scoase din buzunarul vestei un dispozitiv, dar nu reuși să se folosească de el. Îl strecură înapoi și-i făcu semn celuilalt să-l urmeze. Străbătură într-un ritm susținut distanța care-i separa de intrare, ferindu-se de vârtejul clocotitor, deplasându-se încovoiați, ținându-se de orice lucru care le putea oferi un sprijin cât de mic.

Trecură peste malul de nisip adunat în prag, apoi, dintr-odată, liniștea și întunericul îi împresură. Nu se opriă. Merșeră pe lângă perete, atenți pe unde călcau. Pe jos erau împrăștiate o sumedenie de obiecte parcă aduse de revărsarea unui torent. Își luminau calea cu lanternele halogene. În timp ce pășeau cu precauție, își desfăcură eșarfele înfășurate în jurul capului, inhalând aerul nu atât de plin de praf. Din direcția spre care mergeau zăriră două lumini apropiindu-se. Își

scoaseră armele și se opriră. Așteptară tensionați, gata să tragă.

— Birdy! strigă o voce de fată. Birdy, tu ești?

— Eu, în persoană, se destinse cel apelat.

Se îmbrățișară, zâmbind.

— Ați ajuns cu toții, Rita? o întrebă Birdy, ștergându-și fața și fruntea.

— Nu chiar toți, răspunse cealaltă fată și îi întinse un recipient cu apă, din care Birdy, un tânăr înalt, slab și cu barbă, bău câteva înghițituri pe nerăsuflăte.

— Ce s-a întâmplat?

— Ahe și Kalua n-au ajuns, spuse a doua fată.

Birdy și celălalt tânăr schimbă o privire de îngrijorare.

— Eu sunt Mika, din grupul doi, se prezintă ea.

— Bună, Mika, o salută Birdy. El e Halfman.

Și arată cu capul spre colegul lui.

Privirile fetelor îl măsurară pe cel numit Halfman.

— Ce, ești doar pe jumate? râse Rita.

— Da, cam așa ceva, răspunse el morocănos.

— Are niște chestii ciudate în cap, lămuri Birdy. Da' nu-i băiat rău. Mi-a salvat viața.

— Ce chestii? vru să știe Mika.

— Ei, e bun la toate. Unde v-ați adunat? Șefu'-i și el pe-aici?

— A, e unul din ... ei? făcu Mika un semn vag cu capul, spre o direcție nedefinită.

Neprimind niciun răspuns, porniră prin spațiul parării, apoi coborâră panta de acces până la nivelul

doi. În mijlocul subteranului se afla un grup destul de numeros de oameni, majoritatea bărbați, adunați în jurul unui vas mare din care se șteau flăcările unui foc vesel. La vederea celor patru, câțiva se ridicară și veniră să-i întâmpine.

— Birdy, ticălosule, mai ai curajul să-ți arăți mutra hidoasă pe-aici? strigă un tânăr desprins din grup.

— Doggy, îi răspunse Birdy pe același ton, îmi pare bine și mie să te văd, nemernicule!

Se îmbrățișară și se bătură pe spate. Un bărbat între două vârste, cu riduri pronunțate pe frunte, se apropie de ei, nelăsându-le timp să se bucure de prezența reciprocă.

— Ce vești ne-aduci, Birdy? întrebă el, în timp ce-l măsura din ochi pe noul venit.

— Nu prea bune, șefu', își clătină lunganul capul. Ariergarda doi a căzut cu totul, n-a rămas nimeni în viață. Cei din ariergarda unu s-au împrăștiat, supraviețuitorii.

— Câți? se încruntă șeful.

Birdy mai bău o înghițitură și se șterse cu mâneca hainei.

— Nu știu. Puțini.

Se lăsă o tăcere rece.

— De ce n-ai luat legătura cu ei?

Dintr-odată, cei prezenți se alertară și își scoaseră armele. Doi din grupul aflat mai în spate pregătiră un tun cu impuls electromagnetic și toți se așezară în poziție defensivă. Percepură câteva fascicule de lu-

mină care se îndreptau spre ei. Când se mai apropiară, Rita baleie zona din fața lor cu un dispozitiv prins de încheietura mâinii.

— Nu trageți, strigă ea și-și flutură brațul. Nu trageți, repetă. I-am detectat. Sunt Ahe și Kalua.

— Slavă slavelor! exclamă Birdy și se îndreptă spre ei.

— Ce greu v-am găsit, frate!

— Ahe, i se adresează șeful, după ce tânărul veni mai aproape, care-i situația afară?

Ahe se lăsă pe vine și-și desfăcu fularul înfășurat în jurul capului, apoi își împinse ochelarii de protecție pe frunte. Avea fața murdară și arăta obosit.

— E primăvară și înfloresc lalelele, bombăni el. Care să fie, șefu'? ridică din umeri. E prăpăd.

— Așa de rău? întrebă cineva din grupul din spate. Ahe se ridică și-și miji ochii mici, oblici.

— E bine să stai la căldurică și adăpost, Blacky?

Blacky era un vlăjgan ciudat. Suferea de albinism. Pielea îi era mai degrabă translucidă, părul nefiresc de alb și irisul ochilor scânteia roșiatic.

— Da, o adevărată vacanță, îi replică albinosul.

— Băieți, heia, se amestecă în vorbă fata cu care venise Ahe. Ce, v-a apucat din nou androgenia?

Cei din jurul ei pufniră în râs.

— Kalua, lasă-i pe băieți, spuse Rita. Ați reușit să ajungeți la trupele de asalt?

Kalua confirmă din cap și se scotoci prin buzunare. Scoase o cutiuță dreptunghiulară și i-o întinse șefului.

— Locotenentul Negar mi-a spus să ți-o aduc, Eloy. Numai ție. Dacă m-ar fi capturat, trebuia s-o distrug, zise ea.

Șeful ezită preț de o clipă, apoi luă cutia cu ambele mâini.

— Să înțeleg că locotenentul Negar nu mai e printre noi? oftă el.

Kalua dădu din cap. Se dezbracă de haină, trase de cureaua cu care îi era legată de spate o teacă de sabie. Deșurubă mânerul și scoase la iveală un sul transparent.

— Coordonatele, spuse ea.

— Tarty, Gardo, strigă șeful și doi tineri veniră în fugă.

Le întinse sulul și cutiuța.

— Gardo, decriptează informațiile. Tarty, tradu corespondența cifrată, ordonă el.

Cei doi luară obiectele și se grăbiră spre o zonă mai îndepărtată a încăperii subterane, unde se aflau instalate echipamente electronice, mese lungi încărcate cu tot felul de obiecte, arme, vase, recipiente, cabluri, generatoare portabile. Toate de-a valma. Câțiva tineri lucrau în fața unor multi-eocrane de computere, urmărind curgerea datelor și a informațiilor, fără a se sinchisi de larma făcută de ceilalți sau de mișcarea continuă de du-te-vino.

— Haideți să mâncați și voi ceva, le oferi șeful.

— Mi-e o foame de-mi vine să vă mănânc pe toți, exclamă Ahe, înviorat.

— Hei, tu, ești ciudat rău, făcu Birdy, privindu-l pieziș. Din câte îmi amintesc, avem în meniu așa: burtă de șobolan, picioare de viezure, insecte crocante, tocană de buruieni cu mirodenii de praf radioactiv... enumeră el cu seriozitate.

— Hmm, bune, bune, se linse Ahe pe buzele crăpate.

— Avem și o specialitate mai deosebită, un fel de mocirlă de cafea, făcută de Halag.

— O, Doamne, suspină Ahe. N-am mai văzut-o pe Halag de la prima deflagrație.

— Uite-o acolo, arată Birdy cu degetul spre o direcție oarecare.

Cei doi se îndreptară spre locul unde fusese încropită o așa-numită bucătărie și zonă de luat masa.

— Tu ești din grupul unu? îl întrebă Rita pe Halfman, în timp ce se îndreptau și ei, împreună cu Mika și Kalua, spre cei care treăluiau în jurul focului din butoi.

— Da, răspunse acesta, cu privirile în jos.

— Ești singurul din grupul unu?

— Da.

— Nu vrei să mănânci și tu ceva? Ți-o fi foame.

— Nu prea. Aș bea apă, spuse Halfman sfios.

— Apă? Atât?

— Da.

Birdy, Doggy și Blacky rămaseră în urmă.

— Am auzit că misiunea în zona Ulgar a fost un dezastru, spuse Birdy cu tristețe. Kalua a adus mesajul locotenentului Negar. Au fost decimați cu toții.

— Oribil, fu de acord Doggy. Au fost decimați? Înseamnă că nouă din zece mai trăiesc, nu?

— Nu, poate unul din o sută, îl corectă Birdy.

— Bine, dar... încercă Doggy să protesteze.

— Hai, nu mă lua cu idei din istoria antică. Au fost masacrați, asta e! Până la ultimul! Crezi că locotenentul Negar nu s-ar fi întors dacă mai trăia?

— Nu știe nimeni ce s-a întâmplat cu adevărat acolo, zise Doggy, supărat și încruntat. Nu avem nicio informație viabilă. Comunicațiile au fost compromise, nu mai este curent, sateliții au fost pulverizați... nici nu vreau să mă gândesc la pârjolul prin care au trecut.

Podeaua începu să vibreze, apoi din pereții și tavanul etajului doi ai subsolului parcării începu să curgă moloz și praf. Se auzi un sunet înfundat, după care o explozie apropiată. Lucruri se rostogoleau și cădeau de pe mese, oamenii încercau să-și mențină echilibrul. Grupul celor de lângă butoiul cu flăcări se repezi la arme și se postă în formație de atac. Șeful, Eloy, începu să împartă comenzi, iar bărbații strigau între ei, organizându-se. Luminile portabile se stinseră, numai câteva ecrane mai rămaseră funcționale, apoi se întunecară și ele.

Tremuratul deveni mai puternic. Un zgomot surd se propaga de sus, ca o vijelie nestăpânită. A doua explozie fu mult mai aproape, zgâlțâind pereții. Întreaga

structură păru să se clatine. Bucăți mari de planșeu se desprinseră, căzând, învăluind totul într-un nor de praf dens.

— S-a dus cina noastră, mormăi Birdy, proptindu-și un genunchi de podea, cu arma pe umăr.

— Atacă garanii¹, mârâi Ahe nemulțumit.

— Care-i planul? întrebă Kalua, strângând sabia cu ambele mâini.

În spatele lor, unii se apucară să adune echipamentul, vase și diferite obiecte, împachetând la repezeală.

— Cum dracu' ne-au găsit și-aici, la mama dracului? se miră Ahe și scuipă într-o parte.

— Detectare termică, răspunse vocea lui Halfman.

— Au trecut de cortina de reflecție? întrebă altcineva.

— Acum sondează suprafața aparentă. Distanța între noi și ei e mult prea mică pentru a nu fi descoperiți la un moment dat, spuse Halfman plat, fără nicio inflexiune a vocii.

— Caută la întâmplare? șopti Mika de lângă Birdy.

Ahe îi trase un cot lui Birdy și arătă cu capul spre direcția de unde venise vocea lui Halfman.

— E... din ăla?

— Hîi? făcu Birdy, preocupat să-și regleze setările armamentului.

— Tipu' cu car-ai venit... e din ăia...

— ăia? Ce dracu vorbești, Ahe?

— E din ăla... ciborg-genetic?

¹ *Garan* (vechea germană), luptător, războinic.

Birdy pufni pe nas și-și scutură un pic capul.

— Ce tâmpenii zici, pe bune, băi Ahe... mormăi el.
Nu e alterat genetic, e empat, nu vezi?

— Taci, șuieră un ordin înspre ei.

— Pune-ți BOE, mormăi Birdy.

— Crezi că vedem ceva prin tot praful ăsta?

— Ține ochii deschiși și-ai să vezi.

Tavanul crăpă în apropierea intrării și se surpă, iar un val de moloz, dislocând și antrenând prin alunecare bucăți de beton și zidărie, se revărsă în interiorul spațiului, înecând totul într-o negură de nerespirat.

— Formație spic! strigă o voce puternică în căști.

Oamenii se mișcă în bezna prăfuită, pentru a-și găsi locurile. Vuietul greu al unor mecanisme motorizate se auzea din ce în ce mai apropiat și întreaga clădire se zgâlțâia, cutremurată.

— Evacuați personalul auxiliar, veni un alt ordin.

— Armele la putere maximă, urlă altcineva.

— Calibrați pulsul.

— La primul contact, foc de voie.

— Grenadele termice.

— Tunurile pe șenile.

— Ce-i aia formația spic? șopti Mika la urechea lui Ahe.

Ahe se prefăcu că nu a auzit.

— Cuplați senzorii auditivi! răcni cineva.

— Armați protecția reflectorizantă.

— *Hastati* în față. *Quincunx* la mijloc. *Triarii* la spate. *Melee*² pe flancuri. Executarea.

Oamenii auzeau comenzile prin căști și se conformau dispozițiilor.

— Ne trebuie o diversiune, spuse Eloy, ghemuindu-se lângă grupul băieților.

— La ce te gândești, șefu'? întrebă Birdy.

— Suntem atacați pe linie dreaptă. Din față și spate. Au șnecuri elicoidale. În câteva minute vor străpunge zidurile subteranului și ne vor prinde între forezele spirale. O să ne facă pastă pentru cârnați, spuse cu voce joasă Eloy. Dacă nu reușim să-i oprim sau cel puțin să blocăm măcar una din înaintări, s-a zis cu noi.

— Nu putem ataca frontal, suntem în spațiu închis și prea îngust. Nu avem manevrabilitate, interveni Blacky. În plus, suntem prea mulți. Ne trebuie drone de asalt.

— Nu sunt funcționale, răspuse Doggy.

2 Inspirat din sistemul antic de organizare al unei legiuni republicane din armata romană, din perioada 350-290 î.e.n.; *hastati* era clasa de infanterie având ca arme sulita și sabia; erau așezați în prima linie a bătăliei; un *hastatus* era organizat din 10 *maniple* a 120 de oameni; *maniple* era o unitate tactică a legiunii romane, însemnând camarazi sau frați de arme, echivalentul unui comando modern; *quincunx* reprezintă un model geometric în cinci puncte, aranjat sub formă de două linii în diagonală care se intersectează în punctul din mijloc, formând un pătrat, în formație de luptă; *triarii*, singular *triarius*, reprezenta ultima linie defensivă; *melee*, din franceza *mêlée* (a combina, a amesteca, a mixa), reprezintă un grup restrâns de comando care luptă la mică distanță (de încăierare), folosind mic armament de mână (pumnal, cuțit, orice armă cu tăiș sau fără, grenade de proximitate); *melee* este un termen utilizat și în jocuri video.

— Au reușit să descifreze informațiile aduse de la locotenentul Negar? întrebă Kalua șoptit.

— Negativ, spuse Eloy. N-au avut suficient timp.

— Pe unde pleacă... ăăă, personalul auxiliar? zise Ahe, gândindu-se la Halag, fata blondă căreia nu îi reușea niciodată o cafea cât de cât decentă.

— Avem tunelul ascensorului.

— La ce diversiune te-ai gândit, șefu'? repetă Birdy întrebarea.

Un sunet puternic se prăvăli peste ei, cu un tunet prelung. Pereții începură să crape, tavanul să se clatine, prăbușindu-se bucăți mari de beton. Podeaua tremura sub picioarele lor, unduindu-se, desfăcându-se în anumite locuri, plesnind ca o pojghiță subțire de gheață, crăpături adânci întinzându-se în toate direcțiile. Praful de moloz se scurgea din ziduri și tavan, acoperind și învăluind oamenii într-o mantie opacă.

— Unitatea *Hastati*, urlă vocea comandantului. Două falange, *fronto* și *dorso*. Formația *melee*, în stânga și dreapta. *Quincunx* și *triarii*, în puncte de patru grupe, asigurați apărarea prin ofensivă.

— Ce vorbește comandantul? mormăi Kalua încrunțându-se, dar nu o văzu nimeni. Mika, unde ești?

Două mici siluete, ghemuite, se târără spre ea. Era Mika, urmată de Rita.

— Kalua, șopti Mika îngrijorată, văzând-o cu sabia în mână. Crezi că-i poți înfrunta cu ea?

— Crezi că oamenii de aici îi pot înfrunta pe garani? ripostă Kalua.

- O să murim cu toții, se lamentă Rita.
- De ce te plângi, auzi vocea lui Ahe. Vrei să trăiești la nesfârșit?
- Eu? Da, eu vreau să trăiesc... de ce să mor?
- De ce nu?
- Dacă eu mor, dacă tu mori, ca și ceilalți de aici, atunci garanii vor fi învinși? replică Rita cu o undă de ciudă în glas. Ce sens are să murim noi și să trăiască ei?

Birdy și Doggy pufniră în același timp pe nas.

- Ce? Nu-i așa? se revoltă fata.
- E chestie de semantică, bombăni Doggy, dar Rita are dreptate, în felul ei. Suntem prinși aici ca șobolanii, n-avem loc nici să tragem cu arma, iar garanii vin peste noi cu utilajele lor bestiale. Cum naiba am ajuns așa? și Doggy trânti un pumn în podea.

— Ei și tu, parcă nu știi! îl apostrofă Birdy. Comandanți inapți, militari lași, oficiali depravați.

— De ce crezi că cei ca noi, tineri studioși, am ajuns cu arma în mână? Pentru idealurile noastre? Să fim serioși. Idealul meu nu are nevoie de lupte și morți. Eu vreau doar să zac toată ziua la soare, lângă o bere rece și o fată frumoasă. Atât. Crezi că vreau prea mult? Crezi că ăsta a fost scopul vieții mele? și arată cu degetul spre o direcție circulară. Să mă târăsc prin subterane ca șobolanii, să fug și să mă ascund pentru viața mea? Să-mi văd prietenii măcelăriți, să nu știu dacă părinții mei trăiesc sau nu? Să devin un asasin? Oricum, cei omorâți de mine sunt cantitate neglijabilă față de ge-

nocidul iadului. Crezi că azi, acum, vom schimba istoria și vom învinge? exclamă Birdy, supărat și iritat.

— Istoria oricum e schimbată, se amestecă Doggy în vorbă. Toți vom sfârși praf și pulbere, de nu ne vor putea recunoște nici scanați cu ultrasunete. Noi suntem morți deja.

— Greșești, susură Rita. Încă mai suntem în viață.

— Și ce speri? replică Birdy. Să trăiești până la adânci bătrâneți? Să locuiești într-o căsuță liniștită, confortabilă, să mângâi o pisică în timp ce te uiți la un film sau citești o carte? Asta dacă va mai exista tehnologie sau vreo carte de citit. Nu vezi că garanii rad totul? Și nu ei sunt de vină. Ai noștri sunt, că nu au fost în stare să ia o decizie normală!!

— Tu ce-ai fi făcut? întrebă albinosul de Blacky și se așează lângă grupul tinerilor.

Birdy își făcu de lucru la armă, preț de o clipă.

— Nu e de competența mea să iau decizii de viață și de moarte, articulă cu greu.

— Dar ai zis că ai omorât câțiva...

— Am primit ordine și le-am urmat, ridică Birdy din umeri. Asta ca să nu moară unul de-al nostru...

— Inteligența a existat înainte de existența materiei, spuse deodată Halfman, stând în picioare în mijlocul nebuniei.

Birdy, Ahe, Doggy, Blacky și fetele, Rita, Kalua și Mika se uitară în același timp la el.

— Ia uite la filosoful nostru, bombăni Birdy. Ce treabă are inteligența cu toate astea?

— Universul, prin legile lui, prin forțele și constanțele lui, e un generator de inteligență, continuă Halfman imperturbabil. Conștiința creează materia, conform principiului de biocentrism. Moartea ca atare nu există. Moartea există doar pentru că oamenii se identifică pe ei înșiși cu trupul lor fizic și organic, supus descompunerii materiale.

— Știi ce? Eu dacă mor, mort am să fiu. Conștient sau inteligent, tot mort am să fiu. Asta e!

— În acest univers, da, dar în altul ești viu și trăiești, îl contrazise Halfman, începând să lucească vag, parcă iluminat dinspre interior.

— Bă băiete, se enervă Birdy, eu acum trăiesc în acest univers de rahat și mai am câteva minute de viață, după care vin garanii și ne fac muci. Nu vreau să mă cert cu tine, nu în ultimele mele clipe de viață.

— Atunci, zise Halfman și grupul tinerilor care se uita la el avu impresia că acesta zâmbea, atunci luptă. Până la urmă, este decizia ta.

Birdy sări în picioare. Într-o altă conjunctură, s-ar fi luat la bătaie. În momentul în care se ridică, peretele din spatele lor, unde se aflau comasate grupele de ofensivă, se prăbuși cu un vaier sinistru, într-un mare val de moloz și pământ. Huruitul asurzitor al mașinării pe șenile le acoperi brusc auzul, urlând și vâjâind dezlănțuită, năruind totul în calea ei.

Un imens burghiu conic, cu mai multe vârfuri ascuțite și muchii prevăzute cu sfredeli tăietori, se ivi printre dărămături și corpuri sfârtecate, înaintând până la

jumătatea a ceea ce fusese odată nivelul doi al parcării subterane. O bună parte a tavanului și a etajului superior se surpă, prăvălindu-se cu greutate, antrenând un mare talaz de pământ negru care se rostogolea nemilos, întunecând și măturând totul în calea lui.

Vuietul motoarelor se diminuează și, dintr-odată, se opri. O liniște nefirească se așternu peste tot locul. Câțiva bulgări de pământ se mai rostogoliră de pe panta nou formată, apoi totul încremeni, suspendat în atemporalitate sau neființă. Nu se percepea nicio mișcare, nici măcar o răsuflare. Bezna deveni atotcuprinzătoare, nici măcar lamele metalice ale burghiului mort nu mai străluceau.

În afară de Halfman. Ca o lună plină în punctul său de apogeu la zenit, trupul subțirel, aproape imaterial al băiatului, începu să lumineze, mai întâi cu intensitate redusă, apoi din ce în ce mai tare. Un halou larg, radial, luminiscent, fremăta în jurul lui, emițând parcă raze vii, pătrunzătoare. Culorile auri se modificau ritmic, ca un fractal energetic pulsând la fiecare respirație.

Liniștea desăvârșită fu sfâșiată de un urlet prelung, ca de fiară. Halfman, cu gura deschisă și capul dat pe spate, emitea un sunet distonant, pe tonalități înalte, un nesfârșit țipăt lugubru ce răsona cu un ecou vag, de parcă i s-ar fi întors răspunsul dintr-un abis.

Oamenii, cei rămași în viață, își ridicară nedumeriți capul, ițindu-se unul câte unul de sub straturile de pământ și sfărâmături, privind și ascultând îngroziți.

Unii chiar își decuplau sistemul optic, pentru a vedea cu propriii lor ochi.

Halfman, cu brațele deschise, hăulind a nenorocire ca un lup într-o noapte de viscol, începu să se desprindă de la pământ și să plutească, fremătând și palpitând ca bătaile unei imense inimi. Umbre mișcătoare, mai lungi sau mai scurte, mai dense sau rarefiate se așterneau alternativ peste căștile luptătorilor, peste singura bucată de perete rămasă încă în picioare, peste dezastrul teluric, peste lamele metalice ale burghiilor tancului de forat, care, împotmolit cum era, arăta ca o mogâldeată neputincioasă.

— Ce dracu-i asta? mormăi Birdy, cu intenția de a se repezi înainte.

Ahe îl apucă de haină și-l trase în jos.

— Stai cuminte.

Birdy îl ascultă și se ghemui. Rita veni târâș spre ei.

— Săracul, șopti ea în densitatea sunetului. Îl doare?

— Sttt, făcu Ahe.

— E un *ingall*³? întrebă Mika, scuturându-se de pământ.

Oamenii începeau să se ridice. Se ajutau unii pe alții, ieșeau de sub mormane de pământ dislocat și dărâmături, sprijinindu-se de arme sau de orice alt punct mai stabil. Halfman, înfășurat în mantia-i luminoasă, ca o diafană ceață neclar conturată, tăcu. Văzut din semiprofil, părea că-și deschisese aripile și plana imaterial deasupra solului, radiind.

³ *Ingall* (din germana veche) înseamnă inger (Engel).

— Ți-am spus eu că-i modificat genetic, și încă bine...
șușoti Rita.

— Nu e modificat genetic, bombăni Birdy. Halfman e un empat.

— Ce-i un empat? se interesă Kalua.

Birdy suflă din greu, cu obraji umflați de aer.

— Un telepat, zise Ahe cu aerul unui atotștiutor.

— Nțț, făcu Birdy, în timp ce-și făcea de lucru cu arma. E... un fel de... intermediar, adică îi poate simți pe ceilalți, se identifică într-un fel cu ei și le poate simți, comunica sau influența... gândurile, acțiunile.

— E o chestie complicată, concluzionă Ahe.

— Așa e, decretă Birdy.

Halfman tăcu. Treptat, oamenii se ridicau și începeau să vorbească, verificându-și armele. După un timp, comandantul începu să împartă, cu voce răgușită, comenzi și ordine, iar luptătorii se regroupau, străduindu-se să scoată trupurile camarazilor de sub dărârmături. Se aprinseră câteva lămpi de veghe și mici amplificatoare electromagnetice planoare porniră să lumineze pe ici pe colo, în zone disparate.

— Oare cei din puțul ascensorului... or fi scăpat? se întrebă Ahe cu gândul la Halag, fata care nu știa să fiarbă o cafea.

Dintr-odată, Birdy și Doggy se repeziră înainte, tocmai la timp să-l prindă pe Halfman, care era cât pe ce să se prăbușească. Aura i se diminuează și se întunecă. Părea sfârșit. Cu ochii închiși și fără putere, se lăsă moale în brațele celor doi. Redeveni băiatul obișnuit.

— Garanii, suflă el din greu. Atacă. Mulți... apoi își pierdu cunoștința.

Birdy încercă să se concentreze, să audă peste larma produsă de strigătele oamenilor. Nu reuși să distingă nimic prin gălăgia iscată, dar știa, intuitiv, că Halfam avea dreptate și propriul său instinct îl avertiza de primejdia iminentă. Halfman, prin gestul său, nu făcuse decât să întârzie, puțin, inevitabilul.

Iar urgia se dezănțui. Primele trupe de asalt săriră înăuntru, trecând peste mașinăria cu lamele de sfârtecat pereți, pământ și oameni. Garanii, iuți și mici, echipați cu tot felul de arme de care făceau uz cu generozitate, se mișcau mai repede decât putea percepe ochiul omenesc. Lamele termice tăiau în carne vie, oamenii urlau de durere și frică. Cele câteva momente în care își permisese să se destindă trecuseră deja, dovedindu-se fatale.

Loviturile veneau din toate părțile, cu repeziciune, suierând și șficuind aerul. Mirosul de carne arsă se amesteca cu cel al pulberilor chimice eliberate din micuțe containere plutitoare care se declanșau la atingerea oricărui obiect solid. Fie om, perete sau bucățică sfărâmicioasă de pământ. Oamenii se chirceau, tușeau și se înecau, vomitau improșcând un lichid albicios, contaminând totul în cale, murind apoi, agonizând, în câteva secunde. Țevile armelor de foc și lamele SS⁴-urilor cu care era dotată armata de apărare se di-

4 SS, *Schönes Schwert* (germ. Sabie frumoasă), face referire la săbiile scurte sau pumnalele mai mari, cu lamă lată, cu mânere bogat ornamentate, gravate cu vulturul negru cu aripile desfă-

zolvau instantaneu, prefăcându-se, dintr-o crustă ver-nil-portocalie, într-un fel de praf granulos, toxic.

— Ascunde-ți sabia! o alertă Birdy pe Kalua.

— De ce?

— Țștia au mȃncȃtori de metal...

— Ce te face sȃ crezi cȃ sabia mea e din metal? ri-postȃ Kalua, retrȃgȃndu-se dupȃ un bloc de beton.

— Da' din ce-i? aruncȃ Birdy, atent la mișcȃrile din faȃa lui.

Eloy, șeful grupului lor, veni alȃturi de cei doi, urmat de alȃi cȃțiva tineri.

— E din os de rechin și aparȃține luptȃtorilor *koa*! ex-clamȃ Kalua, nu fȃrȃ mȃndrie. Este un *pahi'o pahoa* cu mȃner de '*iliahi*⁵, așȃ sȃ știi!

— Hȃȃ?! fȃcu Birdy, urmȃrind bȃtȃlia inegalȃ des-fȃșurȃtȃ ĩnaintea lor.

Eloy desfȃcu precaut o cutie pe care o adusese cu el și scoase cȃteva proiectile mai degrabȃ ovale pe care le ĩncȃrcȃ ĩntr-o pușcȃ cu un aspect mai ciudat. Trase piedica și ținti ĩn sus, unde nu de mult se aflase tava-nul nivelului. Traectoria gloanțelor descrise un arc de cerc subțire, lȃsȃnd o dȃrȃ albȃ sȃ pluteascȃ peste vacarmul și lupta de sub ele.

cute, simbolul puterii și al egocentrismului prusac moștenite de la Ordinul Cavalerilor Teutoni, format ĩn anul 1190 e.n.

5 *Koa* (hawaiianȃ) ĩnseamnȃ luptȃtor, rȃzboinic; *pahoa* este un pumnal mare, de 853,44 cm, confecționat din oase de pește (rechin sau balenȃ) sau din lemn de esențȃ tare; *pahi'o* ĩnseamnȃ a ucide, a omorȃ, de unde *pahi'o pahoa* ĩnseamnȃ pumnalul ucigaș; '*iliahi* este lemnul arborelui de santal.

Apoi, dintr-odată, cartușele se desfăcură și explo-dară în zeci de stelute luminoase, ca niște licurici cu codițe care își luau zborul într-o tihnită noapte de vară. Minusculele puncte se lipeau de garani, treceau prin hainele lor, pătrunzând sub piele și, duși de flu-xul lor sanguin, se fixau pe organele interne. Acolo își deschideau carapacea ca o margaretă și, prin elibera-rea scânteii electrice care aprindea legăturile chimice ale atomilor, provocau implozie la nivel molecular.

Garanii, cu măști de protecție pe față, urlau, se zbă-teau și convulsionau, apoi corpurile lor mici zburau împrăștiate în mii de bucățele. Sângele stropea peste tot, țâșnind năvalnic. Cei din spate călcau peste rămă-șițele celor care mureau în fața lor, ca și peste cada-vrele sfârtecate ale armatei de apărare. Nu mai ținea nimeni cont de tactica unităților *Hastati* sau a *triarilor*. *Quincunxii* și *meleeii* luptau unii lângă alții, fiecare cu ce putea sau ce îi era la îndemână. Urletele erau dez-lănțuite, la fel și bătălia crâncenă.

Eloy lansa încărcătură după încărcătură, produ-când dezastru în rândul garanilor. Aceștia parcă nu se mai terminau, năvălind în valuri prin zidul stră-puns de mașinăria-burghiu. Grupul tinerilor formă un front, trăgând cu armamentul scăpat de atacul chi-mic, în oricine era mic. Unitățile armatei foloseau su-lițe de cauciuc și orice armă nemetalică.

Lângă peretele cel mai îndepărtat, doar pe jumă-tate surpat, oarecum feriți, Birdy, Doggy, Blacky, Tarty, Gardo, Ahe și alți câțiva, la care se alăturară Rita și

Mika, formau linia de atac care își descărca gloanțele în serie scurtă. Dar garanii se înmulțeau parcă exponențial, în loc ca numărul lor să scadă. Halfman stătea chircit sub o bucată de fier contorsionat ce ieșea din perete, tremurând cu ochii închiși, bolborosind într-una. Era stăveziu ca o fantomă muribundă. Supraveghindu-l îndeaproape, Kalua își rotea sabia, împungând și tăind creaturile mici care îi asaltau. Alunecă pe pojghița de sânge care se formase sub tăplile ei. Halfman fu cel care o prinse și o ajută să se ridice.

— Nu mai am cartușe, strigă Eloy.

— Mai avem maximum cinci încărcătoare de fiecare, anunță Doggy.

Ahe se retrase din formație și escaladă ruinele peretelui din spate. Își lipi urechea de zid și ascultă cu atenție, să distingă zgomotele care parveneau de dincolo, încercând să distingă ceva în toată larma dezlănțuită. Se gândi cu înfiorare că dacă erau garanii, se aflau prinși într-o capcană din care nu aveau cum să mai iasă. Sunetele adânci pe care le auzea păreau a fi constante, apoi, după câteva momente de pauză, percepă un vuiet pătrunzător, ca un răsunet puternic și realizează că peretele fusese aruncat în aer. Suflul exploziei îl trânti la pământ, rostogolindu-l. Până să se dămirească și să se ridice, a doua explozie sfâșie bucata de azbest a fundației, azvârlind-o în toate părțile, într-un mare nor de praf și moloz. Prin deschizătura creată, se ivi capul blond a lui Halag, cu fața întunecată de murdărie.

Ahe sări în picioare și se avântă spre fată. Trase cu mâinile de părțile rupte și desfăcute ale zidului. Blacky i se alătură și, cu mișcări iuți, eliberară o porțiune suficient de mare cât să poată trece un om. După Halag veniră și alții, aducând armament și grenade. Eloy, care rămase fără muniție, înșfăcă repede câteva proiectile și le aruncă spre grupurile de garani care se îmbulzeau să treacă de mașinăria înțepenită. Focuri roșietice izbucniră imediat, incendiind și arzând cu violență. Garanii urlau, cuprinși de flăcări. Oamenii din armata de apărare se năspustiră asupra lor, cu sulitele lor de cauciuc, împungând și omorând tot ce era dușman.

Seara se lăsa cu moliciunea apusului de vară, cuprinzând întregul peisaj cu umbra-i nedeslușită. Doar cupola ascuțită a catedralei palatului mai era scăldată în strălucirea soarelui. De sus, de la etajul o sută cincizeci și patru al edificiului, Ahe privea îngândurat zarea. Se simțea îngrijorat și plictisit în același timp. Roba lungă, de ceremonie, grea și încărcată cu tot felul de zorzoane inutile, îi apăsau umerii și sufletul.

Parada protocolară, fastuoasă, de o falsă solemnitate, îi lăsase un gust amar. Suveranul, prin prezența sa enigmatică, ascuns sub multiple văluri și ferecat în palanchinul său de aur, trimise scurte și insipide felicitări pentru izbânda împotriva atacului garanilor, cu

vocea distorsionată de difuzor. Glasul îi sunase banal, tremurat de interferențele radio sau poate de emoția celui care nu era obișnuit să vorbească în public.

Akkadianul, conducătorul *en titre* al orașului-stat, declamase cu emfază victoria măreței armate de apărare, fără să-i amintească pe cei morți din emisferele exterioare, din celelalte zone ale orașului, de pe străzile așezărilor dintre cele două ziduri de apărare. De parcă nici nu ar fi existat vreodată, și nici cei care pieriseră în subteranele clădirii prăbușite. Nu suflase nici măcar un cuvânt despre intervenția grupului de comando independent, condus de șefu', de Eloy, al cărui ajutor îl implorase numai cu câteva zile în urmă. Nimic despre fapta curajoasă a lui Halag sau cea ieșită din comun a lui Halfman, numit cu naivitate *ingall*, adică înger, de către Mika. În schimb, îl preamărise, intonând fraze lungi și eufemistice, pe comandantul Tihalt, cel din vina căruia fuseseră distruse detașamente întregi ale propriei armate de apărare, numindu-l prințul poporului, conferindu-i distincția regală cea mai înaltă, de prim generalisim, uitând sau omițând deliberat dezastrul din regiunea Ulgar.

Ahe își clătină capul. Din grupul lor de luptători de comando independenți, numai Eloy și cu el fuseseră nominalizați pentru o mărunță recompensă. Nu reușea să înțeleagă de ce?! Halfman merita din plin să fie menționat. Iar dacă Halag nu s-ar fi întors cu întăriri și muniție, astăzi nu s-ar fi aflat, împopoțonat ca un păun, găzduit ca un erou, într-unul din apartamentele de lux ale Akkadianului, printre cei vii.

Eloy fusese chemat la statul major al armatei de apărare, să povestească, cu alte cuvinte să fie interogată, despre evenimentele din subteran și despre triumful militar asupra garanilor. Ahe era convins că vorbele șefului vor fi răstălmăcite și adaptate după nevoile altora. Oftă posomorât. Privi câteva momente întretăierea unor firisoare ca niște ațe colorate, unduindu-se sinusoidal într-un cadran cu peliculă alo-tropică luminiscentă. Șuvițele, de la alb deschis la auriu bogat până la roșu strălucitor și negrul cel mai întunecat, pulsau ritmic, plutind printre ceea ce păreau a fi un fel de grăunțe cenușii, zvâcnind apoi la câte un nod înfășurat, arătând precum un soi de bulbi membranoși, se modulau continuu, indicând ora, minutele și secunde zilei. Ceasul era prins pe perete și arăta ca un ochi neînduplecat de ciclop.

Își azvârli roba pe pat, cu gândul să plece în căutarea lui Eloy, lipsea de prea multă vreme. Dar tocmai atunci ușa se deschise și în pragul ei se ivi Kalua. Avea într-o mână ceva acoperit cu un șervet izolant. Îi surâse lui Ahe.

— Ce vrei să mănânci? întrebă ea, zâmbindu-i insinuant.

O privi o clipă, admirativ. Cu toate că o cunoștea din copilărie și o văzuse de nenumărate ori în diferite ipostaze, parcă acum nu mai semăna deloc cu Kalua cea războinică și dezlănțuită din subteranul parcării. Părul negru-lucios, lung, îi învăluia silueta filiformă, conferindu-i un aer misterios și atrăgător. Tenul ușor

închis îi scotea în evidență ochii migdalați, de un albastru pur și luminos.

— Ăăă, păi, uh-oh! se fâstâci Ahe dintr-odată. Păi...
aș mânca orez.

— 'A'ole⁶, zise Kalua scurt.

Ahe își duse o mână la ceafă.

— Creveți?

— 'A'ole, repetă Kalua.

— Atunci ce? se bosumflă Ahe.

Kalua râse și puse micul platou pe un blat suspendat. Desfăcu șervetul și pe tavă se afla o farfurie cu două felii de ceva și un pahar umplut până la jumătate cu o licoare roșu-brună. Ahe îi aruncă o privire nedumerită.

— Ghici ce e? râse Kalua. Nu recunoști?

Ahe se aplecă și mirosi mâncarea.

— E... cozonac? întrebă el.

— Corect. Cozonac cu stafide și aici ai un pahar cu vin.

— Heia! Au cules strugurii, i-au stors de vin și resturile, stafidele, drept măsură de austeritate, le-au pus în cozonac... bombăni Ahe, dezamăgit și nemulțumit.

Se întoarce și se opri în fața ferestrei, privind turnurile orașului-cetate cuprinse de umbrele înserării. Kalua se duse după el. Îi cuprinse mijlocul cu brațele și-și puse capul pe spatele lui. Îi simțea încordarea din umeri și neliniștea din suflet.

— Ahe, susură ea.

6 'A'ole (haw.), adverbul nu, negativ.

— Mă duc să-l caut pe Eloy, zise tânărul, desprinzându-se brusc din îmbrățișarea fetei.

Ieși din încăpere, cu pași mari și apăsați. Străbătu coridorul vag luminat și luă liftul până la parter, unde întrebă un gardian despre locația biroului Statului Major al Armatei de Apărare. Dar acesta îl informă, sec și gutural, că nu se afla nimeni acolo, toată lumea era la banchet. Ahe rămase descumpănit. Eloy nu s-ar fi dus singur, fără măcar să-l anunțe. Intuiția îi spunea că ceva nu era în regulă. Făcu câțiva pași prin holul mare, gândindu-se la ce putea face. Își plimbă privirea peste pereții înalți, ornamentați din belșug cu fresce viu colorate, reprezentând diferite scene de luptă sau imagini casnice, idilice. Știa că edificiul în care se afla era una din clădirile-citadelă ale Akkadianului, că partea nordică era destinată exclusiv armatei, locuințelor militarilor, magazinelor, birourilor, sălilor de antrenamente, diverselor facilități, inclusiv temniței.

Pe furiș, să nu-l zărească matahala de gardian, își puse minuscula capsulă auditivă în ureche. Era interzisă folosirea oricărui dispozitiv de comunicație în interiorul clădirii-citadelă, cât și pe întreg cuprinsul orașului-stat. Gardianul, suspicios, se apropie de el.

— Ce faci aici? întrebă el.

— Păi, mă duc în cameră să-mi iau roba și merg și eu la ceremonie, răspunse Ahe.

— De ce nu te-ai dus până acum? grohăi namila, încruntându-se.

Ahe îi făcu ștregărește din ochi.

— Ei, am fost cu o fată... am pierdut timpul cu ea... zâmbi și-i făcu din ochi.

Gardianul îl privi lung, apoi îi făcu semn din cap, spre lift.

— Să iei și fata cu tine, îi spuse și se îndepărtă.

— Bineînțeles, îl liniști Ahe.

În lift, reuși s-o alerteze pe Kalua, iar aceasta dădu mai departe știrea celorlalți membri ai grupului de luptă. Problema era cum să-și recupereze armele depuse la biroul de vamă de la intrarea în citadelă. Și, întrebarea la care căutau cu toții răspunsul, unde se afla Eloy! Sau, mai precis, unde era temnița și cum puteau ajunge la ea?

Noaptea era întunecată. Luna în creștere se vedea ca un subțire arc de cerc incandescent, dar stelele încă nu se zăreau, deși nu era înnoțat. Ahe și Kalua coborâră la parter, trecură înveșmântați de ceremonie prin fața gardianului și ieșiră. În grădina terasei se întâlniră cu Birdy, Halfman, Doggy, Blacky, Tarty, Gardo și alți câțiva. Se ghemuiră sub un copac cu coroană bogată și vorbiră șoptit.

— Hei, insularule, zise Birdy către Ahe. Nu te impacienta. Am dat alerta. Rita a zis că vine cu Mika și aduc o surpriză pentru tine.

— Surpriză? Nu-mi plac surprizele... murmură Ahe, gândindu-se la Halag.

Se auzi un fel de fojgăit slab, ca o boare de vânt prin frunziș și câteva persoane își făcură apariția, purtând hanorace cu glugile trase pe cap. Se așezară tăcute lângă ceilalți. Una dintre ele întinse lui Birdy un sul computerizat, iar acesta îl desfăcu imediat, privind imaginile care se derulau. Ahe trase cu ochiul și percepse o schiță a unei clădiri.

— *Verrückter Arsch*⁷, înjură Birdy în limba lui natală și Blacky pufni în râs.

— Șttt, băi! îl apostrofă Doggy, dându-i un ghiont.

— E de rău? întrebă Ahe.

— Cel mai rău, șopti Birdy și se frecă pe creștetul capului. Să vezi chestie! Aici zic că temnița militară e pe acoperiș!

— Pe acoperiș? întrebare mai multe voci în același timp.

— Ăștia-s nebuni! exclamă Birdy. Cum să pui pușcări pe acoperiș?

— Ideea este fundamentată pe noțiunea de claustrare și securizare, greu de pătruns, spuse o voce cunoscută.

Ahe tresări. Se uită spre cel care stătea ghemuit în lateralul lui, intrigat, dar cu speranță. Persoana lăsă să-i alunece gluga pe spate, apoi zâmbi.

— Locotenent Negar, suspină Ahe și fu pe punctul de a sări în picioare și de a se năpusti la el, să-l îmbrățișeze. Făcu eforturi mari pentru a se abține.

⁷ *Verrückter* (germ.), nebun, descreierat, fără minte; *Arsch*, partea dorsală, fundul unei persoane.

— Ahe, zise locotenentul. Îmi pare bine să te revăd.
— Oya, domnule locotenent Negar, am crezut că...
și vocea lui Ahe se înecă.

— C-am murit? Nici vorbă. Doar mi-am disimulat identitatea. Acum, să vedem cum putem ajunge la Eloy, să-l scoatem de-acolo.

— Știm cu siguranță că e în temnița de pe acoperiș?

— Da, din păcate, am confirmarea unui ordin scris și semnat de Akkadian însuși.

— De ce e întemnițat? întrebă Ahe.

— Trebuie să ne mișcăm repede, există un ordin de execuție pe numele lui, imediat după încheierea festivităților.

— De ce să-l omoare? spuse Ahe, iritat.

— Ei, chestiuni de politică, șușoti locotenentul Negar. Dacă dispare șeful grupului de comando, atunci toată gloria revine armatei. Îl acuză de trădare.

— Ce șanse avem să-l eliberăm? întrebă Birdy.

— Nu eliberarea e cea mai mare problemă.

— Dar care?

— Ce va fi după. Trebuie să ieșim din clădirea-citadelă din orașul-stat. În noaptea asta.

— Dar cum ajungem pe acoperiș? Sunt o sută cincizeci și patru de etaje plus mansarda gardienilor plus temnița... bombăni Birdy, cu ochii pe folia computerizată. Unde mai pui că toată partea nordică colcăie de militari!

— Avem nevoie de o diversivune. Cine se pricepe?

— Ha, pufni Birdy. Noi toți!

— Bun, zise locotenentul Negar. Aripa estică este locuită de civili, familii, funcționari și birocrați. Nu ne atingem de ei. Partea vestică deservește armata, iar în cea sudică se află locuințele suveranului, birourile guvernului, miniștrii, deputații, guvernatorii, autoritățile și alte capete seci. Vedeți aici, pe hartă? și arată cu degetul o formă de stea în patru colțuri. Sus, e armata, la stânga militarii, la dreapta civilii, jos, șefii. De partea de sud nu ne atingem, acolo se desfășoară banchețul. Ne trebuie o diversiune la militari, să atragem cât mai mulți în partea asta, în timp ce un mic grup se va duce după Eloy. Clar?

— Nu spuse nimeni nimic, toți rămaseră îngându-rați, fiecare absorbind informațiile.

— Întrebări?

— Cum ajungem pe acoperiș? repetă Birdy.

— Cu un troliu magnetic, răspunse locotenentul.

— Câți merg după Eloy și câți la diversiune?

— Doi pe acoperiș. Restul la acțiune.

— Ajung numai doi?

— Tu și Ahe. Sunteți experți în arte marțiale. Suficient.

— Unde ne regroupăm? întrebă Mika.

— La tunelul de sub fortificații.

— Așa departe? Cum ajungem acolo?

— Fugiți.

— Bine. Și după aceea? zise Birdy.

— După aceea, ce?

— Ce urmează după aceea?

— Ei, aici e punctul principal. După ce scăpați prin tunelurile de sub fortificații, vă așteaptă armata imperială a insulelelor pan-asiatice⁸.

Se auziră sunete înăbușite de exclamații și uimire.

— Vrei să invadezi clădirea-citadelă? se miră Birdy.

— Nu, își clătină locotenentul capul. Vreau să invadez orașul-stat.

Se lăsă o tăcere grea, plină de semnificații.

— Și cu garanții cum rămâne? se îngrijoră Doggy.

— Toate la timpul lor, răspunse locotenentul, enigmatic.

— De... ce? articulă Birdy cu greu cuvintele.

— Este vorba de suveran. E de-al nostru. E omul meu. E ținut în captivitate de nenorocitul de Akkadian. Îl folosește drept marionetă. A venit timpul să-i redau strălucirea și puterea care i se cuvine. Chiar dacă va urma un *sengoku jidai*⁹! proclamă locotenentul, cu ochii strălucind și pumnii strânși.

8 Armata imperială a insulelor pan-asiatice, armată imaginară dintr-un viitor oarecare, rezultată în urma unificării tuturor insulelor, atolurilor și arhipelagurilor din oceanul Pacific.

9 *Sengoku jidai*, 戦国時代, reprezintă perioada de o sută treizeci și șase de ani de lupte în Japonia feudală, 1467-1603, marcată de nenumărate revolte, intrigi politice și conflicte armate continue, între lorzii (*daimyō*) provinciilor, pentru supremația puterii asupra teritoriilor; perioada s-a încheiat odată cu unificarea Japoniei de către shogunul Tokugawa Ieyasu, al cărui regim de shogunat (*bakufu*) a domnit timp de două sute cincizeci și cinci de ani, între 1603 și 1858, când Japonia a redat Împăratului puterea legitimă și și-a deschis granițele față de statele occidentale vestice.

Birdy se așează în genunchi, să-l vadă mai bine.

— Locotenente, spuse el înclinându-se și mijind ochii. Ai de gând să pornești o revoltă?

Locotenentul Negar zâmbi subțire.

— Nu, își scutură el capul. Nu o revoltă. O revoluție.

— Oh!

— Planul este următorul, spuse el și desfășură din nou sulul computerizat.

Capetele tuturor se apleacă ca să vadă mai bine.

Cornișa superioară era alcătuită dintr-un profil liniar cu mult mai îngust decât cel inferior. Era alunecoasă și decorațiunile plasate la intervale regulate nu reprezentau puncte sigure de priză. Materialul ornamentelor era spongios și friabil, rupându-se imediat la cea mai mică atingere.

Echipamentul atârna greu pe umerii lui Ahe, care era mai scund și mai subțirel decât Birdy, nativ din teritoriile libere Elsass¹⁰. Nu că ar avea vreo influență sau importanță proveniența lui Birdy sau al oricărui alt membru aparținând grupului de comando, dar această observație nu-i ușura misiunea și nici greutatea echipamentului. Se mira doar cum se îndepărtase atât de mult de zona lui sigură și confortabilă din

10 *Elsass* (Elsaß) este numele german al teritoriului Alsacia, zonă care se învecinează cu granița Germaniei și Elveției, având capitala la Strassbourg; disputată mereu între Germania și Franța, în prezent face parte din teritoriul Republicii Fanceze.

inima Regiunii Independente ale Statelor Confederaate Atlantice și cum se alăturase unui astfel de grup de luptă.

Gândurile lui, în timp ce se opintea să escaladeze panta aproape verticală a acoperișului nylo-celulotic, se îndreptară, fără să vrea, spre Blacky, ciudatul albinos fără nicio grefă de piele și spre Halfman, prietenul empat a lui Birdy. Mika spusese că era un *ingall*, un înger, dar înfățișarea și aptitudinile lui nu erau deloc mistice, cu atât mai puțin esoterice. Halfman avea o mutație genetică inoculată, probabil nu cea mai reușită sau cea mai performantă dintre toate testările empatică derulate de guvernul statelor-orașe. Halfman era poate unul din cei scăpați dintr-un campament de încercări de bio-inserare sau poate chiar aruncat la reciclare și apoi resuscitat de cineva. Imaginea feței lui Halag îi apărură deodată în fața ochilor și era cât pe ce să alunece. Birdy era cu mult în fața lui și nu-l auzi, sau nu-i păsa, când înfipse ghearele *shuko* în fibra de securit a peretelui.

În timp ce urca, asigurându-se cu ajutorul fâșiilor cu bule adezive, Ahe își lăsă mintea să hoinărească mai departe. Kalua îl îmbrățișase, tandră și doritoare, însă el nu simțise nimic față de ea. Amândoi proveneau din aceeași societate insulară, copilăriseră împreună, se antrenaseră împreună și apoi, Kalua plecase după el, când Ahe se decisese să exploreze lumea largă și fusese abordat de locotenentul Negar, care-i găsisese un loc în grupa de comando a lui Eloy. Nu pu-

tea împărtăși sentimentele Kaluăi, pentru că Halag era cea care-i ocupa inima.

Halag, surâse în gândul lui. Era o *derwydd*¹¹ cam neîndemânatică atunci când era vorba de mărunte activități gospodărești, însă era un foarte bun medic. Putea face orice intervenție chirurgicală chiar și în timpul unui marș forțat, nu-i era teamă de nimic, nici dacă s-ar fi despicat pământul înaintea ei, ceea ce se și întâmplase, de mai multe ori. De ce tocmai Halag? se miră în sinea lui. Nu erau o pereche potrivită sub niciun aspect. Halag avea o constituție robustă, el era firav și nu prea înalt. Halag era blondă, el avea tenul auriu-bronzat și părul negru. Halag era descendenta unei familii ilustre provenind din mediul medical, el era un necunoscut dintr-o familie comună.

Îi atrase atenția șuieratul ca al unei păsări de noapte al lui Birdy. Ajunse la capătul opus al unui triunghi de iluminator. Știa ce urma să facă. Cu toate că locotenentul Negar îi lăsase timp doar trei minute să memoreze întreaga structură a clădirii și mai ales a acoperișului, știa fiecare traseu, cale de acces și de retragere. Întreaga operațiune n-avea să dureze mai mult de unsprezece minute, măsurate pe ceasul cu fire încâlcite ca cel din apartamentul de lux pus la dispoziția lui de

¹¹ *Derwydd* (din limba velșă) înseamnă druidă; druizii erau un grup de oameni cu educație înaltă care făceau parte din populația celtică a Galiei, Britaniei, Irlandei, din timpul Epocii de Fier; aceștia erau preoți și conducători religioși, divinatori și tămăduitori, învățați, eretici, care se ocupau de legi și administrație.

către Akkadian. Cele unsprezece minute puteau fi de ajuns sau... deloc.

Se ancoră de peretele vertical și cu o lamă widia tăie un romb de geam flexibil, suficient cât să încapă. Își trase binocularul optoelectronic peste ochi și se ghidă după planurile memorate și după propriul instinct. Dispozitivul antro-po-anatomic clipea ritmic, apoi începu să palpate mai des, transmițându-i informații despre numărul de oameni care se aflau în perimetru și unde anume. Se strecură, lipit de pereți, de-a lungul a două coridoare, evitând gardienii, apoi auzi un șuierat prelung și întreaga structură a clădirii se cutremură.

Locotenentul Negar, după cum promisesese, începuse bombardarea clădirii unde se afla cartierul militarilor. Ecranul micuț al dispozitivului anan (antro-po-anatomic), prins de încheietura mâinii, emitea semnalele de urmărire a persoanelor care se repezeau la ascensoare și părăseau zona. Ascultă zgomotele, după care își relua parcursul. Detectă două ființe. Indicatorul arăta pe cineva deplasându-se și pe altcineva stând pe loc. Logica îi spunea că Eloy era cel care nu se mișca, fiind prizonierul, probabil imobilizat și în stare inertă, încarcerat în cripta cu suspensie. Cel activ trebuia să fie păzitorul lui.

Dar Ahe nu se baza întotdeauna pe logică sau pe raționamentul regulamentar. Închise ochii, trase adânc aer în piept, expiră încet printre buzele întredeschise. Astfel își activă energia interioară și puterea de con-

centrare. Păși încet, prudent, îndreptându-se spre gri-lajul voltaic. Îl decuplă cu ușurință folosind șurubelnița anti-generator și intră în galeria sub formă de tunel ce ducea spre temniță. Încercând să-și ignore reflexul de a se repezi înainte, ca și instinctul care-i trimitea o undă nedefinită de alertă, se opri, lipit cu spatele de căptușeala dielectrică a peretului curb, să asculte.

De undeva, de departe, răzbeau până la el două voci. Zări silueta neagră a lui Birdy, care intrase printr-un alt punct de pătrundere, furișându-se de-a lungul coridorului din față. Se strecură în direcția lui. Doi gardieni înarmați discutau relaxat, neglijând starea de alertă. Ahe și Birdy ajunseră în același timp în spatele lor și, aplicând câte o lovitură fulgerătoare cu două degete în gât, îi reduceră la tăcere. Lăsară corpurile neînsuflețite pe jos, apoi se concentrară să deschidă ușa securizată. Cu un declic suav, mecanismul se deblocă și cei doi pătrunseră într-o încăpere vastă, semi-luminată. Birdy făcu un semn și Ahe se opri. Aparatura lor detectă sensorii de greutate din podea, alți senzori de mișcare și de căldură montați în pereți și în tavanul înalt. În depărtare percepură o piramidă translucidă care conținea un trup chircit. Putea fi Eloy.

N-aveau vreme să decupleze și să anihileze toate sistemele de generare a semnalelor de alarmă. Aflat în prag, Birdy își puse sacul cu echipament pe jos și scoase o ruletă cu un cablu subțire, învelit în materie vegetală moartă, mai precis un aliaj special de meta-

loid tratat cu alge marine uscate. Calculă în minte distanța pe care o avea de parcurs, cam cinci sute cincizeci de picioare¹², estimează el. Ahe îl simți pe Birdy cum se încruntă și își strânge buzele. Armă un mecanism cilindric și trimise două fire paralele spre piramida din fața lor. Auziră amândoi clicul de ancorare.

Fu rândul lui Ahe să-i facă semn, iar el înțelese. Ahe, mai scund de înălțime și mai ușor, putea ajunge mai confortabil la capătul opus. Prinse un mic scripete pe fire și se asigură cu o carabină, apoi își făcu vânt și glisă imperceptibil, cu viteză, până atinse gheara ancorei, în timp ce Birdy termina de montat la ușă un derivator al impulsurilor de semnale. Rămase suspendat câteva clipe și își verifică ecranul dispozitivului de identificare a emisiilor indicatoare. Lipi un mecanism cu magnet pe fața piramidei și decuplă fluxul curentului din structură. Se auzi un sunet slab, o eliberare de presiune și, dintr-odată, piramida ce părea a fi din material solid, deveni o textură moale, apoi se transformă într-un lichid vâcos care se revărsă pe podea.

Alarma se declanșă instantaneu, silențioasă, înregistrată doar de aparatură. Măsurile de prevedere fiind de acum inutile, se desprinse din cablu și cu un salt de rotire ușoară, sări jos. Înșfăcă trupul lipsit de vigoare, învelit într-un sac izomorf, îl săltă pe umeri și străbătu distanța până la ușă fugind în salturi mari, derapând și alunecând, împrôscând materia nedefinită, mucilaginoasă, în toate părțile.

12 550 picioare = 167,64 metri.

— Cretinitatea mă-sii, urlă Birdy nervos. Ce dracu-i asta?! se strâmbă el scârbit.

Ahe sări peste prag și puse greutatea jos, sub privirile uluite ale lui Birdy.

— Ce faci, omule? N-avem timp de odihnă. Ia-l și să plecăm de-aici!

— Birdy, zise Ahe cu voce joasă, privind la vaga formă umană. Cred că nu-i Eloy...

— Da' cin' dreac' să fie? se enervă Birdy, în timp ce strângea echipamentul. Akkadianul?

Ahe ridică din umeri.

— Nu-l cunosc pe Akkadian, dar ăsta de aici nu-i șefu', nu-i Eloy...

Birdy ezită un moment, apoi își petrecu cureaua sacului peste umeri.

— Oricum o fi, ia-l și vedem noi afară cine e... Nu mai avem timp, gardienii vor fi aici în orice clipă!

Ahe se opinti și ridică trupul alunecos, încercând să-l țină pe umăr. Birdy, înarmat cu două carabine automate, mergea cu spatele, acoperindu-i retragerea, pregătit să apese trăgaciul la cea mai mică mișcare. Ajunseră la un capăt al coridorului, apoi la cel următor. De acolo, pe rama ferestrei pe unde intraseră, dincolo de pervaz, pe cornișa de sus, îngustă, cu decorațiuni înșelătoare, coborâră pe mulura inferioară, mai lată și sigură, iar de acolo pe panta aproape verticală a acoperișului nylo-celulotic. Troliul magnetic îi purtă lin până jos, unde erau așteptați de Mika și Rita. Se urcară pe auto-flotor și porniră, cu motoarele silenți-

oase, să străbată lacul de agrement ce se întindea din interiorul clădirii-citadelă până aproape de granița tunelului de legătură cu lumea de dincolo de zidul exterior al orașului-stat.

Armata imperială a insulelor pan-asiatice era desfășurată printre dunele și movilele lumii de afară. Bungalourile săpate în adâncul nisipului erau disimulate prin camuflaj anti-detectare și sisteme de perturbare radio și electromagnetice.

Grupul lui Ahe părăsi vehiculul flotor și urcă pe platforma pernopter, care-i purtă de-a lungul celor aproximativ două mile ale tunelului care străpungea zidurile groase de demarcație între complexul civilizației urbane interioare și vastitatea pustietății nemărginite. Ahe se gândea, în timp ce curentul de aer vâjâia despicat de mijlocul de transport, la faptul că, deși alarma se declanșase în temnița de pe acoperișul clădirii-cartier, nu se arătase nimeni. Nu întâmpinaseră niciun obstacol în calea lor de retragere, nu-i urmărisese nimeni, avuseseră cale total liberă. „Mult prea simplu”, îi spusese el lui Birdy, care-i replicase un „să ne bucurăm c-am scăpat ieftin” indiferent.

Însă Ahe era îngrijorat și tensionat. De cele mai multe ori, pentru a scăpa ieftin, trebuia să plătești un preț mult prea mare, știa din experiențele anterioare. Fuseseră lăsați să evadeze pentru un motiv anume, fu

concluzia lui. Oare locotenentul Negar aranjase lovitură de diversiune în așa fel încât nimeni să nu se mai sinchisească de un ostatic eliberat? Drept e că șefu' Eloy era numai un pion în războiul împotriva garaniilor, însă grupul lui de comando era binecunoscut și recunoscut ca o forță de temut pentru acțiuni și lovituri fulger. Chiar să nu le pese sau totul era o capcană, pentru...

Dintr-odată, Ahe se repezi la trupul inconștient, învelit în folie termică, neluând în seamă curenții de aer și începu să-l pipăie, să-l caute prin buzunare, năclăindu-se pe degete de mâzga vâscoasă și lipicioasă.

— Ce faci? strigă Birdy la el, ca să acopere vuietul deplasării.

— Oprește chestia asta, stigă și Ahe, să se facă auzit.

— De ce?

Ahe arată cu degetul spre corpul inconștient.

— Emite semnal de urmărire.

Lui Birdy îi trebui o secundă să înțeleagă, să gândească și să decidă.

— Aruncă-l jos, zise el și-și strecură brațele sub corpul inert.

— Prea târziu, zise Ahe, prinzându-i brațul.

— Ne urmăresc deja?

— Cred că da.

Ieșiră din tunel și în scurt timp opriră în fața unui far-santină. Mika și Rita depliară cu repeziciune o targă autonomă, la care atașară o pereche de șenile. Forma ciudată, învelită în masa gelatinoasă, fu trans-

portată într-unul din bungalourile medicale. Birdy întrebă de locotenentul Negar. Ahe plecă să-l caute fără să mai aștepte explicații inutile. În timp ce se îndrepta spre un cort militar din rețeaua de difracție, solul se cutremură și apoi se auzi o serie de tunete. Explozii violente, luminoase, mușcau din noaptea întunecată, aruncând jeturi de flăcări spre înaltul cerului.

Ahe privi în jur, însă nimeni nu se arăta panicat, nici măcar nu acordară vreo atenție detonațiilor. Acțiunea de diversiune începuse... cu întârziere. Nu mai era o diversiune, era chiar începutul unei acțiuni de luptă. Din câte își dădea seama, operațiunea se desfășura între primul și cel de-al doilea zid, în interiorul orașului periferic, atât de greu încercat de luptele cu garanii. Ce-o fi având locotenentul Negar în cap, se miră, privind cum se lumina cerul ca de fulgere, apoi norii de fum acopereau vâlvătaile. Întreaga tabără a armatei imperiale a insulelor pan-asiatice era poziționată pe un arc de cerc de o sută optzeci de grade față de locul actualei bătălii.

Dintr-odată, înțelese manevra locotenentului. Voia să prindă întregul oraș-stat, cu toate clădirile-citadelă, într-o menghină de război. După sunetul huruit al planoarelor grele, purtătoare de bombe incandescente, știa că era divizia aeropurtată a garanilor. Provocați de cine știe ce incident minuscul, garanii, mici, furioși și iuți din fire și mai ales intransigenți, ripostară cu furie și se angajară din nou în luptă. Însemnând că armata de apărare a orașului și a citadelei erau antrenate în

conflict, iar din partea opusă, armata imperială urma să atace, la rândul ei. Mika veni lângă Ahe. Priveau amândoi cerul și culorile substanțelor chimice care se dizolvau în aer.

— Îmi spui ceva, Mika? întrebă Ahe într-un târziu.

— L-au spălat pe... cel pe care l-ați adus, spuse ea încet. Nu e... Eloy. Nu-l cunoaște nimeni. Nu știm cine este.

— S-a trezit? E conștient?

— Da, s-a trezit, e cam buimac, dar conștient.

— A primit tratament?

— Da, neuroleptice și antiemetice.

Ahe se încruntă. Nu prea era el familiar cu medicamentele, dar de ce trebuia omul să fie calmat?

— Pot să-l văd? întrebă el.

— Ahe... șovăi Mika.

— Ce-i?

— Păi... ăăă, vreau să-ți spun... ăăă...

— Ce-i? se răsti el.

— Bine. Îți spun direct. Șefu', Eloy, e cu Doggy și Halfman și cu toți ceilalți. N-a fost prins și nici dus la temniță. E bine merci! Stai! Mai am ceva de adăugat. Se află aici Kalua și Halag. Șefu' a fost cel care a pus la cale acțiunea voastră. Vrei să vorbești cu el?

Ahe își strânse buzele. Prea multe informații dintr-o dată. Șefu', Kalua, Halag. Cumpăni în sine ce avea de făcut, apoi își clătină capul.

— Vreau să-l văd pe omul pe care l-am adus, spuse hotărât.

— Chiar vrei? se îndoi Mika de decizia lui.

Ahe o luase deja înainte, cu pași apăsați, așa că Mika îl urmă. Intrară amândoi în bungaloul medical. În spatele unui paravan vitrat, pe un pat cu suspensoare, se afla un bărbat învelit bine până la gât. Ahe se apropie de el, precaut. Se opri și-i privi fața. Nu-l cunoștea. Se întrebă dacă îi găsiseră și extrăseseră cipul de urmărire. Parcă simțind că era privit, omul ridică pleoapele. Ochii ușor alungiți, negri, se ațintiră plini de interes asupra lui Ahe.

— Ești Birdy? șopti el.

— Nu. Sunt Ahe.

— Bine.

— Tu cine ești?

Urmă o pauză, timp în care bărbatul se foi sub cuvertura termică.

— Eu sunt Carlin, răspunse el.

Ahe avu nevoie de un moment de gândire.

— Carlin¹³? Adică asta înseamnă că ești un om? Bărbatul zâmbi.

— Da, sunt un om, dar acesta este numele meu.

— Așa, deci. Îl cunoști pe Eloy sau pe locotenentul Negar? continuă Ahe cu interogatoriul.

Bărbatul încercă să se ridice.

¹³ *Carlin*, substantiv anglicizat din gaelica antică (limba celtică vorbită în Irlanda, Scoția și în câteva teritorii din Fanța, Elveția, Italia, Belgia și Germania), înseamnă om, persoană; ca nume, Carlin înseamnă campion mic; de la Carlin provine numele prescurtat Carl.

— Pe locotenentul Negar, răspunse el. Îți mulțumesc pentru ajutorul acordat. Ai săvârșit o faptă bună. Cu certitudine, nu vei fi uitat.

Ahe îi ascultă vocea domoală, aproape fără inflexiuni și stilul de a vorbi simplu, însă protocolar, politicos și în același timp rece și distant. Ceva din atitudinea omului îl făcea să se simtă într-un fel intimidat și sfios.

— A, păi, nu-i nevoie, zise, simțindu-se ridicol.

— Știi, Ahe, oameni ca mine se nasc cu dorința adâncă de a-și afirma independența personală, în același timp cu dorința de a-și utiliza abilitățile autoritare. Este un fapt dovedit genetic. Fiecare om moștenește și duce mai departe particula care-i determină dezvoltarea caracterelor ereditare. Din câte am observat, porți în tine gena luptătorilor din umbră. Știi cine sunt aceștia?

Ahe confirmă din cap. Auzise, încă din copilărie, când părinții lui vorbeau în șoaptă cu alți prieteni care se adunau în casa lor, despre legendarii și temuții luptători din umbră. Mai târziu, când plecase la școală, nu-și mai bătuse capul cu astfel de povestiri cu caracter fantastic. Până într-o zi, după antrenamente, cineva venise și-i propusese să facă parte dintr-un grup, apoi devenise conștient de propria sa valoare. La fel ca Halfman, prietenul lui Birdy, avea și el calitatea de a fi empat. Din naștere, se părea, nu prin intruziune, educație forțată și influențare de formare. Doar că... el încă nu avusese ocazia de a-și exersa capacitățile.

Însă bărbatul afabil din fața lui avea darul de a-i forța eul lăuntric. Dar Ahe nu avea niciun chef să se concentreze pe starea sa sufletească și să-și pună probleme morale și spirituale. Voia să plece de acolo, s-o caute pe Halag, eventual să și mănânce ceva. Avea nevoi simple, de om simplu. În spatele lui, paravanul vitrat glisă ușor și locotenentul Negar își făcu apariția. Spre surprinderea lui, se aplecă ceremonios într-un unghi de șaiszeci de grade, cu capul mult aplecat, rămânând astfel câteva momente. Apoi își îndreptă spatele și luă poziție de drepti.

— Maiestate, spuse el.

Ahe se uită la locotenentul Negar, apoi la bărbatul care arbora un surâs rezervat, cordial. Oh, exclamă în sinea lui și își simți stomacul chircindu-se de foame. Așa arată suveranul? L-am salvat pe suveran?! El era ostaticul? Al cui? Al Akkadianului? De ce m-a mințit locotenentul Negar și mi-a spus că-i Eloy?

— Ahe, îl atenționează locotenentul Negar.

— Ahe, spuse suveranul, modulându-și vocea să sune a blândețe. Îți mulțumesc mult și te rog să-i transmiți mulțumirile mele și tovarășului tău numit Birdy.

— Da, da, am să-i spun, mormăi Ahe, simțindu-se dezamăgit de întreaga poveste. Acum pot să plec? Adică, îmi permiți să mă retrag?

— Desigur, intonă suveranul. Ahe, nu uita, suntem parte din aceeași familie.

— Poftim? tresări Ahe.

— Locotenentul Negar îți va furniza toate informațiile, susură suveranul, afișând o stare de oboseală apatică. Și eu provin dintr-o familie de luptători din umbră. Acum, ești liber să te retragi.

Ahe ezită câteva clipe, ar fi vrut să pună o sumedenie de întrebări, însă renunță, înțelegând că discuția luase sfârșit. Salută cu un gest al capului și plecă îngândurat. Afară, în noaptea caldă și plină de praf, trase aer adânc în piept. Cerul era luminat de exploziile bombardamentelor și se auzea larma bătăliei.

Birdy, Doggy, Blacky, Halfman, Rita și Mika, Kalua, Tarty și Gardo, apoi Halag și alții din grupul de comando, formară un semicerc în fața lui, privindu-l cu interes, așteptând impresii asupra cărora să poată comenta.

— Mi-e foame, declară Ahe.

În loc să meargă la bungaloul-cantină, Ahe coti printre corturile și dispozitivele taberei, îndreptându-se spre zona militarizată. Îi era o foame de își simțea burta lipită de coaste. Îl căută din priviri pe Eloy sau pe locotonentul Negar, oricare era bun. În marea vânzoleală a armatei care se pregătea pentru următorul asalt, era imposibil să găsească pe vreunul din ei.

Mașinăriile de război erau încărcate cu ultimele provizii de muniție. Stativele suspensoare cu proiectile cu rază lungă de acțiune și cartușele explozive cu

gaz paralizant se aliniau pe rânduri, în ritmul ordine-lor setate ale telecomenzilor. Pântecoasele drone se ridicau în aer, învolburând nisipul, apoi planau silențioase spre țintele lor.

Ahe intră într-un bungalou camuflat, după ce se lăasă scanat la intrare. În spațiul vast erau dispuse o sumedenie de console și ecrane cu tastaturi holografice. Minuscule webcam pluteau grațioase printre stelajele cu aparatura tehnică, accesând schimburile de informații și datele cu exteriorul, pe care operatorii de la BlackOps le prelucrau din flexibilitatea degetelor lor cu implanturi de polimeri electro-activi cibernetic.

Ahe se opri în spatele unei fete cu păr scurt portocaliu, urmărind câteva momente cum introducea cu repeziciune șiruri interminabile de *rat*¹⁴ în programul unui armament al garanilor.

— Ce ți-e și cu spionii ăștia virtuali, auzi vocea veselă a lui Eloy. Noi furăm înapoi de la mercenarii hacker ceea ce au hackerit de la noi și uite, tot așa, un cerc vicios al spargerilor de coduri!

— Eloy, se întoarse Ahe. Ai reușit să deschizi capturile foto și jurnalele chat de la temnița Akkadianului?

— Acum se decriptează. Ai și tu ceva răbdare. E vreo urgență?

Ahe dădu din cap.

14 RAT se referă la un virus troian cu acces de la distanță, care poate infecta un computer și permite unui hacker să obțină control complet asupra dispozitivului spart, inclusiv a camerei sale web.

— Mă intrigă povestea asta cu suveranul...
— Ce te intrigă?
— Ei, mai multe... niște chestii nu se potrivesc...
— Carlin, Suveranul, e băiat bun, e din neamul tău, luptător din umbră. Și e omul lui Negar.

— Cum poate fi Suveranul omul locotenentului Negar? Suveranul... nu este el cel unic, ales de zei? N-are cum să fie din neamul meu. E prelucrat dintr-un exoschelet?

— Nici vorbă. E om ca tine, Ahe. Născut pe cale naturală dintr-o mamă absolut umană. Nu asta-l face să fie zeu? Nu are niciun fel de cip-implant, nici măcar să-i verifice starea de sănătate. Nimeni nu-i cunoaște compoziția chimică a sângelui, cu atât mai puțin harta semnalelor nervurilor. E mai om decât tine, Ahe!

Atenționare, atenționare! izbucni dintr-odată o voce sintetică. **Breșă de securitate la sistemul de servere. Atenționare, atenționare! Breșă de securitate la sistemul de servere.**

În următoare trei secunde se opri totul. Se făcu întuneric, doar ici-colo se vedeau câteva dispozitive de iluminat, licărind vag roșiatic. Scuturi ceramice termozolante și antișoc se închiseră peste toată aparatura, prinse în plase împletite din fire vegetale, coborâră în containerele de depozitare din subsolul bungaloului, în adâncimea pământului nisipos, unde halele sferice se etanșeizau, vidate, pentru protecția întregului sistem al mașinărilor inteligente. Apoi, bilele se rostogoleau pe estacadele delimitate, plonjând în marea din

interior de sub dunele de nisip, de unde erau dirijate prin fenomenul de cavitație spre adâncurile oceanului planetar, până în depozitele de siguranță.

Ahe recunosc, de departe, hurelul inconfundabil al șnecurilor garanilor, cu care scurmau pământul în lung și-n lat, distrugând orice le apărea în față. Alarma de personal izbucni pentru întreaga bază. Ahe și Eloy ieșiră fugind din bungalou, odată cu toți operatorii. Se învâlmășiră cu soldații armatei imperiale a insulelor pan-asiatice care se pegăteau deja de plecare, fie prin mijloace de zbor, fie motorizate pe sol.

Mika venea fugind spre ei, urmată de Tarty și Gardo.

— Eloy, Ahe! strigă ea. A, răsuflă ea de la alergat. Vă... căutăm... peste tot...

— S-a-ntâmplat ceva?

— Dah... Halfman...

— Ce-i cu el?

— Nu știu! Halag nu-l... poate stăpâni.

— De ce? se alertă Ahe. Unde-i?

— Cine? Halfman?

— Halag!

— Sunt împreună.

— Unde?

— Acolo, în cortul medical... arată Mika cu degetul spre direcția în care Ahe gonia deja, printre șirurile de oameni care se pregăteau de retragere.

Încă înainte de a ajunge în cortul medical, Ahe văzu razele ca de lună plină, haloul luminiscent ce învăluia trupul subțirel al lui Halfman, iar culorile auri i

se modificau ritmic, ca un fractal energetic pulsând la fiecare respirație.

Urletul prelung, ca de lup hăulind a nenorocire în pustiu, cu gura larg deschisă și cu capul dat pe spate, emitea același sunet distonant și neplăcut ca în clădirea prăbușită, timbrul vocii urcând pe tonalități înalte, un nesfârșit țipăt lugubru ce răsună cu un ecou vag, de parcă i se întorcea un răspuns dintr-un abis. Cu brațele deschise, desprins de la pământ, plutea fremătând și palpita ca bătăile unei inimi.

Ahe îl prinse în brațe și-l strânse tare la pieptul său. Se ridicară amândoi, ca un lampadar cu lumânare aprinsă și trimisă în ceruri pentru sufletele celor răpuși. Undele sunetului de acum, grav, de șaizeci și șase de hertzi, se propagau de-a lungul unui culoar de vibrație, orientate spre o direcție ce părea undeva departe, dincolo de cele trei ziduri concentrice ale tuturor statelor unitare.

Ahe nu avu timp să gândească de ce arma empatică Halfman nu lovea garanii care se apropiau cu repeziune printre dunele deșertului și distrugeau deja primele campamente părăsite de detașamentele armatei imperiale pan-asiatice.

Grupuri de luptători luau cu asalt mașinăriile infernale ale dușmanului, cu tot armamentul de care dispuneau, terestru și aerian. Câteva unități militare lansau proiectile-rachetă cu dispozitive elecromagnetice și de laser, pe care le dirijau peste arborele paletelor elicoidale ale șnecurilor ce măcinau nisipul în coloane

aruncate în sus, pentru a-i topi sau măcar perfora. Dar materialul transportorului nu părea să fie nici măcar zgâriat, cu atât mai puțin scos din uz.

Jerbe de apă țâșneau din tuburile cu apă pentru a disipa norii de praf ai nisipului, în timp ce fascicule de mai multe torpile lansate simultan cădeau în ritm constant peste garanii care înaintau parcă nestingheriți.

Mai departe de ei, între zidul exterior și al doilea, în vastele teritorii ale statelor unitare, se desfășura un război crâncen. Pe alocuri, breșele zidurilor se tot lărgeau și garanii, poporul singurului stat neafiliat la TSU, cu ambiții orbite de măreții și orgolii fără seamăn, măcelăreau fără milă și discernământ orice așezare le ieșea în cale.

Cu toate că garanii ocupau un teritoriu imens, cuprinzând toate formele de relief, cu bogății naturale suficiente pentru următoarele milenii, voiau expansiune teritorială. Și nu oriunde. S-ar fi putut extinde peste zona muntoasă sau peste marea din mijloc. Voiau însă națiile dintre primul și al doilea zid. Apoi, pretențiile lor crescuseră și voiau chiar să intre în orașele-stat din interior.

Tratativele eșuaseră și începuse războiul. Antrenând întreaga populație, de peste tot. Începând cu insulele pan-asitice, legațiile diplomatice ale tuturor grupurilor *latame*¹⁵, *fedaps*¹⁶-urile, uniunile teritoriale es-

¹⁵ *Latame*, latino american.

¹⁶ *Fedap*, federațiile apusene.

tice, liga cis-trans a megalopolisurilor sudice. Muri-seră mulți. Nepermis de mulți. Și se părea că forțele garanilor nu aveau să se micșoreze. Nicio tehnologie din cele cunoscute sau prototipurile avansate ale tehnicilor militare nu avuseseră vreun efect asupra mașinăriilor garane. Păreau de neînvins.

Ahe descoperea toate aceste informații din ceea ce-i transmitea Halfman, în timp ce levitau îmbrățișați, în plină încheștare a războiului din jurul lor. Imaginile din mintea lui i se succedau ca o peliculă filmată, rulată înainte cu viteză mare. Simțea că i se va face rău. Vedea peste tot doar distrugere, nimicire, ruine, vieți curmate.

Apoi, îi apăru în față chipul Akkadianului. Cu toate că nu-l văzuse niciodată, nici măcar din depărtare, știu că era el. Trăsături ascuțite, cu piele smeadă, cu ochii negri ațintiți direct în ai lui. Nu zâmbea, mai degrabă îl amenința. Ahe se cutremură. Halfman îl strânse cu putere.

— Luptătorule din umbră, îi susură în auz vocea voalată a suveranului. Nu te înspăimânta. Ascultă de Halfman. Cu el împreună vei repune lumea pe făgașul cel bun. Eu și noi suntem alături de tine. Te ajutam ca să ne ajuți.

Ahe se prăbuși în nisipul frământat de mașinile de război. Halfman rămase suspendat în aer. Armata de apărare, repliată, se năpusti în luptă, trăgând proiectilele ovale cu descompunere chimică. Recunoscua formațiunile de atac, *hastati* în față, *quincunx* pe linia me-

diană, *triarii* în ariergardă, iar *melée* grupați pe flancuri. Îi văzu pe Birdy, Doggy, Blacky, Tarty și Gardo, bătându-se frenetic, alături de fetele grupului de comando, Rita, Mika, apoi Kalua, cu sabia ei din os de rechin.

Eloy striga comenzile, printre alte voci ale comandanților care se amestecau cu vacarmul dezlănțuit. Halag era aplecată peste un trup, apăsând cu palmele o rană din care țâșnea sângele. Ahe ar fi vrut să se repeadă la ea, s-o smulgă din mijlocul iadului și s-o tragă deoparte. O pală de foc cuprinse întreaga zonă și nu o mai văzu. Locotenentul Negar avansa cu detașamentul lui de *biskari*¹⁷, șfichiuind și despicând cu armele lor trupurile garanilor. Bucăți de carne, mâini, picioare și capete zburau care încotro, năclăind totul în jur.

O dronă plană prin norii de praf, apoi rafalele cartușelor explozive începură să lovească orice prindeau, în aceeași măsură secerându-i pe garanii și armata de apărare. Printre țipete, urlete și horcăituri, se auzi glasul lui Halfman, vuind cu putere. Eloy îl trase pe Ahe de mânecă, smulgându-l din locul unde tocmai se prăbuși o grenadă, explodând.

— Tu și Halfman n-aveți voie să muriți, zbieră Eloy să acopere vacarmul.

— Și Halag, spuse Ahe.

— Ce? Du-te la suveran, scoate-l din balamucul ăsta!

— De ce?

¹⁷ *Bisk*, din limba slavonă, înseamnă bici.

— N-am timp de explicații. Du-te!

Ahe rămase nemișcat.

— Nu vreau.

— Ce? Ai căpiat? Du-te!

— Să se descurce singur.

— Ahe! Nu mă face să te pocnesc. Dacă suvernaul moare, Akkadianul îi va lua locul. Înseamnă că am murit degeaba.

— Mai bine îl omor pe Akkadian!

— Ahe! E bună ideea. Au încercat și alții. N-ai cum să ajungi de aici în orașul-stat, în clădirea-citadelă, la etajul-cartier și la palatul-suspendat al Akkadianului. Dacă o mai fi acolo și nu s-a ascuns!

— Îl găsesc eu.

— N-ai încuviințarea să pleci. Ferește-te!

Eloy îl trase în jos, să nu-i lovească un proiectil care explodează ceva mai încolo. Se scuturară de praf și nisip, rămânând ghemuiți într-o groapă.

— Akkadianul mi s-a arătat. M-a chemat. Plec.

— Stai, Ahe. Cum adică ți s-a arătat?

— Mutra lui. Am văzut-o.

— Cum? Când? De ce?

— Când eram cu Halfman... Suveranul mi-a transmis să plec.

— Suveranul? Ți-a zis el să-l omori pe Akkadian?

— Nu. Să ascult de Halfman, că vom repune lumea pe făgașul ei normal. Și că-i alături de mine.

Eloy se încruntă și ochii lui mici, mijiți, se pierdură pe fața mânjită.

— Ahe, zise el după ce-și setă arma și trase câteva focuri. Du-te. Ia-l pe Halfman și pe cine mai vrei. Du-te.

— Șefu... ezită Ahe.

— Ia-o și pe Halag. Un medic bun e mereu de folos.

— *Mahalo iă'oe!* strigă, sărind în picioare, fără a ține cont de lupta din jur. *Aloha*¹⁸, Eloy!

Înaintau în șir, aplecați, ținând ritmul de pas alergător impus de Ahe. Când propusese grupului să-l însoțească, nu-l întrebase niciunul unde, când, cum, în ce scop. Birdy ridicase primul un deget și spusese simplu „eu vin”, apoi toți ceilalți, Doggy, Blacky, Rita, Mika, Kalua, Tarty, Gardo și Halag trecură în spatele lui, conferindu-i astfel statutul de șef. Ar fi vrut să-i însoțească și Eloy, un bun luptător ca el i-ar fi fost de folos.

Își împachetaseră rezerve de muniție. Verificaseră cu minuțiozitate armele, calibrându-le. Fetele luaseră mâncare, micuțe containere cu hrană presată și cubulețe de ceai, iar Halag apăruse cu un rucsac medical. La ieșirea din campamentul armatei imperiale panasiatice, se îmbarcaseră pe o platformă purtătoare care-i debarcase la marginea zidului exterior. De acolo, schimbaseră cu un vehicul flotoportor și trecuseră canalul și lacul de acumulare aflat între zidurile exterioare.

¹⁸ *Mahalo iă'oe* (haw), mulțumesc foarte mult; *aloha* (haw) poate însemna salut, la revedere, dar și dragoste.

Cartierul-metropolă unde debarcaseră era o ruină fumegândă. Ici-colo câte o persoană rătăcită cotrobăia prin deșeuri, fără să-i bage de seamă. Zgârie-norii își întindeau falangele de metal contorsionat spre cer, într-un vaiet mut, muribund. Nicio clădire nu mai era întreagă sau funcțională.

Birdy găsisese un vehicul pe șenile în bună stare și se înghesuiseră cu toții în el. Traversaseră așezarea cu viteză mică, urmărind dronele trasoare care-i conduseseră pe străzile desfundate de bombardamente, ocolind structurile prăbușite și gropile de mortiere.

Abandonaseră vehiculul, căci i se descărcase acumulatorul. Porniseră la pas, ferindu-se să nu fie văzuți prin sateliții de urmărire de pe orbitele joase ale stratosferei. Apoi întetiseră ritmul. Acum alergau și se orientau după hărțile afișate pe monitorul vizual al căștilor. Traseul era greu, presărat cu munți de dărămături și alte multe obstacole neprevăzute. Deviară de multe ori de la drumul drept, se despărțiră în grupe mici, ca după aceea să se regrupeze la o intersecție mai mare. După câteva ore, se opriră într-un parc unde câțiva arbori ornamentali încă mai erau în picioare și mâncară ceva, sprijiniți cu spatele de un morman de pământ.

— Băi insularule, spuse Birdy spre Ahe, cu viziera ridicată. E ciudat!

— Ce e ciudat? întrebă Doggy, înghițind ultima îmbucătură.

— Nu vezi?

- Nu. Ce să văd? ridică Doggy din umeri.
- Asta-i. Nu se vede nimic. Nu se aude nimic.
- E bine așa, zise Blacky și privi în jur.
- Nu-i bine, băi albinosule. Simt că ne paște ceva.
- Hai să plecăm, declară Ahe.
- Uite, arată Mika cu degetul.
- Un roi de drone micuțe, sferice, se rostogoleau prin aer direct spre ei.
- Jos! strigă Ahe.
- Mâncătorii de metal, strigă și Kalua, scoțându-și sabia *pahi'o paho*.
- Armele!

Fiecare se aruncă peste propria armă și își strânse rucsacul cu muniție sub burtă, apoi, cu mișcări febrile, începură să le îngroape în movilița de pământ, săpând cu degetele.

— M... mă-sii! scrâșni Birdy.

Reuși să-și scoată bastonul neopren. Aerodinele lansau sfere mărunte, al căror gaz se revărsa formând jeturi scurte de aburi care se lichefiau în picături albastre acide. Mușcând din pavaj, iarbă, trunchiurile copăcelor și materialul costumelor, stropii redeveneau gazoși, eliminând toxine și abur iritant. Roiul devenea mai dens, întunecând zona dimprejurul lor. Înarmați cu bastoanele telescopice și Kalua cu sabia de os, loveau în toate părțile, pentru a distruge cât mai multe drone, dar erau prea mici și mobile și nu le nimereau. Până ce Doggy reuși să armeze o grenadă defensivă cu efect exploziv. O aruncă în mijlocul roiului.

— Jooos! urlă el.

Se aruncă fiecare chiar unde se găsea. O detunătură cutremură scurt pământul și o ploaie ca o rafală de pietricele căzu peste ei. Mai explodară două grenade, apoi altele, în cascadă. Când Ahe își ridică în sfârșit capul, observă că roiul se diminuase considerabil. Sări în picioare și începu să pleznească cu bastonul sferele rămase, urmat de ceilalți. Alergând, sărind, țopăind ca într-o vânătoare de muște, reușiră să le doboare până la ultima.

— Au fost vreo mie, mormăi Birdy, privind fragmentele împrăștiate în jur. Își scoase casca și își șterse fruntea asudată cu palma.

— Nț, cam vreo cinci sute, șase, max'! îl contrazise Blacky.

— Hai, vreo șapte, licită Doggy.

— Opt sute douăzeci și cinci, spuse Halfman.

Privirile tuturor se îndreptară spre el.

— De ce tocmai opt sute douăzeci și cinci? făcu Birdy. Halfman nu răspunse.

— E cineva rănit? întrebă Ahe.

— Cred că Rita are o arsură pe încheietură, spuse Halag, cercetându-i brațul.

Cele două fete se așezară lângă movilița de pământ. Halag porni s-o bandajeze. Ceilalți se împrăștiară să verifice împrejurimile. Se întoarseră dezamăgiți.

— Nu-i nimic de văzut, oftă Birdy și se trânti pe jos.

— Nu-i nimic de haleală, se plânse Doggy.

— Nu-i nimic de ciordit, se strâmbă Blacky.

— Nu-i nimic de văzut, repetă Mika.

— Am strâns niște proiectile, spuse Halfman cu seriozitate și răsturnă rucsacul din care se rostogoliră câțiva cilindri cu aspect cel puțin ciudat.

— Bă-bă-băi! sări Birdy. Ce faci? Vrei să ne arunci pe toți în aer?

Halfman nu răspunse. Doar se uita la formele lunguiețe ale muniției care se rostogoli în jurul lui, formând un cerc. Blacky îi apucă brațul lui Birdy și arătă cu bărbia. Oamenii formară un cerc exterior și fiecare privea, mai mult sau mai puțin stupefiat, modelul de floare. Halfman, în mijloc, închise ochii și-și ridică brațele. Dintre buzele întredeschise ieși un sunet ascuțit, la început discret, apoi prinse putere și reverberă în liniștea înserării.

Proiectilele plutiră la mică înălțime, se ridicară cu vârfurile în sus și, după ce stătură neclintite câteva momente în jurul capului băiatului, țâșniră ca lansate de o forță invizibilă. Șuierând, se avântară spre nori. Apoi, dintr-odată, loviră ceva și explodară în rafale.

Grupa lui Ahe o luă la fugă și cu toții se trântiră la pământ, în timp ce de sus cădeau fragmente arzânde. Izbeau pământul și caldarâmul, provocând alte serii de explozii. Prin fumul și flăcările deflagrațiilor, garanii se împrăștiau, țipând și zvârcolindu-se.

Fără a pierde timp, toți cei unsprezece din grupul de comando începură să tragă. Inamicii, mici de statură, în costumele lor cenușii, se confundau cu amurgul învăluit în tulburarea încețoșată, printre văpăile

și vâlvătaile dogoritoare. Birdy strivi o înjurătură printre dinți. Dacă Halfman i-ar fi avertizat, numai și cu două secunde mai devreme, ar fi avut timp.

— BOE! zbieră Birdy.

Însă dispozitivele se aflau în rucsacuri și n-aveau cum să ajungă la ele, să le pună și să le mai și calibreze. Fuseseră luați total prin surprindere. Și nu de garani. Ci de Halfman.

— Calibrați pulsul armelor, se auzi comanda lui Ahe. La primul contact, foc de voie.

— Rahat, răbufni vocea lui Birdy în toate căștile. Grenade termice aveți?

— Unde? În buzunare? În găoază? se răsti Doogy.

— Armați protecția reflectorizantă.

Câteva lame termice ale garanilor sclipiră prin întunecime. Birdy, Doggy, Blacky, Tarty, Gardo, Mika și chiar Rika reușiră să-și cupleze încărcătoarele cu gloanțele ovale la arme. Și începură să tragă. Traiectoria tra-soarelor descrise un arc de cerc subțire, lăsând o dâră albă să taie fumul negru. Cartușele se desfăceau, explodând în zeci de stelute luminoase, lipindu-se de garanii care încercau un salt de atac. Ca și în subsolul parării, aceștia implodau la nivel molecular, iar corpurile lor micuțe zburau împrăștiate în mii de bucățele. Se zbăteau, urlau și se convulsionau, în timp ce sângele tâșnea improșcând totul în jur.

Kalua, cu sabia ei din os de rechin, lovea fără milă și răpunea muribunzii care i-ar mai fi putut ataca. Apoi, deodată, totul se termină. Se lăsă o liniște nefi-

rească. Ahe și ceilalți păseau printre trupurile sfâșiate, atenți să nu alunece pe pojghițele de sânge și rămășițele de carne. Ici-colo se zăreau organe interne împrăștiate și bucăți de membre.

Ahe se lăsă pe vine. Își dădu pe spate gluga costumului și se șterse pe frunte. Cu vârful armei răsturnă un trup și-i privi fața, gura deschisă într-un strigăt mut, ochii ațintiți spre o zare pe care n-avea s-o mai vadă nicicând.

— Am făcut treabă bună, zise Doggy.

— Asigurați perimetrul, dădu comanda Birdy în locul lui Ahe. Ce-i? Care-i treaba?

— Asta-i o fată, murmură Ahe.

Birdy se aplecă să vadă mai bine.

— Așa, și? Ce, noi nu avem fete? În loc să vadă de cratiță și plozi, se specializează în omorât lumea.

— Ce cratiță? Ce plozi? primi o palmă peste ceafă din partea Kaulei.

Birdy se hlizi la cele patru fete care stăteau în fața lui, cu un aer marțial.

— Hei, dragelor... ei, am spus și eu așa, fetele ar trebui să fie acasă, să... să coasă la dantelă... să cânte...

— Vrei să mori? îl amenință Rita.

— Eu sunt medic, spuse Halag cu bărbia în față. N-am cusut decât pacienți, și încă artistic. Ai ceva împotriva mea?

— Ei, nu, nu... cum aș putea...

— Eu sunt genetician, adăugă Mika, la fel de trufașă. Împotriva mea ai ceva, nu?

— Nu, nu... fetelor... eu...

— Eu sunt consultant financiar, spuse și Rita și făcu un pas înainte.

— Eu sunt războinică, făcu Kalua și-și sprijini sabia de umăr.

— Ei, haideți, am glumit doar... nimic serios...

— Să vezi ce serios o să-ți zboare dovleacul de pe umeri! se supără Mika.

Băieții se amuzau, urmărind scena. Ahe fluieră scurt și atmosfera se destinse între ei, printre rămășițele fumegânde și trupurile garanilor omorâți.

— Hai s-o lăsăm baltă, spuse. Acum ceva vreme eram studenți sau rezidenți. Azi suntem ucigași. Pentru o cauză nobilă pe care eu încă nu o înțeleg. Hai să mergem.

— Așa-i, întări Gardo. Dacă nu izbucnea războiul, acum mi-aș fi luat actul doctoratului. În comunicații. Nu vedeți că totul se duce dracu'?

— Gardo, ai dreptate, zise Tarty. N-o să mai fie nimic cum a fost înainte.

— Daaa... n-o să mai alergăm la două slujbe ca să ne putem plăti cursurile.

— Nu vor mai fi cursuri... o vreme... multă vreme... nici locuri de muncă, poate doar în construcții...

— La cărat gunoiul.

— Oare ai noștri mai sunt în viață? întrebă Blacky.

— De unde ești de fel, albinosule?

Vlăjganului cu pielea translucidă, cu părul, sprâncenele și genele foarte albe, îi scânteiară ochii roșiatici.

- Din peninsulele de mijloc.
 - Cu ce te ocupai înainte de război?
 - Student.
 - Ce studiai?
 - Transport spațial.
 - I-auzi! Ce transportai?
 - Eu? Nimic.
 - Atunci?
 - Transporturi orbitale. Materie primă și materiale pentru stații.
 - Ai fost pe o stație?
 - Dap.
 - Da?! se entuziasmă Mika. Cum e?
- Blacky ridică din umeri.
- E.
 - Ce e?
 - Plecăm! decretă Ahe.
- Se echipară. Aruncară o privire în jur și părăsiră micul parc, lăsând în urmă dezastrul.

Traversară cartierul-metropolă distrus. Mergeau tăcuți, însă alerți. Dormeau în reprize scurte, în timp ce câte doi stăteau de pază. La orizont se vedeau alte cartiere-metropolă, fumegând. În afară de câțiva răătăciți sau hoți de cadavre și șobolani, nu era nici ți-penie. La sfârșitul zilei următoare, ajunseră la zidul din mijloc. Găsiră o spărtură largă și trecură în partea

cealaltă. Se adăpostiră într-o locuință părăsită din primul sat. Și acolo era prezentă devastarea războiului.

Nu găsiră niciun vehicul cu care să scurteze timpul și distanța. Ahe comunica la ore stabilite cu Eloy și-i dădea raportul. Atât. Nu primea niciun răspuns, nicio întrebare, nicio lămurire. De altfel, nici nu avea nevoie. Misiunea fiind pusă la punct, știa ce avea de făcut. Era singurul din grup care cunoștea locul unde mergeau și de ce. Ceilalți habar n-aveau și nu-l întrebase nimeni nimic. Își simțea sufletul greu. Responsabilitatea misiunii îl apăsa. Asta după ce-i destăinuise lui Eloy că-i apăruse chipul Akkadianului în față și fusese contactat telepatic de către suveran.

Acum, după atâtea zile de mers în care, cu mici excepții, când trebuiseră să lupte pentru supraviețuire, avuseseră suficient timp de gândire. Akkadianul, dușmanul primar. De ce? Pentru că din cauza lui izbucnise acest război inutil. Atât de mulți morți. Așa multe distrugerii. Marile armate ale lumii se raliaseră împotriva garanilor. De ce voiau garanii să stăpânească lumea? Pentru ideologia Akkadianului?

Cât de stupidă e chestia asta? gândi Ahe, în timp ce suga un cubuleț de ceai acrișor, motiv pentru care se strâmba uneori. Akkadianul cu garanii! Ceva dă cu virgulă! În tot decursul vieții pe pământ, neamul akkadian și neamul garan nu fuseseră niciodată prieteni, cu atât mai puțin aliați. Apoi, suveranul și locotenentul Negar. Carlin, suveranul. Niciunul dintre ei nu citise vreodată vreun fișier de istorie.

Probabil că mai fuseseră diverși proști înaintea lor, mulți, care doriseră să stăpânească lumea. Și unde ajunseseră? Cu o tăbliță holografică purtându-le numele lipită pe vacutainerul cu dinții lor. Akkadianul era consilierul suveranului. Acum avea să fie înlocuit de locotenentul Negar, dacă reușea lovitura de stat. De ce? Pionul principal al întregii povești era suveranul. Cu nume de idiot, Carlin. Care-i telepat. Care-i, zice el, neam cu mine. Luptător din umbră. Să mă scu-tească!

Merseră trei zile în marș forțat. Nu se plânse nimeni de oboseală, de dureri sau de bășici pe tălpi. Își organizară micul grup de comando după sistemul locotenentului Negar. Doi în față, avangarda, urmată de Ahe, apoi două rânduri de câte trei și alți doi ultimii, ariergarda. La fiecare trei ore își schimbau pozițiile între ei. Trebuiau să fie foarte vigilenți. Nu numai din cauza garanilor, dar erau frecvent atacați și de bande localnice răzlețe.

Apoi, se mai fereau și de ochii de supraveghere. Rețeaua de monitorizare prin satelit îi putea detecta oricând. Mergeau mai mult pe la baza dealurilor, printre copaci, evitau drumurile deschise, evitau să intre în magazine sau în alte locuri publice. Își cumpăraseră haine civile de la o tarabă dintr-un târg de vechituri, chiar de lângă al doilea zid, pe care le îmbrăcaseră peste costume, încălțăminte obișnuită, să nu bată la ochi și, la sugestia lui Blacky, făcură rost de câteva cutii, saci și coșuri, pentru a-și ascunde armamentul.

La traversarea localităților erau foarte prudenți. Cu cât se apropiau de primul zid, patrulele militare, terestre și aeropurtate se înmulțeau, ca și dronele de identificare prin amprentă termică. Pe la jumătatea drumului, grupul se opri într-un crâng și Ahe le propuse să formeze echipe de doi. Le trasă itinerariul pe diferite direcții. Un grup de unsprezece oameni cu siguranță ar fi fost lesne de detectat. Fiecare își memoră drumul, noul nume și destinația fictivă, în cazul în care ar fi fost opriți de vreun grup al corpului de cercetare.

— Nu vă amestecați pe nicăieri, cu nimeni, le spuse Ahe. Comportați-vă cât se poate de firesc, să nu bateți la ochi, să nu treziți suspiciuni. Avem treizeci și unu de ore. Ne întâlnim la punctul prestabilit. Dacă, în cel mai idiot caz, vreunul e capturat și luat la întrebări, declanșați alarma. Poate Eloy va ajunge la timp să ne salveze pielea.

— Trebuie să fii super-cretin să te lași capturat, pufni Birdy. Până ajunge Eloy să ne salveze, muștele și-au depus deja ouăle în noi!

— Wuahh, brrrr! se cutremură Rita.

— Faceți grupe de câte doi. O fată și un băiat. Nu bate așa de mult la ochi.

— Adică, să nu fim luați drept din ăia... băieți-băieți... rânji tot Birdy.

— Alcătuiți grupele. Să nu vă apuce cearta sau alte chestii d-astea. Suntem în misiune. Nimic altceva nu contează. Doar misiunea! încheie Ahe.

Se așezară pe două rânduri, față în față, băieți și fete.

— Eu vreau cu Ahe, declară Kalua și trecu lângă el.

— Și eu, sări Halag.

— Și eu, și eu, și eu!!! se maimuțări Birdy.

— Cel mai bine ar fi dacă Halfman ar merge cu Ahe, zise Doggy.

Ahe îl privi. Halfman clipi. Dacă era de acord sau nu, Ahe n-avea de unde să știe, dar sfatul lui Doggy era bun. Suveranul îi transmisese să asculte de Halfman, pentru că împreună aveau să pună lucrurile în ordine. *Cu el împreună vei repune lumea pe făgașul cel bun*, sunaseră cuvintele suveranului, orice ar fi putut însemna asta. Așadar, Halfman mergea cu el. Ca și cum ar fi înțeles, empatul veni și se opri în fața lui.

— Îl iei pe ăsta cu tine? se bosumflă Kalua.

— Da.

— Vin și eu! nu se lăsă fata.

— Birdy, ar trebuie să merg cu ăștia doi, să nu facă ceva... așa, huța-huța... n-ai zis chiar tu să facem echipă fată-băiat? interveni Gardo în discuție.

— Să gândim logic, zise Ahe.

— Cine?

— Birdy! Termină!

— Am înțeles, să trăiți!

— Te-ai declanșat? îl înghionti Blacky.

— Gata, gata, am terminat!

— În mod normal, eu aș fi plecat cu Birdy. Dar acum îl iau pe Halfman.

— Suntem unspreceze, vorbi Kalua. Cineva este în plus, adică... de unul singur.

— Așa-i. Însă, pe lângă Halfam, o iau pe Halag. Kalua îl săgetă pe Ahe cu privirea.

— De ce Halag?

— Pentru că e medic.

— Poate am și eu nevoie de medic. Sau oricine altcineva!

— Kalua. Halfman are cel mai mult nevoie de un medic. Știi că e telapat, mă rog, empat, știi că ne ajută în misiunea noastră. Doar nu ne despărțim pentru totdeauna! Într-o zi și jumătate ne întâlnim. Nu fi absurdă!

— Eu, absurdă? Până la urmă, în ce constă misiunea noastră? Sau mai degrabă misiunea ta cea atât de importantă? De ce ne-ai târât până aici? Presupun că vom trece primul zid și vom ajunge în orașul-stat, în clădirea-citadelă, poate chiar în cartierul-locuință al Akkadianului!

— Exact! răspunse Ahe.

Kalua și ceilalți îl priviră atenți.

— Serios? făcu Birdy.

— Da.

— Ahhhrrr, își frecă el palmele. Iar scoatem pe cineva din temnița de pe acoperiș?

— Nu.

— Vrr. Răpim pe cineva?

— Nu.

— Și mai bine. Omorâm pe cineva?

Ahe nu răspunse. Înțeleseseră toți. Birdy le făcu semn să se așeze, iar Kalua îl trase pe Ahe într-o parte.

— Vreau să lămurim treaba între noi, spuse ea.

— S-o lămurim.

— Știi că am copilărit împreună. Știi că am fost apropiați mereu. Ne-am purtat mereu de grijă. Nu mă îndepărta. Mi-ai fost mereu ca un frate, Ahe!

— Nu ești sora mea, Kalua. Suntem prieteni. De asta nu putem fi iubiți, cum vrei tu.

— Cu Halag nu ești prieten?

— Ba... da.

— Atunci nici Halag nu-ți poate fi iubită.

— Kalua, e... altceva.

— Ce?

— Halag... Am sentimente pentru ea.

— Și pentru mine nu? Mă urăști? Mă detești?

— Nu. Nicidecum. Nu te urăsc. Nu te detest.

— Atunci?

— Atunci... țin la tine ca la o prietenă. Ca la Birdy sau Blacky sau Doggy... Mi-aș da viața pentru tine! Oricând.

— Nu ajunge.

— Nu? Își ridică Ahe ochii mirați la ea.

— De mici suntem laolaltă. Am crescut împreună, ca frunzele de palmier. Ne-am apărat unul pe altul. Ne-am oblojit fiecare rănila unul altuia. Am râs, am mâncat, am luptat umăr la umăr. Am dormit împreună. De ce te sfiești, Ahe? Chiar nu ai niciun sentiment față de mine?

Ahe dădu din umeri.

— Kalua. Nu înțeleg ce spui. Ce vrei de la mine?

Fata își puse brațele în șolduri.

— Nu înțelegi? Te faci sau nu vrei?

— Ce?

— De ce-or fi bărbații așa de bătuți în cap?

Ahe își încreți fruntea. Părea pierdut.

— Te iubesc, Ahe! izbucni Kalua dintr-odată. Te iubesc nu ca pe-un frate. Te iubesc ca pe-un bărbat. Ca pe bărbatul meu! Vreau să fiu cu tine! Vreau să mă dăruiesc ție! Ce-i așa de greu de înțeles? Vreau să facem dragoste, Ahe! Poate mâine sau poate peste cinci minute, murim naibii! Și pierdem totul!

Ahe se întoarse să plece.

— Și-atunci de ce te mai frământă? îi aruncă el peste umăr.

Cu toate că auziseră cele discutate, ceilalți se prefăcuseră intens preocupați de cu totul altceva.

— Plecăm! decretă Ahe. Nu vă conectați la niciun sul, nu emiteți nici pe cea mai slabă frecvență, opriți acum toate comunicațiile, nu vă folosiți de arme, nu atrageți atenția asupra voastră. Ne vedem la clădirea-citadelă în treizeci și unu de ore!

— Să fie cu noroc! ură Blacky.

Se despărțiră. Ahe mergea abătut alături de Halfman și Halag. Ar fi trebuit să fie bucuros că era cu ea. După discuția cu Kalua, se posomorâse. Își scutură capul, să-și alunge gândurile negre. Trebuia să se concentreze asupra misiunii.

Clădirea-citadelă își arunca umbra departe, până peste o bucată a zidului interior, învăluind în semi-umbră cartierele-satelit estice din zona suburbană. Amurgul cuprindea cu repeziciune edificiile impozante, dar și reședințele somptuoase ale marilor proprietari. Se vedeau, ici și colo, clădiri mușcate de bombardamentul armatei pan-asiatice, prăbușite parțial, arse și deformate, unele semidemolate.

Câte un tren suspendat trecea șuierând pe magneții de susținere, agitând aeroplanourile publicitare ce sclipeau colorat, promovând diverse produse și servicii. Sub ele, pe șoselele flexibile erau îngrămădite vehicule care se deplasau în toate sensurile, cu vitezele aferente fiecărei benzi de circulație. Ahe stătea ghemuit alături de Halfman și Halag, sub porticul unei piațete, la intrarea în galeria exterioară a clădirii-citadelă unde se afla etajul-cartier cu palatul-suspendat al Akkadianului.

Memorase de data trecută detaliile clădirii, când fusese așa-zisul oaspete al Akkadianului. Dacă ar fi ajuns, chiar și de unul singur, nedetectat, la ultimul etaj, i-ar fi fost ușor să se strecoare în palatul acestuia, în dormitorul lui și să-l asasineze. Nu-i era teamă că ar fi putut fi prins și executat pe loc. După. După ce-l ucidea pe dușman. Știa că nu va ieși viu de acolo.

Se uită la Halfman. Și apoi la Halag. Fata masivă, blondă, care nu știa să facă o simplă cafea, îi era ex-

trem de dragă. Nu se potriveau din niciun punct de vedere. El era destul de mic de statură, cu o jumătate de cap mai scund, slăbănog, cu tenul smead, cu părul negru. Nu avea pregătire academică, nu avea și nici nu avusese altă ocupație decât de a fi parte a unui grup de comando.

Se gândi la Kalua. Ea-l iubea. Și el, dar nici pe departe ca pe Halag. Era o imensă diferență în sentimentele pe care le nutrea pentru Halag față de Kalua. El o iubea pe Halag. Oare ea îl iubea? Nu contează, oftă. N-am să mai fiu în viață ca să primesc răspunsul. Păcat să moară și ceilalți. N-ar fi trebuit să-i aduc cu mine. Suntem prea mulți. Dacă am fi plecat doar patru, hai, cinci, ar fi fost mai bine. Eu, Halfman, Birdy, Kalua. Poate și Eloy. Acum, asta e! Am să merg singur. Nici nu-i mai aștept să vină toți...

Ahe sări în picioare.

— Ce faci? se alertă Halag.

— Plec.

— Pleci? Unde pleci? Stai! Să vină toți.

— Nu mai stau. Plec acum.

— Ahe! Mai sunt câteva minute. Vor veni. Nu-ți face griji. Vor veni toți, ai să vezi!

— Știu că vor veni. Nu mă îndoiesc. Dar eu plec acum.

— Ahe!

— Halag, spuse și-i cuprinse umerii cu palmele. Rămâi aici cu Halfman. Am nevoie de el de la distanță. Nu-l pot apăra... acolo... Singur mă descurc mai bine.

— Atunci... de ce-am venit cu tine? Să te ajutăm, indiferent ce ai de făcut.

— Așa-i. În cel mai rău caz, trimite-l pe Birdy și pe Kalua după mine. În cel mai rău caz. Ei sunt războinici și știu ce au de făcut. Nu, pe Kalua nu. Numai pe Birdy.

— Ahe...

— Halag. Îl trimiți pe Birdy după mine. Ai înțeles?

— De ce te sacrifici? Noi nu...

— Te rog, nu mai continua. Pierdem timp prețios. Ne vedem când mă întorc. Să-l trimiți pe Birdy. Spune-i că-l aștept sus.

— Sus? Unde sus?

— Știe el. Ai grijă de Halfman. Și de tine.

Înainte ca Halag să răspundă, se ridică pe vârfuri și-i strivi buzele cu un sărut. Plecă dintr-odată, fără a se mai uita înapoi. Auzi suspinul lui Halfman. Se furișă până la una dintre intrările pe galeria exterioară a clădirii-citadelă, amestecându-se printre locuitorii care se întorceau acasă. Cu toate că se aflau în război, se decretase o acalmie temporară. Lumea se preocupa din nou de ceea ce făcuse înainte, de parcă nimic rău nu s-ar fi întâmplat.

Suvoiul de oameni îl purtă la ascensoare, iar de acolo, la ultimul nivel. Îmbulzeala orei de vârf fiind mare, nimeni nu-l băgă de seamă. Rămase cu hainele cumpărate în satul dintre al doilea și al treilea zid. În timp ce urca, gândea planul de abordare. Avea toate instrumentele necesare, arme și abilitatea de a duce

fapta la bun sfârșit. De Birdy avea nevoie pentru retragere, în cazul în care cineva s-ar fi prins că-l asasinase pe Akkadian.

Îi veni să zâmbească. Și-l închipui pe Birdy pufnind și înjurând că plecase fără el. Fără grup. Era mai bine, se asigură în gând. Prea mulți îmbrăcați în haine țărănești, în același ascensor, ar fi trezit cu siguranță suspiciuni. Ajunse la ultima platformă. Ieși odată cu valul și se îndreptă spre estacada de îmbarcare spre etajele-cartier superioare. Un copter utilitar, cu două habitaculi, își mișca lent rotoarele silențioase.

Ahe observă oamenii care se îmbarcau înaintea lui. Fiecare avea un bitcard. Sistemul de prag scana identitatea, greutatea, amprenta facială și oculară. N-ar fi trecut niciodată cu falsurile pe care le avea. Mai rău, ar fi fost descoperit și misiunea periclitată. Șovăi și se opri, luând în calcul posibilitatea de a se întoarce la prietenii săi. Dintr-odată fu înghiontit fără menajamente, mai să-și piardă echilibrul.

Apoi descoperi că ținea o bitcartelă între degete. Micuțul pătrat i se lipea deja de arătător și începuse fluxul de schimbarea identității. Ahe căută din ochi. Un tip înalt, cu pălărie cafenie elegantă, în ton cu moda, tocmai se trântea cu dezinvoltură pe unul din fotoliile copterului. În clipa următoare, Ahe își dădu jos hainele de camuflaj. Cineva le strecură într-o pungă de gunoi și alte mâini îi aruncară un pardesiu pe umeri.

Kalua mergea în fața lui, înaintând odată cu șirul de oameni. Se opri la semnalul intermitent, să aștepte

următorul copter urban. Ahe avu astfel câteva secunde la dispoziție să privească în jur. La cinci-șase oameni distanță stătea Halag. Înaltă, maiestuoasă, cu părul desfăcut. Nu era singurul care o admira.

Pe Halfman îl simți chiar lângă el. Îi detectă și pe ceilalți cu vederea periferică. Doggy, Blacky, Rita, Mika, Tarty și Gardo. Se amuză în sinea lui la reacția pe care probabil o avusese Birdy. Însă se descurcase rapid și eficient, în stilul lui. Cine știe de unde sau cum făcuse rost de bitcardurile de identitate? Și de haine. Cum ajunseseră așa de repede lângă el?

— Au fost acolo, dar nu i-ai văzut, îl informă Halfman telepatic. Au auzit ce ai spus. Birdy a înjurat. La fel și Tardy, dar nu atât de urât. Kalua a plecat după haine. Halag a făcut rost de bitcarduri. De la cei morți în război.

Ahe zâmbi, aproape amuzat. Recapitulă. Birdy nu se dezmințise. De la Kaula se așteptase. Dar Halag? Asta era o noutate. Identitățile defuncților? De ce nu? Morții nu mai au nevoie de identitate. Dar noi da. Însă suntem prea mulți.

— Sau prea puțini, spuse telepatic Halfman.

— Așa-i. Sau prea puțini. Ar fi trebuit să venim cu un batalion al armatei imperiale pan-asiatice și vreo zece companii ale armatei de apărare. Le câtă securitate e în jurul Akkadianului, ori veneau toate forțele armate, ori numai eu singur. Suntem prea mulți, dar prea puțini.

— Va fi bine, șopti Halfman.

Coborâra la ultima stație. Galeriile purtătoare orizontale îi duseră, în romburi glisoare, la două etaje de marginea etajului-cartier. Lumea se împrăștia pe la locuințele-nucleu, iar ei nu mai aveau unde să meargă. Prin peretele transparent vedeau, departe, palatul suspendat al Akkadianului. Dar și planoarele de supraveghere, dronele armate, întreaga rețea a baloanelor plutitoare cu webcamere.

— Nu vom intra acolo niciodată, murmură Mika.

— În niciun caz vii! zise Gardo.

— Să intri mort n-are niciun farmec, completă Rita.

— Nu e palat, e cazemată! bombăni Doggy.

— Un buncăr blindat, supralicită Blacky.

— Mă simt ca și mort, se plânse Tardy.

— Mort ești când n-o să mai vorbești atâtea prostii, ripostă Kalua.

— Ce facem acum? întrebă Blacky.

Privirile tuturor se îndreptară spre Ahe.

— Ba se poate intra, mormăi Birdy.

— Cum?

— Ahe și cu mine. Eu și cu Ahe. Noi doi, o facem!

— Ai de gând să zbori? întrebă Kalua.

Birdy se uita atent în zare, cu buzele țuguiate, clătinând din cap.

— Cam la așa ceva mă gândeam...

— Pe unde vei ieși? se interesă Tardy.

— Prin... Găsesc eu.

— Ce să găsești? Nu vezi că totu-i ermetic? se alarmă Rita.

— Și dacă mai stăm mult aici, vom fi luați la întrebări, remarcă Doggy. E vreun glisor de întoarcere? Unde-i orarul?

— Nu e nimic aici, spuse Blacky.

— Nu mai putem sta!

— Hai jos.

— Să ne dibuie senzorii?

— Atunci, stăm aici și visăm?

— Nu visăm. Gândim și procesăm, spuse Birdy.

— Ahe, fă ceva! se întoarce Kalua spre el.

— Putem ieși prin dreptunghiul ăla mat, arată Ahe în sus, la colțul îmbinării panoului de sticlă cu stâlpul ornamental.

— Crezi că poți ieși?

— Nu duce nicăieri.

— E doar o placă de fațadă.

— Dacă ieși, ce urmează?

— Asta e, exclamă Birdy. Ahe a văzut bine. Cred că acolo-i un puț gol pentru echilibrul structurii de vânturi. Suntem la înălțimea de patru mii cinci picioare. Clădirea Akkadianului e la opt mii de picioare. Distanța între noi și el e de exact trei mii trei sute și patru picioare. Dacă înnodăm toate corzile noastre purtătoare, tot avem un scurt cam de șapte sute douăzeci de picioare.

— Cum crezi că te vei putea strecura printre toate cheștiile alea de-acolo? arată Kalua cu degetul spre întregul sistem de siguranță cu care era înconjurat palatul.

— În clipa în care ieși, ești deja detectat, spuse Doggy.
— Toate semnalele îl vor alerta pe Akkadian, adăugă Gardo.

— Nici nu vei ajunge la Akkadian! Ce spun, nici la zece picioare de zidul exterior, îl avertiză Tardy.

— Am o curiozitate, se băgă Mika în vorbă. Cum crezi că vei reuși să treci de perete, de sistemele de alarmă, cele de aici și de dincolo de zid?

— Așa-i, zise și Doogy. Mă mir că încă nu ne-au depistat aici.

— Cum vei pluti trei mii de picioare fără să fii ciuruit, hăcuit, sfârtecat, pulverizat? se interesă Halag.

Fusese rezervată cât timp discutaseră ceilalți. Îi pusese întrebarea lui Birdy, dar se uită la Ahe. Iar Kalua o văzu. Birdy și Ahe își ațintiră privirile spre Halag.

— Are dreptate, zise repede Kalua. Ca medic, știe foarte bine. Chiar dacă ai fi invizibil, n-ai cum să te strecuri prin zona aleatoriu minată și să scapi nedetectat. Așadar, stai aici.

— Avem o misiune, mormăi Ahe. Nu mă întorc decât...

— Decât ce? Decât mort, vrei să zici?

— Nu mă întorc decât cu misiunea îndeplinită! ridică Ahe vocea.

— Ne poți spune și nouă în ce constă misiunea?

— De ce intrăm în palatul Akkadianului? întrebă Doggy.

— Există o soluție, auziră vocea slabă a lui Halfman. Se întoarseră cu toții spre el.

- Halfman. Nu! îl opri Ahe.
- Ba da!
- Lasă omu' să vorbească, zise Birdy.
- Știu ce vrea. Nu se poate.
- Ce nu se poate? Măcar să ne spună, apoi vedem dacă se poate sau nu! Zi, Halfman!
- Să vă ecranez deplasarea, murmură empatul.
- Ce să faci? sări Kalua.
- Pot proteja spațiul.
- Ne poți sustrage fizic din câmpul magnetic?
- Da.
- Halfman, îl atenționează Ahe.
- Da. Pot. Știi că pot.
- Dar nu vreau!
- Ahe, ce-i comportamentul ăsta? Am venit până aici ca să stăm la fereastră și să ne văicărim? Gata, plecăm înapoi, asta a fost tot?
- Aiurea, pufni Kalua. Ne-am riscat viața pentru o plimbare? Hai să fim serioși!
- Pot, repetă Halfman.
- Birdy îl privi pe Ahe. Aștepta.
- Să lăsăm atunci baiatu' să-și facă treaba, vorbi Birdy către Ahe.
- Acesta trase aer în piept. Își îndreaptă privirea spre Halfman.
- Nu te opune, îi transmise telepatic. Sunt singurul care te poate ajuta. Pentru asta am venit.
- Știi ce înseamnă, nu? îi răspunse Ahe.
- Sunt pregătit.

- Nu poți fi pregătit să mori cu bună știință.
- Poate nu mor.
- Halfman!
- Pierdem timp prețios.
- Halfman...

Nu mai apucă să continue. Halfman își deschise brațele și, cu ochii larg deschiși, își dădu capul pe spate. Se desprinse de podea și începu să leviteze. Un halou cețos se formă în jurul lui, învăluindu-l cu o albeață diafană. Ahe îl privi și simți cum i se frânge inima.

- Acum! şuieră el.

Birdy își aruncă de pe el hainele de oraș, își luă avânt și, dintr-un salt, sări pe stâlp. Își activă mânușile și tălpile magnetice. În câteva clipe, decupă un spațiu suficient de mare să încapă și dispăru.

- Ieșiți! ordonă Ahe. Ne vedem jos.

Și se strecură prin fantă.

În mod curios, palatul Akkadianului părea nepopulat. Nu întâlnești pe nimeni. Trecură prin coridoare și încăperi fără să fie opriți sau deranjați. Nu tu gărzi, nu tu sisteme de protecție sau măcar de alarmă. Spațiul de afară îl traversaseră ghidați de Halfman. Nu întâmpinaseră nicio opoziție, nicio piedică. Nu-i ciurise nicio armă ascunsă, nu fuseseră hăcuiți, sfărtecați sau pulverizați de nicio rază laser sau de vreun proiectil nedetectabil. Nimic.

- O fi goală hardughia asta?
- Vocea lui Birdy răsună cu ecou.
- Taci. Mergi.
- Știi unde trebuie să ajungem?
- Da.

Urcară scări, trecură prin alte coridoare, late, somptuoase, lăsară în urmă săli magnifice, toate cu ușile deschise. Ahe știa că erau așteptați. La o cotitură, fură întâmpinați de un bătrân. Era îmbrăcat elegant, având o înfățișare distinsă. Roba verde-închis lucea în fine nuanțe cenușii și peste frunte avea o podoabă din metal prețios, cu intarsii de bijuterii ornamentale.

Făcu o scurtă plecăciune în fața lui Ahe și Birdy. Arătă cu palma direcția spre stânga, unde se deschidea o sală largă, cuprinzând două etaje. Spațiul era vast, fără prea mult mobilier, însă totul aranjat cu un rafinament deosebit. După ce intrară, ușa masivă, imensă, se închise în urma lor, silențioasă.

— Vă rog! Luați loc. Faceți-vă comozi! auziră o voce plăcută de bărbat, gravă, muzicală, aproape senzuală.

Ei rămaseră în picioare. Priviră în sus, la un fel de tron ce iriza subtile tonalități de culori în mișcare ondulatorie. Era o priveliște hipnotică și deosebit de frumoasă. Ocupantul veni în jos spre ei ca purtat de o adiere de vânt. Se opri înaintea lor și amândoi știură că era Akkadianul.

Câteva momente, se priviră. Akkadianul era înalt, zvelt, cu toate că îmbrăcămintea sa largă, în mai multe straturi suprapuse, îl acoperea de la gât până la pi-

cioare. Rubiniul veșmintelor strălucea în ciudate modulații cameleonice. Ciucurii de jur-împrejurul robei păreau să respire odată cu el. Nu zâmbea, dar nici nu era încruntat. În timp ce le vorbise, auziseră clinchelele suave ale clopoțelilor împlețiți în mai multe cozi din barba-i neagră și lungă.

— Domnilor, spuse el. Cu ce vă pot fi de folos?

Ahe nu găsi niciun cuvânt de spus, iar Birdy tăcu și el. Trecură câteva clipe, dar lor le părură minute. În afară de șopotul unei ape curgătoare, nu se mai auzea nimic.

— Așadar, spuse Akkadianul, agitându-și clopoțelii nevăzuți din barbă, ați venit până aici să nu-mi spuneți nimic?

Ahe reuși să clipească și să înghită. Depăși momentul de stânjeneală și scăpă de presiunea controlului mental.

— Trebuia să fie o surpriză, mormăi el.

— Ce să fie surpriză? Faptul că ați venit în palatul meu să mă asasinați?

Ahe se uită în ochii lui.

— Să nu-mi spui că te așteptai să mă iei pe nepregătite... Asta-i bună!

Ahe și Birdy nu răspunseră.

— Domnilor. Vă servesc cu orice doriți, în afară de... se subînțelege, propria mea viață. Doriți bani? Favoruri? Femei? Băieți? Vreți să guvernați o parte a planetei? Haideți, spuneți ceva! V-a mâncat pisica limba?

— Nu.

Akkadianul râse scurt.

— Ne vom înțelege de minune. Ca să scurtez vizita aceasta inopinantă și ridicolul situației, vă spun doar atât: Halfman a luat legătura cu mine și mi-a spus că veniți.

Ahe și Birdy tresăriră. Își strânseră pumnii, dar nu zise niciunul nimic.

— Domnilor, vedeți voi, începu Akkadianul să se plimbe prin fața lor, cu mâinile la spate, cred că este inutil să vă spun că n-ați fi reușit în veci să ajungeți la mine. Nici pe căi ilicite, nici prin mijloace legale. Acum, că ne aflăm totuși față în față, v-aș fi recunoscător dacă mi-ați spune pentru ce v-ați ostenit să ajungeți până aici?

Ahe simți cum în spatele cuvintelor protocolare se răsuceau șerpi veninoși.

— Un rău necesar, zise el.

— Necesar pentru cine?

— Pentru umanitate.

— Cine formează această umanitate?

— Oamenii.

— Dacă mă omori, crezi că umanitatea va fi mai bună?

— Da.

— Așa ți-a spus suveranul?

Ahe reuși să-și ascundă surprinderea.

— Cine e planificat să-mi ia locul?

— Nu știu, zise Ahe și se strădui să evite să se gândească la locotenentul Negar.

— Vezi tu, domnule războinic din umbră. Nu știi chestii esențiale. Mă omori, să zicem, ca ființă, ca persoană particulară. În locul meu vine altcineva. Poate fi mai bun sau poate fi mai rău decât mine. Nu omori și funcția. Omori doar omul care ocupă această poziție. Ce-i de făcut?

— Să desființăm funcția.

— Desigur! Este cel mai bun răspuns! Ce sugerezi să punem în locul acestei funcții?

— Poftim?

— Așa este. Se rupe lanțul. Între suveran și popor există o sumedenie de niveluri și trepte, profesii, ocupații și calificări, dacă vrei, persoane special școlite și instruite pentru aceste funcții birocratice. Dispare o treaptă. Rămâne golul. Cu ce-l umpli?

— De ce e nevoie de atâtea niveluri și trepte?

— Pentru ca sistemul să funcționeze. Ca în armată. De sus în jos, până la ultimul răcan, sunt o seamă de oameni în poziții cheie, care știu ce au de făcut. Dacă te pun pe tine, tinere, în locul meu, ai ști ce să faci?

Ahe își clătină capul, gândindu-se că Akkadianul avea, în felul lui, dreptate.

— De ce vrei să scapi de suveran? întrebă.

— Suveranul! Bună întrebare! Din păcate, este mult prea om. Nu are nimic artificial în el. Nicio intervenție bionică, niciun nanoinput, nici măcar o plombă regenerativă. Are pe el pielea lui proprie și personală, organele cu care s-a născut, materia cenușie și inteligența prea omenească. Prea carlin.

— Și asta e rău?

Akkadianul pluti puțin deasupra podelei, barba lui împletită clinchetind ușor.

— Ai întrebări grele, războinicule din umbră. În lumea noastră artificială și prefabricată nu este tocmai bine să fii total om.

— De ce?

— Pentru că dacă încerci să gândești omenește, începi să ai sentimente, te emoționezi, te tulburi, te lași dus de pasiuni...

— Dacă ești un artificial, Akkadianule, de ce ai permis tot războiul acesta? Din pasiune? De ce i-ai provocat pe garani? Din aroganță? Să ne distrugă așezările, orașele-stat, cartierele-metropolă, cele trei ziduri... pentru ce ai făcut asta? Atâtea vieți irosite...

— Lumea are nevoie de schimbare. Schimbarea nu se realizează decât prin război. Da, se pierde vieți și bunuri materiale, da, se distrug anumite structuri, dar altele ies la iveală. De aceea, un război e întotdeauna benefic.

— Schimbarea se face prin suflet. Și conștiință. Îți asumi responsabilitatea pentru toate distrugerile?

— Mă faci să mă îndoiesc de judecata mea... zâmbi Akkadianul, învelindu-se într-un halou multicolor transparent.

— Nu am venit să te asasinăm. Deși acesta a fost planul inițial. Suntem aici să te arestăm!

Birdy făcu o mișcare. Privindu-l, profilul lui Ahe arăta ca tăiat dintr-un monolit. Ar fi vrut să urle la el

să-și bage miniștile în cap, să se țină de planul discutat cu locotentul Negar, să-l repună pe suveran pe tronul cuvenit pe drept, să nu se mai prostescă și să nu mai ia decizii de unul singur, hotărâri de o importanță atât de covârșitoare...

Apoi, într-o străfulgerare, înțelese. Îi era clar ce avea Ahe de gând să facă. Dacă reușeau să-l omoare pe Akkadian, după cum, de altfel, merita, acesta ar fi devenit un erou. Un martir. Pe nedrept. Iar ei, doi băieți necunoscuți, ar fi rămas în istorie ca niște simpli asasiini, cei mai de jos oameni. Rușinea comandoului lui Eloy. Rușinea locotenentului Nagar și o pată pe imaginea obrazului suveranului. De ce să se mânjească cu sângele unui ticălos?

Ahe simți că Birdy îi ghicise intenția. Oricum nu l-ar fi putut ucide pe Akkadian, nu acolo, pe loc, în palatul lui, nu în acele condiții. Chiar dacă nu le vedeau, gărzile erau prezente peste tot. Ar fi murit degeaba, fără măcar să scoată lama din teacă. Apoi, ceilalți din grupul lor ar fi fost condamnați, executați fără milă. La fel Eloy și poate chiar locotenentul Negar. Iar suveranul n-ar mai fi putut fi repus pe tronul lumii. Nu, Ahe avea dreptate.

— Cum veți reuși să mă arestați? zise Akkadianul râzând amuzat și făcu o piruetă în aer. Ce idee drăguță! Ce vedeți acum poate e o hologramă. O clonă. O dedublare. Poate fi oricare dintre servitorii mei, îmbrăcat în hainele mele. Cum știți că sunt eu și nu e altcineva?

Ahe respiră adânc și Birdy îl simți încordat.

— Halfman, zise Ahe.

— Ce-i cu Halfman?

— Asta e dovada.

— Cum? deveni Akkadianul serios.

— Ai o funcție de citire a gândurilor. Te simt.

Akkadianul atinse podeaua cu picioarele.

— Gândurile și vânturile. Aici sus sunt vânturi puternice.

— Și gânduri puternice.

— Știu că te-a ajutat Halfman să intri în palat.

— Știu că știi.

— Da. Ți-am spus de la început. Mai sunt și alți empați pe lume...

— Nu ca noi.

— Drept e.

— Halfman e un empat spiritual. Are capacități psionice. De asta face legătura între mine și tine.

Birdy tresări.

— Parcă-ai spus că Halfman nu-i un *onic*¹⁹! mârâi la urechea lui Ahe.

— Ce vrei să spui? își clincheți Akkadianul clopoței din barba împletită.

— Îți simt pulsul, zise Ahe, fără a lua în seamă intervenția lui Birdy. Bătăile inimii, deși e o inimă artificială. Nu respiri, dar emani rece. Nu poți mânca nimic, pentru că ai organe din plastic. Pielea ți-e din țe-

¹⁹ *Onic*, sufix de la electronic, ce poate fi o mașinărie sau un sistem inteligent.

sătură sintetică. Iar creierul plin de condensatoare. Emiți, dar nu recepționezi.

— Hmm. Corectă constatare. Nu te întreb de unde știi. De-asta trăiesc de atâția ani. Pentru că eu sunt un *mesmer*²⁰! De-asta îmi permit câte un război, din când în când. Eu sunt cel care are puterea de a da lumii câte o nouă tragedie. Mă distrează tragedia... altora. Și, de asemenea, tot din când în când, doresc să mă prime-nesc...

Lăsă cuvântul în suspans. Contextul nu-l avantaja.

— Ești învechit. Bun de aruncat la gunoi!

— Ce spui? Își ridică Akkadianul vocea și Ahe sesi-ză mișcare în jurul lui. Te pot uide dintr-un singur gest.

— N-ai s-o faci.

— Dă-mi un motiv!

— Mai sunt și alți empați, cum ai spus mai înainte. Mulți psionici. Lumea e plină de ei. Nu e prea mare

20 *Mesmer* – persoană care utilizează decepția ca pe o armă, fiind o iluzie, o fantasmă magică pentru a provoca confuzie și a distrage atenția; cuvântul *mesmer* provine de la *mesmerism*, termen numit după Franz Friedrich Anton Mesmer (1734-1815, fizician și astronom german, care a dezvoltat teoria prin care arată că o forță de energie naturală, pură, există în componența tuturor ființelor vii, oameni, animale și plante, folosită ca putere de vindecare); mai este cunoscut sub denumirea de magnetism animal; *mesmerii* sunt înzestrați cu diferite abilități, precum iluzionism, distorsiune, invizibilitate, telepatie, manipulare, hipnoză, sunt specialiști în dominație, provocare de haos, pretind că sunt vindecători; anumite practici pseudoștiințifice asiatice utilizează o parte a mesmerismului ca forță vitală energetică holistică în *reiki* și *qigong*, mai mult ca pe o stare psihică decât ca pe una fizică.

pierdere dacă mor acum, aici, și gândul lui Ahe alunecă spre Halag. Dar știi că vor veni alții. Din ce în ce mai mulți. Poate moare și Halfman. Nu e singurul empat spiritual. Vei trăi în frică și groază. N-ai unde să te ascunzi. Oamenii obișnuiți au tendința de a gândi sănătos. Natural. Nu te poți pune cu ei.

Îi apăru în minte fața suveranului. Cuta din fruntea Kaluei, când se încrâncena. Părul alb al lui Blacky. Trupul deșirat al lui Doggy. Ochii negri ai lui Eloy și trăsăturile severe ale locotenentului Negar. O văzu pe Halag, apoi pădurea întunecată de pe insula lui, luminată doar de luna palidă care se reflecta în apa iazului pe al cărui mal se profila umbra a două căprioare ce adăstau...

Se auzi un pocnet îndepărtat. Încă unul, urmat de o rafală scurtă. Akkadianul deveni atent, apoi îngheță dintr-odată. Ahe cu Birdy se crispară. Recunoscură sunetul tunurilor armatei imperiale pan-asiatice. Trăgeau salvă după salvă, rupând liniștea, zidul interior și sistemul defensiv din jurul palatului suspendat.

O serie de proiectile perforante mușcară și străpunseră ferestrele ca niște sfredele. Câteva căzură pe podeaua strălucitoare. Apoi explodară, împrăștiind mărunte cartușe din care se risipiră granule care prinseră a vâjâi în viteză, eliberând câte o dâră albicioasă. În scurt timp, imensa sală din palatul Akkadianului se umplu de fum. Până să reacționeze gărzile palatului, Birdy îl apucă pe Ahe de cot și-l trase afară, smucit, aproape târându-l pe jos.

— Fugi! zbieră la el.

Ahe ar fi vrut să fugă, dar nu vedea nimic. Începea să-l usture gâtul, iar ochii i se umplură de lacrimi ca de foc. Respiră sacadat și picioarele i se înmuiară, apoi căzu în genunchi. Se chirci de durerea care-i cuprinse stomacul. Un vâl de negură îl prinse ca într-un clește și se prăbuși fără a mai avea forța de a se mișca. Undeva, departe, auzi strigăte și tropăituri, schimburi de focuri și zgomote nedefinite.

— Halag, ar fi dorit să spună. Sau să gândească.

Trenul de supercavitație aluneca rapid prin bula de aer, despicând apele oceanului planetar. Mercenarii cibernetici, angajați de serviciul secret al armatei imperiale pan-asiatice, atacaseră prin *ransomware* întregul sistem de servere al palatului Akkadianului, precum și pe cele ale cartierelor-metropolă din clădirile-citadelă unde-și aveau sediul bazele-nucleu militare, paralizând întreaga structură informatică.

Aceeași manevră o aplicaseră și asupra garanilor, reușind să le cripteze comunicațiile. Bazele lor structurale fiind sparte și apoi blocate, creaseră o serie de vulnerabilități care provocaseră haos, isterie și, în cele din urmă, înfrângerea. Comandantul lor suprem, un garan mărunț și grizonat, anunțase public capitularea și încetarea focului. Cu toate că în anumite zone se mai desfășurau lupte răzlețe, intervenția armatei de

apărare lichidase orice urmă de conflict garan, orice grup care refuzase să se predea.

Apoi, aramata imperială a insulelor pan-asiatice luase cu asalt partea nord-vestică a oraşului-stat şi reuşise, prin tir prelung şi susţinut, să străpungă în câteva locuri meterezele din aliaj de metal lichid, folosind proiectile detonante cu elice perforatoare. În-săşi clădirea-citadelă se afla în pericol. Era o chestiune de câteva ore ca edificiul-metropolă să cadă şi militarii Akkadianului să se predea.

Locotenentul Negar aştepta tăcut, cu nerăbdare, ca Akkadianul să-şi publice retragerea. Imediat după aceea, o altă grupă de comando era pregătită să-l aresteze şi să-l escorteze până la bungalourile armatei imperiale din spaţiul vast al lumii de dincolo de ziduri, pentru a fi judecat şi condamnat. Astfel, suveranul şi-ar fi reluat locul destinat lui, iar locotenentul Negar l-ar fi condus pe acesta până la tron.

Pentru că, nu-i așa? – chibzuia Ahe, aşezat comod pe o pernă-hamac –, suveranul se poate mândri cu extrema atribuţie de a întruchipa domnia absolută şi de a personifica autoritatea supremă. O figurină frumoasă, un bărbat cu voce plăcută, descendent divin dintr-un lung şir de suverani ai Pământului. Iar în spatele cortinei fastuoase, oamenii cenuşii sunt cei care, de fapt, îşi doresc puterea reală şi o înşfacă negreşit, indiferent de conjuncturi.

Familia luptătorilor din umbră? Carlin, pe bune?!? ridică Ahe din umeri, uluit. El şi suveranul împărţind

aceeași familie? Ce glumă! Locotenentul Negar își jucase rolul la perfecție, pe o scenă de păpuși manevrate în umbrele luminii. Cu intrigi, provocări, lupte și vărsare de sânge. Multă vărsare de sânge. Ambiția nu este nouă în lumea asta, reflectă, în timp ce se legăna leneș.

Atât timp cât lucrurile sunt neclare, nesigure și încălcite, nu poți ști niciodată ce va aduce ziua de mâine. Sau ora următoare. Sau minutul care va urma.

Își întoarse privirile spre grupa de comando. Rita cu Mika și Kalua stăteau de vorbă, povestind ceva cu mare vervă. Tarty și Gardo aveau treabă cu niște tablete ce scăpaseră de atacul pulsului electromagnetic. Doggy, Blacky și Eloy jucau cărți, uneori strivind câte o înjurătură printre dinți.

Birdy, cu câteva bandaje regenerative, stătea întins pe o saltea-flotor, moțâind și zâmbind. Cine știe la ce se gândea! Cușeta-alveolă clinică îl învăluia pe Halfman, cel mai greu încercat dintre toți. Iar Halag, medicul grupei, îl supraveghea cu strictețe. Ahe se gândi că habar n-avea care era numele lui Halfman. Sau al lui Birdy. Acestea erau doar porecle. Doggy. Blacky. Cu siguranță că nu îi chema astfel.

Halag trecu pe lângă el și, ca din întâmplare, mâna lui Ahe atinse brațul fetei. Îi zâmbi.

— Ahe, murmură Halag.

— Halag, murmură Ahe.

Privirea Kaluei l-ar fi tăiat precum sabia de *pahi'o pahoa* cu mâner de *'iliahi*. Oftă reținut. Două fete, una

din neamul și de pe insula lui, prietena lui de o viață, cu tenul întunecat și părul negru, bună luptătoare care știa să și gătească. Cealaltă, înaltă, masivă, blondă, o necunoscută căruia nu-i reușea nici măcar o cafea. Îl voiau amândouă.

Însă inima lui bătea numai pentru una. Eloy întinse brațul și puse o mână pe umărul lui. Birdy îi făcu un semn ștrengăresc din ochi. Trenul îi purta pe toți spre insula din mijlocul oceanului, pământul unde se născuse. Se îndepărtau de clădirile-citadelă, de cartierele-metropolă, de orașele state, lăsând în urmă războaiele garanilor și ale Akkadianului dintre cele trei ziduri care înconjurau teritoriile statelor unitare.

Suveranul Carlin? Akkadianul? Locotenentul Negar? Ahe era împreună cu prietenii săi. Se întorcea acasă. Mergeau cu toții acasă. Acasă la el. Poate cândva, curând, Eloy avea să-i trimită într-o nouă misiune. Sau avea să lupte încă o dată pentru suveran, ca războinic din umbră. Însă acum trăia și era mulțumit de această stare de fapt. Mâine? Nu știa...

Să plutești pe-o apă liniștită

În urma ei, șarpele auriu cu capul negru, plat, își mișca sinuos corpul lung pe dalele de piatră, urcând încolăcit, treaptă după treaptă. O urma oriunde. Nu erau prieteni, dar nu erau nici dușmani. O privea mereu cu ochii lui galbeni, scoțându-și din când în când limba despicată. Nu sâsâia. Se târa neauzit.

Clopotul mănăstirii aflată în josul castelului cenușiu răsună dintr-odată, iar sunetul grav reverberă în liniștea amurgului ca un vaier prelung pierdut între văile cețoase ale muntelui. O rază roșie se strecură prin fanta îngustă a geamului înalt, luminând doar pentru câteva clipe coridorul întunecat. Fata se opri în dreptul ferestrei și privi cu luare-aminte în zare. Peste cerul parțial înnorat, seara cobora cu repezi-ciune. Trebuia să hrănească puii.

Tropotul unui cal îi atrase atenția. Potcoavele se auziră lovind strident și ritmic pământul bătătorit al curții interioare, apoi sunetul se pierdu în spatele castelului. Rămase să aștepte în fața geamului. I se aducea hrana. A ei și a puilor.

— Slăvită domniță, salută bărbatul, cu o plecăciune, oprit în fața ei, în conul de umbră al ușii mari, din lemn de esență tare.

— Ce mi-ai adus, cavalerie Petru?

— Slăvită domniță Lila, spuse el și căzu în genunchi. Nu am găsit nimic.

— Nimic!? exclamă tânăra, îngrijorată.

— Nimic. Pădurea este goală.

— Nu există așa ceva. În pădure trăiesc jivine.

— Așa este, slăvită domniță. Dar d-o vreme, pădurea s-o golit de animale.

— Ai căutat peste tot, cavalerul Petru?

— În fiecare tufiș, în fiecare gaură și scorbură, în fiecare copac și vale și deal. În ape și pe cer. Nu este nimic.

— Du-te înapoi! porunci ea. Fără hrană nu te mai întorci!

— Da, slăvită domniță, se înclină cavalerul Petru, apoi se ridică și părăsi în grabă coridorul cuprins de negura serii, fără a se uita la chipul vocii.

— Lila, se auzi strigată de o voce din spatele ei.

— Da, mătușă Mara! se întoarce spre femeia corpulentă, în vârstă, care se apropia de ea.

— Lupii au plecat, susură bătrâna. Trimite-l pe Volcu. El va găsi!

— Mătușă Mara! Dacă-l prind sătenii?

— Atunci, ăsta-i destinul lui.

— Ah! De ce nu mai sunt animale în pădure?

— Pentru că noi le-am supt sângele și puii le-au mâncat carnea.

— Dar puii trebuie să se hrănească. Cum se vor bate cu oastea lui Beriu?

— Poate facem o alianță cu Beriu ăsta.

— Ce spui, mătușă Mara? Ce fel de alianță?

— Așa cum se fac, de veacuri, toate alianțele. Prin măritiș.

— Măritiș? Cine se mărită, mătușă Mara?

— Cum cine? Dumneata, Lila.

Tânăra se dădu un pas în spate, uimită și înspăimântată. Șarpele sâsâi prelung, ca de durere.

— Eu? Eu... nici nu mă gândesc.

— Nu e nevoie. Gândesc eu pentru tine. Beriu are un domeniu întins. Păduri și câmpii. Puii vor crește mari... iar noi vom rămâne cu averea lui...

— Mătușă Mara... și... după ce se termină vânatul din pădurile lui Beriu, ce facem?

— Te mai măriți o dată.

— Eu? Cu cine?

— Cu cine fi-va dușmanul nostru.

— Vrei să spui că... ohh, vrei să ajungi la Vlad?

Bătrâna rămase nemișcată. Șarpele galben cu capul negru se încolăci la picioarele domniței Lila, parcă încercând s-o apere de glasul aspru al mătușii.

— Din Țara Bârsei până în țara lui Bucur e aproape. Trecem Perșanii și pădurea Bogății. La cetatea de pe dealul Cohalmului¹ s-avem de grijă. Pe dealurile Târ-

1 *Cohalm*, dealul pe care se află ruinele cetății Rupea, județul Brașov; Rupea, numită și Cohalm sau Holuma (Räppes în săsește, Reps, Rupes, Kuhalme în germană, Kőhalom în maghiară), traducerea denumirii ar fi grămadă/morman de pietre), este un oraș în județul Brașov, Transilvania; Rupea a fost așezământ dacic (Rumidava) și mai târziu, pe timpul ocupației romane, denumirea i-a fost schimbată în Rupes (stâncă sau piatră – în limba latină). Cetatea Rupea, ridicată pe Dealul Cohalmului, care do-

navelor vom găsi hrană din belșug. Ne vom opri la Sighișoara, copila mea.

— Ce-i acolo?

— Vânătorul nostru, dușmanul nostru, pufni ea, cu vocea crescând de indignare și-și strânse pumnii, amenințând spre fereastră.

— Spui să luăm puii cu noi? întrebă Lila, ca să-i abată furia.

— Doar nu-i lăsăm de izbeliște! Domniță Lila, să ai grijă de pui ca de tine însăți!

— Da, mătușă Mara. Dar puii sunt mari acum, mai au un pic și sunt crescuți!

— Până nu-și găsesc singuri hrana, tot pui sunt, Lila.

— Și de ce spui să avem grijă la cetatea Cohalmului, mătușă?

— Ehe!... sașii de-acolo nu vor pregeta să omoare puii. Ca și pe noi, de altfel.

— Sunt oameni răi?

— Nu. Dar gândesc că noi suntem răi.

— Noi?! Cum așa?

— Împachetează degrabă. Haide, la ivitul soarelui pleca-vom de aici.

mină de sus orașul, a fost construită și extinsă din secolul al XIV-lea până în al XVII-lea, ca cetate și refugiu pentru satele din împrejurimi.

— L-am trimis pe cavalerul Petru să caute de-ale gurii, susură domnița Lila, întorcându-și privirile spre zarea care se întuneca din ce în ce mai mult.

— Nu mai suspina după el, răspunse cu voce aspră mătușa Mara. Nu-i de nasul tău. Plecăm la Sighișoara. Am zis!

— Acolo îl întâlnim pe Vlad?

— Asta nu știu. Da' pe Beriu, da.

— Vlad... crezi că ne va trage în țeapă?

Femeia se încruntă și se uită la tânăra de lângă ea cu un licăr de amuzament în ochi.

— Poate... dar nu într-una cu vârful de fier...

Șarpele sâsâi, ridicându-și capul. Se încolăci în sus, țâșni de lângă fusta domniței și cu limba-i lungă atinse un șoricel care se ivise dintr-o crăpătură a pietrei zidului; micuța rozătoare dispăru înghițită.

Mara, ducesa Mara, sora defunctei mame a Lilei, era considerată regina neîncoronată a burgului. Stăpâna și conducea ținutul de vest al Bârsei, cu învoire specială și precisă de la guvernatorul Transilvaniei și regentul Ungariei, Ioan Corvinul, din Casa Huniade, și sub semnătura lui Bogdan al II-lea, voievodul Moldaviei. Nu se implica în treburile politice ale celor doi, îi era suficient să cârmuiască regiunea. Mai ales că legătura ei cu Vlad nu era privită cu ochi prea buni.

Oamenii deveneau suspicioși și temători doar auzindu-i numele. În mod bizar, animalele sălbatice din pădurile muntoase dispăreau ca secerate de o molimă neștiută. Chiar și oile și vitele de pe pășuni se împuti-

nau. Sătenii se înarmau cu ce aveau la îndemână și stăteau de pază. O vorbă se răspândise printre ei, cum că un duh al răului negru răpea viețuitoarele, sfâșiindu-le carnea, apoi hrănindu-se cu sufletele lor.

Mai ciudat era că nu găseau nimic, nicio urmă a vreunui răufăcător. Animalele dispăreau și atât. Niciun fir de blană, niciun oscior rătăcit. Privirile localnicilor se ridicau neputincioase spre cetate, dar și temătoare. Ducesa Mara nu le dădea nicio explicație, ceea ce adâncea și mai mult misterul și groaza. Tocmai de aceea, venise vremea să se îndepărteze.

Puii, puii sălbatici pe care-i creșteau cu multă grijă, deveneau din ce în ce mai mari. Îi ascunseseră în cetate, dar nu mai puteau sta fără să fie zăriți. Și aveau nevoie de mai multă mâncare, iar aceasta nu se prea mai găsea. Slujitorii și slujnicele trebuiau ținuti la distanță, să nu cunoască adevărul despre pui, ca să zică apoi în alte așezări și sate. Oamenii ar fi venit cu coase și furci, să îi omoare și să le omoare și pe ele.

Cu mult înainte de ivirea zorilor, cu roțile înfășurate în cârpe moi, ca să nu trezească pe nimeni, patru căruțe mari, lungi și înalte, bine acoperite, neobișnuite ca aspect, luară drumul către Măgură, îndepărtându-se încet, la pasul cailor care aveau potcoavele învelite și boturile legate, să nu cumva să necheze sau să fornăie. Însă principala preocupare fusese să nu simtă ce se afla în spate, sub învelișul imensului coviltir. Puii fuseseră adormiți cu fiertură de mac, să nu facă gălăgie, să nu agite caii și să nu trezească vreo bănuială.

Trăsura cu blazonul ducal ieși pe poarta cetății dimineța, după micul dejun, în văzul tuturor. Astfel, nimeni nu putea bănuî nimic. Mara și Lila nu aveau bagaje cu ele, le trimiseseră înainte, odată cu puii. Mergeau la o plimbare, ca și cum ar fi avut ceva treabă de înfăptuit în orașul cetății, cu toate că cerul era înnorat la est, prevestind ploaie. Poarta mare se închise în urma lor. Părăseau o lume pentru a se aventura spre o alta, necunoscută. Lila era înspăimântată de această schimbare bruscă, iar Mara destul de neliniștită, cu toate că ducea cu ea înscrisuri pentru liberă trecere.

Șarpele auriu se încolăcise lângă gleznele Lilei, acoperit de poalele mantoului. Îi simțea răcoarea solzilor și încerca să se îmbărbăteze. Din când în când, arunca o privire spre cavalerul Petru, care revenise și acum le însoțea, călărind lângă portiera trăsurii. Trecură cu bine peste râurile Bogata și Măieruș, ce curgeau prin pădurea de fag și gorun a Bogății, fără să fie atacați. Nu de animale sălbatice, ci de oameni nelegiuți, cete de tâlhari sau hoți singuratici. Nu se cuvenea nici să înnopteze la cetatea Rupea, ce aparținea locuitorilor sași și celor douăsprezece ghilde de meșteșugari.

Mara cunoștea o familie de vrăjitori prin părțile locului, în creierul munților Perșani, de la care ceruse de câteva ori o mână de ajutor. Ca și acum, de altfel, înainte să plece la drumul cel lung și primejdios.

Înnoptară în casa lor, cu toate că la hanul din vale ar fi avut loc mai mult și mâncare mai bună. Coliba era a tăietorului de lemne pe nume Cărpiniș; nevasta

lui, surorile, cumnatele, verișoarele și toate neamurile de parte femeiască, aparțineau breslei vrăjitoarelor numită „Vrăjitoarea bătrână face otrava bună”. Chiar dacă denumirea era de luat în răs, Mara se crispa, pentru că știa lucruri pe care alții nici nu le-ar fi putut bănuși sau închipui. Ea însăși văzuse, nu doar o dată, limbi misterioase de foc ce luminau în timpul nopții, zice-se că ardeau peste locurile comorilor ascunse. Sau, de lună plină, strigoi care apăreau și dansau rătăcind în mijlocul luminișului, făcându-i pe mulți să-și rățăcească mințile. Sau cum lotrii codrului ce jefuiau câte o chervană de bani sau scule de bresele ale negustorilor din bugurile mai mari, precum Brașov și Sighișoara, erau găsiți jupuiți și cu oasele arse... și câte și mai câte.

Drumul spre Scaunul Săsesc Superior al Schäßburg sau Segesvár, cunoscut pe românește Sighișoara, din Voievodatul Transilvaniei, decurse cu bine, fără pățanii. Puii dormeau liniștiți în căruțele care treceau prin sate, fără să abată privirea nimănui asupra lor. Apoi, trăsura ducală, aparent fără nicio legătură cu carele de dinaintea lor, își urma calea nestingherită, însoțită de cavalerul Petru. Însă locuitorii așezărilor nu vedeau nimic. Auzeau tropot de copite, simțeau mirosul prafului, dar altceva nimic. Nimeni nu știa, în afară de Lila și Mara, că erau protejate de vraja a cărei magie îi învăluia într-o manta care-i făcea nevăzuți.

După câteva zile de mers, puii ajunseră cu bine la destinație. Vlad, surâzând subțire sub mustața-i nea-

gră și lungă, le primi pe cele două doamne cu respect și le invită în odaia cea mare, unde ardea focul în cămin, să încălzească pereții de piatră și aerul înghețat. Șarpele galben al Lilei sâsâi spre viitorul voievod, care aștepta, fără prea multă răbdare, să urce pe tronul Țării Românești.

— Înălțimea Ta, spuse ducesa Mara, în timpul mesei. Ți-am adus ce am promis. Fata – și arată spre Lila –, puii și galbenii. Ne-am pus viața în primejdie, nu numai pe a noastră, ca să venim pe furiș. Acum e rândul tău, înălțimea ta.

Vlad se șterse la gură cu un șervet.

— Am totul pregătit. Sunt un om care se ține de cuvânt, doamna mea, răspunse el.

— Foarte bine. Cum rămâne cu șarpele?

— E aici, cu noi. Lila va plânge puțin, apoi îi va trece.

— Ca totul în viață, adăugă Vlad și se ridică.

Domnița Lila se foi pe scaun. Mâncase foarte puțin și era palidă, mai palidă ca de obicei. Simți șarpele lângă glezna ei, ascuns sub fuste, parcă presimțind răul care avea să vină. Ezitând câteva clipe, îl privi pe bărbatul cu înfățișarea aspră din fața ei.

— Domnule Vlad, șopti deodată, cu privirile în jos și cu vocea tremurându-i un pic.

Mara și Vlad tresăriră. Fata n-avea voie să vorbească.

— Spune, domniță Lila, o încurajă bărbatul.

— Domnule Vlad. Nu știu sigur pentru ce am venit aici. Poate pentru că puii au rămas fără hrană. Dar nu doresc ca șarpele meu să fie sacrificat.

Se lăsă o tăcere grea, rece, prevestitoare. Mara își întoarse fața spre tânăra care avusese curajul să spună acele cuvinte grele, nesăbuite, de neiertat.

— Fato... șuieră ea printre dinții încleștați, apoi se uită la Vlad, temătoare, știindu-i firea aprigă, neiertătoare. Lila îl jignise, adresându-i-se cu „Domnule”, în loc de „Înălțimea Ta”.

Spre surprinderea ei, viitorul voievod zâmbea, chiar amuzat. Apoi izbucni în râs și hohotele sale se înălțară spre bolta sălii ca niște pietre aruncate în văzduh. Șarpele se adună mai strâns pe gamba Lilei, culcându-se peste pulpele tinerei, fără ca aceasta să-i trădeze mișcarea.

— Domniță Lila, i se adresă Vlad, după ce bău o înghițitură de vin. Te asigur că nu sacrificăm pe nimeni și nimic. Poate niște galbeni... surâse el spre ea. Pare-se că ducesa Mara nu ți-a spus. Ați venit drum lung până la Sighișoara. Spre binele vostru. În castelul acela mic, de țară, nu ați fi avut mijloace să vă trăiți viața. Aici, da. Puii vor fi eliberați de-ndată ce se vor trezi. Se vor hrăni singuri, că-s deja mari. Despre șarpe. Am doar o singură rugămintă la dumneata, domniță Lila. Îi vreau veninul. Atât.

Șarpele se trase mai sus, spre abdomenul tinerei.

— Nu aveți vipere? întrebă, fără să se gândească.

Un paj intră și parcurse repede distanța dintre ușă și masă. Se aplecă spre voievod și-i șopti scurt la ureche.

— Să intre! zise și pajul se retrase, apoi intră cavalierul Petru.

Lila îl urmări din priviri. Cavalerul Petru era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Nu că văzuse mulți bărbați îi viața ei, doar săteni, țărani, meșteșugari și negustori, bătrâni, bărboși, sărăcăcioși. Un zvon spunea că bărbații tineri, flăcăii din așezările din împrejurul castelului, erau luați cu arcanul și dați puilor, care se hrăneau cu sângele lor fierbinte și curat. Dar era doar un zvon. Cavalerul Petru pășea falnic, înalt și drept, cu coiful sub braț. Făcu o plecăciune respectuoasă.

— Care-s veștile, cavalerie?

— Înălțimea Ta, puii sunt treji și înfometați.

Lila simți capul șarpelui între sânii ei, cu corpul încolăcit în jurul soldurilor. Ca o pisică ce se cuibărește de teamă.

— Dă-le drumul.

— Înălțimea Ta..., dar...

— Cavalerie, dă-le drumul. Să zboare și să se hrănească.

— Da, Înălțimea Ta.

Petru făcu o plecăciune adâncă și, înainte de a-și îndrepta spatele pentru a se retrage, îi aruncă o privire Lilei. Iar tânăra citi mesajul din ochii lui: să fugim! Își înclină capul foarte puțin, să nu fie văzută de Vlad. De când aștepta acest semnal! Cu mătușa Mara mereu în preajma ei, păzind-o ca un vultur, nu avusese nici un moment de singurătate cu cavalerul ei frumos.

— Ducesă. Domniță, zise Vlad în semn de rămas-bun.

Cele două se ridicară și făcură o reverență. După ce voievodul părăsi sala, Mara o înșfăcă pe Lila de braț și o smuci spre ea.

— Proasto! Să strici tot ce am făcut ani întregi printr-o simplă vorbă! strigă la ea. Ești o tâmpită, Lila. Ne poate lua capul fără să clipească! Nu pot să mor pentru o nerozie de-a ta...

Și ridică mâna, s-o pălmuiască. Șarpele galben își iți dintr-odată capul și, cu o singură mișcare, își înfipse colții în pieptul ducesei.

— Ahhh... făcu ea, mai mult surprinsă decât înfricoșată.

Lila o privea surâzând, fără să se miște. Mara icni scurt, cu gura căscată și, cu mâna cu care voise s-o pălmuiască încă ridicată, se prăbuși încet, ca o năframă în vântul greu al toamnei.

— Mătușă Mara, ești bine? o întrebă fata ironic.

Nu se clinti. Lăsa șarpele să se târască pe umerii ei, să-i învelească brațele și trupul cu solzii-i galbeni.

— Mătușă Mara, acum nu mai ai nicio vrăjitorie?

Ducesa horcăia, parcă dorind să spună ceva. Lila îi întoarse spatele și se îndreptă spre ieșire, unde știa că era așteptată de cavalerul Petru, cu care avea să fugă în lume, departe de castelele reci din munți, de puii de hrănit și de faptele rele, păcătoase, ale mătușii. Se vor opri doar unde le va plăcea, într-un loc liniștit, senin și cald, unde vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Însă Lila, în tinerețea ei inocentă, nu știa că viața nu e o poveste de basm. Ba dimpotrivă.

Înainte să ajungă la ușă, auzi sâsâitul șarpelui și simți un val de aer rece venind din spate. Șarpele o strângea din ce în ce mai tare, mai s-o sufoce, dar se și avânta să mai muște o dată. O negură densă o împresură, făcând-o să meargă anevoie, ca într-o păcură ce se tot răcea la fiecare pas. Dincolo de ușa grea de lemn o aștepta cavalerul Petru. Libertatea și fericirea ei.

— Lila... eu mă simt bine... Tu cum te simți, dragă?

Mătușa Mara îi vorbea la ureche, devenită o formă întunecată, atotcuprinzătoare, un fum înecăcios și lipicios. Șarpele începu să se foiască, se încolăcea și se trăgea în sus, își tremură vârful cozii și plăcile dure cu care-i era acoperit trupul lung sunau precum bănuții de argint, apoi, dintr-odată, își desfăcu aripile solzoase, ocrotindu-și stăpâna. Ceața deasă din jurul lor se risipi. Lila se grăbi spre ușă, dar n-o putu deschide.

— Mătușă Mara, strigă.

— Da, domniță Lila? râse vocea la urechea ei. Do-rești ceva?

— Tot voi ieși din încăpere!

— Nu te ține nimeni cu forța. Du-te, fata mea!

Cele două uși masive se deschiseră fără să le atingă. Își duse mâna la gură, ca să nu dea drumul țipătului. Înaintea ochilor ei, puii, cei trei pui, treziți și eliberați, se înfruptau din carnea și sângele cavalerului Petru. Cu cât sfâșiau și sfârtecau și sugeau, creșteau văzând cu ochii, până ce deveniră adulți. Li se măreau trupu-

rile, ghearele, boturile cu dinți ascuțiți. Cioturile negre de pe spinările lor prindeau contur, solzii se așezau și se schimbau în aripi. Sunetele guturale erau înspăimântătoare și se rostogoleau prin vastitatea castelului gol și rece.

Lila se prăbuși, plângând. Șarpele galben se târî pe dale, ascunzându-se într-o firidă. Tânăra domniță mângâie rămășițele cavalerului, umplându-se de sânge, strângând la piept fâșii de carne. Puii, de-acum adulți, zburătăceau prin înălțimea castelului, apoi sparseră geamurile și scăpară, fâlfâind, spre cerul îndepărtat.

— Domniță Lila!

Își ridică privirile înlăcrimate spre Vlad.

— De ce, domnule Vlad? De ce?

— Domniță Lila. Am nevoie de dragonii dumitale. Nu știi politică, dar îți spun eu. Sigismund îmi va conferi Ordinul Draconilor, dacă-i dau în dar trei dragoni. Dragoni pur-sânge, românești, crescuți pe plaiurile noastre! De acum, eu voi fi voievodul Țării Românești. Nu uita, domniță Lila. Fiul meu, Vlad și el, va fi amintit de istorie. Datorită dumitale.

Făcu un gest, ca și cum ar fi aruncat o suliță nevăzută. Mătușa Mara, în formă de negură, scoase un suspin și, încetul cu încetul, se destrămă. Pajul scoase șarpele galben din gaura în care se ascunsese. Îi prinse capul și îi dădu să muște o pânză curată. Apoi îl aruncă și îi întinse pânza lui Vlad.

— Domniță Lila. Acesta e elixirul spiritual din veninul șarpelui crescut de dumneata. Îți mulțumesc,

domniță Lila, pentru ajutor și sacrificiu. Acum ești liberă să pleci unde dorești.

Vlad se-ntoarse și se îndepărtă, urmat de paj.

Lila nu se clinti din loc, plângând între ce mai rămăsese din cavalerul Petru și șarpele ei cel galben.

— Mă voi răzbuna, spuse cu voce tare, ștergându-și lacrimile cu degetele însângerate. Fiului tău, Vlad, să-i fie tăiat capul de dușmanul său de moarte și să-i fie înfipt într-un țăruș. Corbii să-i scoată ochii și toți dragonii din aceste meleaguri să moară, să nu mai fie nici când vreunul!

— Domniță! strigă Vlad, auzindu-i urletele. Nimic din toate astea nu se va întâmpla.

Vlad voievodul coborî treptele castelului, încăleacă și se făcu nevăzut în depărtare, însoțit de cei trei dragoni în zbor. Poarta cetății se închise, iar Lila rămase în nemișcare. Lacrimile îi secară. Trase trupul șarpelui aproape de ea și se înveli cu el până deveniră unul. Cu mișcări lente, găsi pe unde să se strecoare afară și se târî până la pădure.

Mult timp localnicilor le fu teamă să intre în acea pădure. Dispăreau animale duse la păscut, oi, vaci, capre, măgăruși, dar și oameni care mergeau să taie lemne, să cosească iarbă sau să culeagă fructe și ciuperci. Se întâmpla că, odată intrați, foșnetul copacilor cu trunchiurile strâmbe să le aducă cele mai rele temeri și cele mai mari spaime în fața ochilor.

După ani și ani, mai mult de cinci secole, scăpară de blestemul aruncat de domnița Lila. Începură mo-

dernizările regiunii, construirea de șosele și noi așezări. Plânsetul lugubru, plin de durere și dor, încetă să se mai audă.

Cu toate că, uneori, pe cerul senin, un fel de nor mai întunecat ce aducea a pasăre ciudată, plutea, cu aripile mari desfăcute, lăsându-se purtat de curenții de aer de parcă ar fi plutit pe-o apă liniștită. Și până să aduci un binoclu, să vezi mai bine, imaginea dispărea.

Venusiana opus trei

Dixtuor opus 14, în Re major, de George Enescu, sonată pentru douăsprezece instrumente de suflat, răsună ca o serenadă romantică, cu ușoare tente bucolice, sub una din cele șase fortorașe piramidale construite în adâncul scoarței planetei Venus, la aproximativ nouă sute de kilometri în interiorul stratului de bazalt. La suficientă depărtare de miezul de fier însă, pentru a nu interfera cu magnetismul locului.

— Erupeeee!... zbieră o voce prin sistemul audio public, folosind vocabularul standard.

Sunetul se propagă lung în imensitatea goală a cailor interioare, cu amplitudine oscilândă, diminuând acustica prin absorbția în alveolele laterale și crescând pe suprafețele liniare. Reverberând surd, ca un ecou pierdut, se împleti cu tempoul piesei muzicale care tocmai se termina cu un *scherzo* prelung, rezonând suprapus, de parcă ar fi rânjit cineva mornit, cu o veselie sarcastică, râzând de cele ce aveau să vină.

— *Merde!* se auzi bombănind o altă voce și urmă o pocnitură ciudată, ca de capac trântit.

Două dronploare își intersectară razele roșii de supraveghere, alertate de zgomote. Pe ecranul care ocupa cam jumătate din habitatele de jos, se derulau cu iu-

țeală imagini haotice, învăluite într-un strat compact de ceață maronie.

— Hi, hi, hi! răzbătu prin zgomotul de fond și-al muzicii râsul deloc vesel. N-ai uitat să-njuri în limba maternă, heh, colega?

Nu primi niciun răspuns. Bărbatul, ancorat într-un ham levitațional confortabil, se mișca cu repeziciune prin aer, manevrând orientarea periscopului pentru a urmări erupția vulcanică, a cincea din ziua aceea. Informațiile de la sol se înregistrau și apăreau pe ecranul virtual.

— Avertisment! sună dintr-odată o altă voce. Sunt Wakimoto Morimasa...

— Și Güney Yilmaz...

— Și Mckenzie Sparks Cobb...

— Erupe în Terra Afrodita caldeira Anteros...

Manevră cu iuțea schimbarea lentilei de filmare din capul oglinzii periscopului de suprafață. Era vital ca emițătorul goniometric să culeagă date cât mai corecte din mediul înconjurător, unde orizontul era imposibil de văzut și foarte dificilă detectarea, datorită masivelor schimbări geografice, unele având loc chiar în decurs de câteva secunde; însă acele secunde erau măsurabile în sistemul de timp terestru, ca succesiune ireversibilă a fenomenelor întâmplare cronologic. Pe Venus, timpul se măsura cu totul altfel. Iar nesiguranța solului putea permite, în cel mai bun caz, doar predicții analitice sau imaginație virtuală despre remodelarea continuă a litosferei și chiar până la adân-

cimea astenosferei planetei, ceea ce însemna extrem de puțin.

Valurile de magmă brun-roșcate loveau ritmic stâncile de un verde-smarald, spărgându-și cu un muget infernal imensele coame portocalii, înspumate. Privind ecranul periscopului și urmărind înregistrarea anemometrului, părea că e oceanul cel mai învolburat care se dezlănțuia în cea mai aprigă furtună. Și zău că văzuse mii de astfel de erupții. V (velometrul), DHO (detecția heterodină optică) și VLD (vibrometrul laser Doppler) trimiteau date în valuri la fel de dense ca erupția vulcanului, pe toate ecranele virtuale, înregistrările având loc simultan cu transmiterea imaginilor, în timp ce structura fortorașului piramidal părea să tremure, zgâlțâită și zdruncinată de amploarea fenomenului. Nu i se mai întâmplase să trăiască așa ceva.

De fapt, era mișcarea brusc-ondulatorie a suprafeței cuprinsă de torentele de lavă, erupând cu generozitate din subsolul trupului fierbinte al ostracizatei planete, singura din sistemul solar care fusese denumită după zeița terestră a frumuseții și dragostei, Venus. Pe Venus, a doua planetă de la Soare, nu exista nimic care să poată fi asemuit cu măreția și splendoarea sculpturilor geografice ale Terrei, cu atât mai puțin ceva care să declanșeze sentimente de admirație. Nu era nimic frumos acolo. Sau poate că un altfel de ochi ar fi găsit-o, dacă s-ar fi putut distinge mai clar diferitele forme de relief, câmpul absolut plat, craterele vulcanilor și munții îndepărtați.

Apusul alb-opac lucea de irizații spectaculoase, aruncând gigantice descărcări electrice peste nemărginita întindere a deșertului de siliciu, reflectând din când în când o lumină orbitoare ce străpungea stratul gros al formațiunilor noroase prin care se rătăceau masive fulgere arborescente. Nu găsisese încă nimeni vreo explicație logică, măcar acceptabilă, acestei ciudate carateristici. Dincolo de orizontul apropiat, la distanța de reper, pe continentul nordic Terra Ishtar, numit după zeița babiloniană a dragostei, se înălța lanțul muntos Maxwell, de 870 de kilometri lungime, cu vârfuri ce depășeau 11.300 de metri altitudine. Terra Afrodita, continentul sudic, putea fi zărit doar din stratosferă.

Oare cine venise cu ideea și propunerea acestor denumiri? Preistoria Pământului, continuată prin nume de zei și zeițe mitologice inexistente, inventate și extrapolate, proiectată în viitorul omenirii, care căuta cam de prea mult timp o soluție pentru supraviețuire. Hm. Timpul, acest bun neprețuit, poate cea mai mare avere a omului, nedefinit în analogie cu spațiul, se scurgea cu o repeziciune fantastică. Zece mii de ani, o sută de mii de ani, pentru omenire nu însemnau o vârstă înaintată, raportată la univers. La fel ca ultima parte a sonetei enesciene *Dixtuor*, care dura șase minute și patruzeci și șase de secunde.

Conurile a zeci, sute, poate mii de vulcani își schimbau mereu forma și chiar punctul de erupție, remodelați în permanență de deversările active, unele de câte

cinci mii de kilometri lungime, fiind astfel foarte dificil de preconizat frontiera geodinamică. Craterelor expulzau continuu gigatone de gaze sulfuroase în atmosfera deja densă a planetei, saturând imensul efect de sferă, încălzind suprafața și-așa încălzită de Soarele aflat la numai o sută opt milioane de kilometri distanță. Gaze care nu mai puteau fi reabsorbite de roci, din cauza mantalei groase de magmă solidificată.

— O-trei! auzi distant glasul inconfundabil al japonezului.

Apoi, o vreme, nu răzbi niciun sunet spre el. Era prea ocupat cu clasificarea informațiilor.

— O-trei! strigă și Mckenzie. Mai ești în viață? adăugă, cu șarmul ei ironic de netăgăduit.

— Operativ-trei, Lazăr Augustin! fu interpelat de însuși Filimonstru.

Pe numele ei, Ilinca Filimon, ofițer de prim rang strategic, comandantul acestei runde a misiunii științifice multietnice trimise pe Venus.

— Știu, știu, văd, aud, acționez, înregistrez! răspunse cel interpelat.

Conexiunea cu cei de sus, din stațiile de cercetare științifică a coloniilor stratosferice aflate în baloane plutitoare, numite Harmonia, reveni cu transmisiuni de imagini și date colectate în scurtul timp cât înlocuise piesa deja erodată de acidul sulfuric de la suprafață.

Rederulă filmarea. Procesă concentrat, decupând semnalele de frecvență, formatând modele și anali-

zând fotodetectoarele, manevrând, izolând și distribuind spațial pixelii fizici, alcătuind cercetarea pentru viitoarea prognoză a pulsațiilor interferențelor solare cu revărsările vulcanice și a descărcărilor electrice ale atmosferei. Calota înaltă se umplu cu reprezentările vizuale și auditive ale proiecțiilor, creând un haos de mișcare și sunete disperate, datorită plutirii învălmășite a fragmentelor separate.

— Bun, mormăi pentru sine și cuplă roboții autonomi să strângă și să depoziteze toate datele în bancul observatorului de procesare.

Își întinse brațele, auzind cum îi pocnesc degetele și simțindu-și articulațiile încordându-se. Venise timpul să fie înlocuit. Îi era foame, sete și se simțea foarte obosit. Mai avea de cercetat rețeaua de erupții și falii care acoperea o parte semnificativă din suprafața continentului sudic, Terra Afrodita, mult mai mare decât cel nordic, însă ceva mai domol în privința activității vulcanice. Aceasta mai putea aștepta.

În timp ce programul computerului trimitea roboții autoreplicanți să facă curățenie după el, ținând un nanomaterial care să adune în plasa nevăzută toate tablourile cu date și imagini culese în timpul serviciului său, încapsulând fiecare set pe etajul de codificări distincte, se gândi la meseria grea pe care era nevoit s-o practice. De fapt, nu meseria era de vină, îi plăcea foarte mult ceea ce făcea, ci locul unde-și desfășura activitatea. Acasă, adică pe Terra, era un oarecare mecanic de date, e drept, cel mai bun din branșa sa din întreaga Europă Centrală și de Est.

Numele său, ca al tuturor celorlalți din această misiune, fusese ales cu mare grijă, în funcție de abilități și rezultate. La fel și al comandantului Filimonstru. Se nimerise să fie din aceeași țară, ceea ce nu-l avantaja prea mult, dimpotrivă, i se părea un handicap. După doar câteva luni de antrenament, toți cei douăzeci și doi de pământeni fuseseră îmbarcați pe *LWCSS Fortitude* și trimiși în spațiu, direcția Venus, către Soare.

Sosiseră pe planeta vecină Terrei în condiții extrem de dificile. Nava, un mic transportor obișnuit, fusese preluată de un doc de navigație și parcată într-un recipient vacuumat, în lunga linie de garare formată din șirul baloanelor aerostatice plutitoare ale stațiilor de cercetare științifică din așa-numitele colonii orbitale. Prima problemă se ivise la deschiderea trapei exterioare, care, din motive inexplicabile, înțepenise. Așteptaseră șapte minute ca roboții să desfacă întreaga structură ermetică și să-i extragă apoi, rând pe rând. Pierduseră șapte minute care trebuiau, cu orice preț, recuperate.

Spațiile de habitare erau strâmte și claustrofobice. Nu vizitase nimeni nimic, nu primiseră permisiunea de a hoinări prin stație. Stătuseră înghesuiți în celula personală, unde nu puteau face nici cinci pași, în așteptarea transportorului special care să-i coboare pe suprafața planetei. Din cauza celor șapte minute, întreaga activitate se decalase. Timpul, această curgere succesivă de momente vitale, nu fusese folosit în mod

rațional, din cauza defecțiunii, așa cum indicau diagramele; fusese irosit degeaba și managerul stațiilor de cercetare făcuse un scandal uriaș, certându-i pe toți, reducând și mai mult durata pentru acomodare și odihnă.

Trei ruși, trei francezi, trei români, trei americani, trei germani, trei indieni și trei japonezi își cunoșteau cu toții postul desemnat și locul în care fuseseră repartizați, sus, în echipa de supraveghere din baloanele dispuse pe orbită sau jos, în trupul fierbinte al planetei învăluite în sălbăticia vârtejurilor de nori toxici. Cu toate că era o misiune civilă de cercetare și studiu, armata era cea care, în ultimele două secole, alcătua programul și distribuția materialelor. Desigur.

Avuseseră răgaz doar câteva minute să admire peisajul stratosferei. Planeta nu se vedea. Ceea ce pe Terra reprezentau cele trei straturi care alcătuiău atmosfera, aici era un ocean compact în plină furtună de gradul patruzeci pe scara Veret, scară care se oprea la gradația douăzeci și cinci, pentru măsurarea perturbațiilor atmosferice violente și accentuării activității solare. Norii, fenomenal de groși, în continuă mișcare haotică, schimbându-și în permanență coloritul de la mov violaceu la negru cenușiu la roșiatic portocaliu până la verzui albastru smarald, îmbrăcau totul în furioare maronii brun roșcate, cu urme negricioase.

Nuanțele se întrepătrundeau ca amestecate de o imensă lingură de lemn, provocând ample mișcări turbionare, bruște, generând vânturi puternice, care

schimbau în permanență forma, modelele și tonalitățile stratului de nori prin care răzbeau, la intervale foarte scurte, descărcări electrice de amploare, care cuprindeau dintr-odată întreaga emisferă. Vortexuri toroidale apăreau în interiorul masei noroase, învolburând și antrenând formarea de uragane cu ploii torențiale de acid sulfuric. Aparatele de măsurat continuau să înregistreze toate intensificările emisiilor corpusculare și electromagnetice solare, emițând câte trei, patru avertismente pe minut.

Compusă majoritar din gaz carbonic, cu un rest de 3,5% azot, atmosfera lui Venus era cea mai toxică dintre toate planetele telurice ale Sistemului Solar. Încurjurată de vâlul gazos foarte gros, depășind chiar și 70 de kilometri înălțime, frecvențele ploii acide reprezentau cel mai agresiv obstacol pentru colonizarea suprafeței. La acesta se adăuga căldura proximității Soarelui, pe sol acumulându-se efectele gazului carbonic, ridicând temperatura până la 460 de grade Celsius. Plumbul se topea la o temperatură mult mai mică.

Apucaseră să zărească și fascinantă umbrelă solară, sistemul de oglinzi hiperboloidale pentru reducerea gradului de insolație, potrivită și pentru iluminarea părții întunecate a planetei. Instalațiile în formă de turnuri lunguiețe, furnale solare dispuse în formă de raze de cerc, sclipeau stins, cenușiu, în imensitatea cerului. Din atmosfera venusiană se extrăgeau dioxid de carbon, vapori de dioxid de sulf și acid sulfuric, uzinele de pe orbită convertind aceste anhidride labile

pentru obținerea de hidrogen, oxigen și apă. Se prelucrau carbonații pentru realizarea de materiale de construcții și fabricarea diferitelor medicamente, atât de necesare echipajelor.

Vagonetul transportor alunecase pe cabloșina care lega printr-o lungă pâlnie de protecție baloanele de fortorașele piramidale din adâncul planetar. Simțiseră din plin, optsprezece din cei douăzeci și doi care coborâseră prin masa de nori ce se deplasa cu 342 de kilometri pe oră, zguduieile, trepidațiile și zdruncinăturile infernalei călătorii. Cineva chiar glumise că iadul era un colț de rai în comparație cu ce se afla acolo. Se ancoraseră în hamurile despărțitoare prinse de structura cablajului interior, cu dinții încleștați, cu ochii strânși, cu toți mușchii încordați, sperând ca fragilul vehicul să nu se rupă în bucăți. Bine că nu existau hublouri prin care să vadă ce era afară și să leșine de groază. Oricum, bine nu se simțiseră.

Primii care își ocupaseră locurile de muncă fuseseră cei din echipa operativă 1, alcătuită din Mason Monroe, american, Nu Tuyen Nguyen, vietnameza din echipa germană și rusoaica Ierofieva Diomina Michina. Reluaseră imediat cartografierea de corectare după datele sondelor Venera 11 și 12, Magellan și Venus Express, refăcând hărțile și planurile topografice. Munca era una redundantă, suprafața planetei nu stătea o clipă liniștită și, adesea, se schimba în moduri dintre cele mai radicale.

Sus, pe stația de cercetare formată din baloanele coloniilor stratosferice, fusese repartizată o singură grupă

operativă, cea neagră, cu japonezul Wakimoto Morimasa, americanca McKenzie Sparks Cobb și turcul Güney Yilmaz, din echipa germană, în frunte cu ofițerul strategic de prim rang, româncă Ilinca Filimon, comandantul misiunii științifice multietnice pe Venus. Cunoscută și alintată cu drag Filimonstru. Și nu degeaba.

Măsurătorile geologice erau dificil de efectuat atât din cauza frecventelor modificări ale solului, cât și a condițiilor atmosferice total neprielnice. De asemenea, stratul dens de nori nu permitea trecerea radiației infraroșii, care, mai apoi, să se întoarcă în spațiu, cum se întâmpla pe Terra. Pe lângă aceste neajunsuri, cea mai dificilă se arăta a fi timpul zilei venusiene și rotația planetei în sensul acelor de ceasornic, invers față de rotația Pământului sau a celorlalte planete din sistemul solar. Ziua pe Venus echivala cu 243,7 zile pământene, față de doar 24 de ore, cât îi lua Terrei să facă o rotație completă. Mișcarea extrem de lentă a lui Venus le cauza dureri de cap și de oase, migrene și stări prelungite de anxietate.

Pentru a face misiunea mai suportabilă, echipele fuseseră împărțite astfel încât să presteze un stagiu de serviciu activ de câte trei ore pământești. Trei ore de muncă, cinci de somn, patru pentru alte îndeletniciri personale sau de grup. Cu toate că erau numai douăsprezece ore, chiar și așa, timpul trecea cu greu.

Mulți membri ai echipelor de dinainte căzuseră pradă depresiilor și psihozelor grave, ceea ce condu-

sese la instituirea unor misiuni științifice de numai șaisprezece zile pământești.

— Doamne, oftă Lazăr Augustin. În ce m-am băgat?!

Își desfăcu hamul supresor și glisă pe un nanocablu până la parter. Îi venise schimbul.

— Te smiorcăi cumva? replică Herohie Ippolito-vich Kuzmich.

— Salut, îl întâmpină.

— Vezi că Fieva și Sita au făcut unișor de cactușel, râse rusul și se înălță la postul său.

— Aha. Bine, merci. Serviciu ușor, frate!

Kuzmich înjură rusește și-și ajustă casca cu dosul palmei, conectându-se la munca pe care o prelua de la Lazăr. Românul schiță un surâs și puse piciorul în scara șei liftului ce părea din cauciuc, lăsându-se tras spre habitatul personal. Coborî în zona comună și se îndreptă spre sala de pregătire a hranei. Pereții culoarelor de legătură luceau de holograme înfățișând diferite scene și imagini din diverse locuri de pe Pământ, păduri de foioase și brazi prin care zburdau căprioare, iepuri, vulpi și păsări care ciripeau vesele. Plaje lungi de nisip auriu, străjuite de palmieri cu umbră reconfortantă și întinderea albastră a mării calme, ce îmbia la scăldat, alături de delfinii prietenoși. Poteci de munte și piscuri înzăpezite, pârtii de ski, peșteri cu stalactite ce picurau odihnitor în lacuri întunecate, stalagmite calcaroase falnice, râuri iuți de apă cristalină, pășuni și preerii cu iarbă incredibil de verde și fragedă, populate cu turme de miei, capre, măgăruși,

vite, alpaca, lame sau dromaderi răzlețiți. O feerie multicoloră, reclame bine gândite, filmulețe încărcate de serenitate, liniște psihică și stare de bine, care rulau în buclă, la nesfârșit, cu un fond muzical plăcut, în surdină, nu pentru a induce dorul de casă, ci mai degrabă pentru o relaxare binemeritată.

— Hei, tu, galbenu'! se auzi strigat.

Se opri și se-ntoarse. O fată drăguță, minionă, cu păr negru, lung, și cei mai negri ochi pe îi văzuse vreodată, îl ajunse din urmă. Tenul ei vag măsliniu ieșea în evidență, reflectat de eleganța sobră și rafinată a uniformei gri perlat, cu ușoare irizații sedefii, culoarea echipei din care făcea parte. La doi pași în spatele ei venea, pășind lent, o uniformă roșie, mai împlinită și cu un cap mai înaltă. Știu imediat că făcea parte din echipa rusă. Datorită culorii.

— Sita Ranganekary, se prezentă ea. Din India, completă.

— Ierofieva Diomina Michina, zise cealaltă, întinzându-i mâna cu o palmă mare.

— Lazăr Augustin, echipa galbenă, din România, spuse, deși era evident.

Se opriră câteva clipe, toți trei, un triumghi oarecare pierdut în mijlocul caleidoscopului de filme despre natură, fără un cuvânt. Se priveau și atât. Nu se studiau, doar își reglau frecvențele senzorilor de proximitate, pentru o mai bună comunicare. Adaptorii de mediu le fuseseră implantați înainte de a porni în expediție, în nefronii cortexului renal, pentru a regla

funcțiile interne și presiunea sanguină, ori pentru a întârzia sau prelungi activitatea unor organe interne.

Se văzuseră la antrenamente și în timpul zborului, însă nu interacționaseră, din cauza restricțiilor severe impuse. Se știau doar din vedere. Fiecare echipă era compusă ca un nucleu și erau autonomi, dar numai în funcție de programul stabilit. Românii stătuseră mereu împreună, rușii la fel, indienii la fel, ca toate celelalte grupe etnice. Abia la sosirea pe stația de cercetare stabiliseră ceva rapoarte personale. Nu se cunoșteau și se simțeau stingheri. Limba oficială era cea standard, însă membrii fiecărei grupe erau liberi să discute între ei în limba nativă.

— Ah, făcu Lazăr. Mi-a spus ceva Kuzmich... despre...
ăăăă, cum să zic... se fâstâci cu totul.

Sita zâmbi, clătinându-și abia perceptibil capul, în stilul particular al indiențelor.

— Kuzmich are gura cam mare, rânji rusoaica Fieva.

— Ce ți-a spus? întrebă Sita.

— Lasă, nimic important, se codi el.

Cele două schimbă o privire.

— Hai, te invităm în laboratorul nostru, zise rusoaica. Ippo ți-a zis despre unișorul de cactus?

— Cine?

— Ippolitovich Kuzmich.

— Ah, da, recunosc Lazăr, dând din cap.

Luară un ascensor platformă și urcă două etaje, un drum lung și foarte lent, timp în care niciunul nu vorbește. Pătrunseră într-un cubicul larg, alb, foarte bine

iluminat. Pe etajere suspendate atârnavau o mulțime de plante verzi, unele cu minunate flori deschise, de toate culorile. La o privire mai atentă, Lazăr remarcă uimit că erau doar cactuși, de diferite forme, aspecte și nuanțe. N-ar fi ghicit niciodată că putea exista o atât de mare diversitate la această specie. O multitudine de tuburi xylem ramificate arborescent, cu dispozitive de pulverizare a apei prin aspersiune, crea o fină perdea ca de aburi. Pe fundal se distingea un fir melodic monoton și lent, dar oarecum ritmat, un cânt pe o tonalitate joasă, tremurată, o melopee cântată numai din laringe, plină de tristețe, inducând o stare de calmă melancolie.

Lazăr privi surprins și încântat, în același timp. Spre uluirea lui, Sita apăru dintre etajere unduind un voal, n-ar fi putut să spună ce culoare avea, un fel de amestec între cerul senin de vară și suprafața nemișcată a oceanului. Făcu câțiva pași de dans, o piruetă largă și-l atinse cu colțul vălului. El tesări.

— *Au ate ate mete, Maha aiii, Hama hana iia teme, Matu haiia haa...* – cântă Sita, pe muzica ce izvora de pretutindeni.

Rusoaica rămăsese sprijinită cu un umăr de un stâlp rezervor și o privea, cu brațele încrucișate. Nu era pentru prima oară când îi era spectator.

— Ți-a plăcut? surâse indianca spre el, în timp ce împăturea șalul și îl asundea într-un sertar la fel de alb ca tot ce se afla în seră.

Ce-i putea răspunde?

— Da. Interesant. E muzică fractală? Versurile sunt în limba ta natală?

Sita negă cu o mișcare vehementă din cap.

— Nu. Nu e muzică fractală. Iar versurile... cum să zic... le-am învățat de la cactuși.

Lazăr deveni atent.

— Cactușii... vorbesc?

Și arată cu degetul spre vasul tronconic cel mai apropiat.

— Emit sunete, da. Fieva știe mai multe, ea e specialistă.

Rusoaica atinse un vârf de țepușă și planta păru să se retragă, rulându-și frunza ușor în sus.

— Sunt plantate microfoane la rădăcina fiecărui cactus. Produc sunete ultrasonice între douăzeci și o sută de kilohertzi. Înregistrăm transcripțiile de răspuns. Cactușii ne spun dacă se simt deshidratați, înecați, amenințați de cavitație, prea încălziți sau prea răciți. Dacă apa e sărată sau nisipoasă. Dacă sunt stresati, dacă pământul le provoacă disconfort sau când o parte din ei se usucă și moare ori când li se taie vreun braț sau vreo parte mai consistentă. Simt și transmit deosebirea între sunetul vântului, al ploii, ne spun când sunt obosiți sau când le e somn. Sau când sunt veseli...

— Când vor să asculte muzică, completă Sita.

— Vrei să spui... dacă am înțeles bine, cactușii cântă?

— Da. Și cânt și eu cu ei. Muzica e compusă de mine, cu ajutorul lor, exclamă și arată larg spre întreaga încăpăre, care cuprindea mii de plante.

— Cuvintele, în ce limbă sunt cuvintele? insistă Lazăr.

Sita schimbă o privire cu Fieva.

— În... cactusiană, exclamă amândouă în același timp și râseră.

— Echiparea! tună dintr-odată vocea alarmantă a Ilincăi Filimon, în căștile implantate pe canalul nervului auditiv.

O luă la fugă și își dădura drumul pe prima ecluză transportoare. Ajunseră în camera de operațiuni odată cu toate celelalte echipe. Pe ecranele individuale apărea chipul rigid al comandantului misiunii. De altfel, o femeie cu trăsături frumoase, însă extrem de severă.

— O explozie de plasmă solară a distrus una din aripile oglinzii, spuse ea, încruntată. S-a înregistrat pătrunderea unui șuvoi de magmă în mantia scoarței planetei. Verificați și reparați fisurile fortorașului. Executarea! Operativ-trei, rămâi la Observator.

Lifturile îi purtară la vestiar. Optsprezece uniforme glisară în costumele de exterior, compuse dintr-un înveliș fabricat din S8, molecule de opt atomi de sulfură, impermeabili la acidul sulfuric, care absorbeau lumina ultravioletă. Lazăr Augustin îl înlocui pe Herhie Ippolitovich Kuzmich, întrebându-se, în același timp, din ce țară rusească provenea omul. Își reluă activitatea de monitorizare. În minte îi stăruia melodia cântată de Sita cactușilor.

Reuși să doarmă trei ore din cele cinci destinate somnului obligatoriu. Se trezi cu firul melodic în minte, auzind persistent vocea indiencei, de parcă ar fi cântat la căpătâiul lui. Activă ecranul canalului de control al serverului din cvartalul stabilimentului destinat lui și derulă toate procedeele omise de el, care se întâmplaseră în timpul în care dormise. Problemele se rezolvaseră, fisura de doi centimentri fusese etanșeizată și toată lumea se întorsese la activitățile desemnate.

Acum, la Observator era de serviciu Ernst Wittenauer Stillheimerhoff, neamțul taciturn cu față posacă, de individ lipsit de simțul umorului. Verdele pe care-l va înlocui japoneza Sakuma Aye, din echipa mov, după care urma el. Avea cele patru ore de relaxare impuse, cele două rămase de la somnul neefectuat și șase ore înainte să intre în tura de observare. Douăsprezece ore. O zi întreagă!

Ajuns în sala de mese, își comandă unul din cele trei meniuri standard și începu să mănânce, cu toate că nu-i era foame. Avea însă nevoie de proteinele din hrană, un amestec savant de natură vegetală, animală și minerală. Nu avea gust, miros și nici culoare. Unțșor de cactus? se întrebă și ridică din umeri, amuzat.

— Salut, auzi vocea coechipierului său galben, francezul André Martin Bouchard.

Își puse pe masă farfuria cu același fel de mâncare ca și el și se așeză în fața lui. Mâncă încet, mestecând bine, cu toate că hrana putea fi înghițită așa cum era. Lazăr își aminti de mâncarea gătită de mama sa, acasă,

într-o mică bucătărie construită ilicit și bine ascunsă, etanșeizată, să nu iasă nici cel mai slab iz de carne friptă sau cozonac cu nucă.

— Salut, răspunse. Cafea sau ceai? îl întrebă pe celălalt, ridicându-se.

— Cafea, cu siguranță, răspunse bărbatul, după ce înghiți.

— Au același gust...

— Eu sunt francez, nu beau ceai din principiu, spuse el, foarte serios. Dacă aș fi fost rus sau japonez...

Lazăr se duse la automat și reveni cu două pahare de cafea aburindă. Le puse pe masă. Știa, oricum, că nu era cafea adevărată, dar ideea de a bea cafea neagră era încântătoare. Unele obiceiuri se încăpățânează să nu moară niciodată. Untișor de cactus?

— Avem oră de antrenament, anunță Fiza Bahri, marocanul din echipa grena.

— Nu după micul dejun, mormăi André în franceză.

— Am înțeles ce-ai spus, râse marocanul.

— Hello, băieți, îi salută și Elya Hull, în engleză, trecând prin spatele lor, în uniformă gri-perle, sidefată, ca a Sitei Ranganekary.

Lazăr o urmări din priviri, fără a se feri să-i admire corpul armonios, pe care materialul se mula perfect. Îl remarcă pe francez surâzând doar din colțul gurii și își mută privirile în altă parte, unde o zări pe Fieva, rusoaica înaltă și mai solidă decât Stillheimerhoff. În sala de antrenamente fiecare se încălzea cum credea de cuviință. Culorile echipelor se amestecară, roșu,

verde, galben, gri, mov, grena, ca un curcubeu înălțat pe un cer senin de vară, după o ploaie răcoroasă. Lipsa echipa neagră, cei trei care rămăseseră pe stația Harmonia, din coloniile stratosferice ale baloanelor plutitoare și, evident, culoarea uniformei albe a comandantului Filimonstru.

Antrenamentul se încheie mai repede decât s-ar fi așteptat. Se prostiseră și se jucaseră, relaxându-se, nimic impus, fiecare încercând să impresioneze cu vreun talent sportiv sau acrobatic unic, astfel că timpul trecu fără să simtă. După ce se întoarse în cvartalul său, reluă sonata *Dixtuor* opus 14, în Re major, de George Enescu, cu douăsprezece instrumente de suflat. Exact câte ore libere avea și el. Un instrument pe oră, gândi. Ascultă prima parte, un allegro dinamic, combinat cu un fel de agitație blândă, introducând pe rând și repetat diferitele instrumente ale temelor. Ascultă și partea a doua, care evoca o temă pastorală epică, cu caracter nostalgic, orientat descrescător într-o cheie temperată. Ajunse la a treia parte, preferata lui. Ritmul, vesel, dar nu prea alert, se dezvoltă ca o magmă crescândă, atingând un maximum dramatic la finalul compoziției.

Lazăr se ridică și se duse țintă la sera de cactuși. Cum se așteptase, le găsi acolo pe Sita și pe Fieva.

— Kuzmich a zis ceva despre unișor de cactușel, zise el brusc, fără nicio introducere. Așa e?

Fieva dădu din cap, încuviințând. Sita se arăta preocupată, manevrând ceva sub un microscop a cărui imagine de pe ecran putea fi orice, o bacterie, un atom sau un fragment de ADN extraterestru.

— De ce întrebi?

Sadiq Halal Al'Jabri, un nigerian francez, apăru îmbrăcat în salopeta de lucru mov a echipei sale, urmat de rusul Zukh Osin Sterianski și srilankezul Jama-dagni Malviya, verde, din echipa doi. Se uitau la el și el se uita la cei cinci din fața lui. Nu se așteptase să fie și alții implicați în proiect, de fapt, nici nu-și bătuse capul să se gândească. Venise la seră pentru că ceva nu-i dăduse pace cât ascultase simfonia lui Enescu.

— Păi, eu... mă voi retrage... – mormăi încurcat.

— Hai, omule, ce ești așa timid? N-aș fi crezut despre tine așa ceva!

Dinu Iulius, singurul său coleg român, poreclit Diliu pentru că avea mai multe u-uri în nume, din grupa patru, din care făcea parte și Sita Ranganekary, veni un pas mai în față, ținând în brațe ceva ce părea extrem de prețios, un vas cu un cactus de formă și culoare ieșite din comun.

— Bine ai venit în laboratorul nostru, zâmbi nigerianul, cu toți dinții lui albi.

Lazăr dădu mâna cu bărbații, de parcă ar fi fost o reunine de școală după mai multe decade. Cu toate că niciunul dintre ei nu depășea vârsta reglementară pentru astfel de misiuni spațiale, de patruzeci de ani.

Neuroștiința argumenta că o persoană la vârsta de patruzeci de ani e una matură, cu suficient de multă experiență de viață și de business, care reține cu ușurință informații științifice și profesionale, ca să fie sigură pe puterile sale creative, e realizată prin atinge-

rea scopului de viață și nu mai are mari așteptări de viitor. Un om la patruzeci de ani își înțelege propriile gânduri și talentele pe care și le-a exersat în cursul anilor de studiu și exercițiu, având un depozit semnificativ de cunoștințe, păstrând, în același timp, și semantica stocajului senzorial alături de mnemonică.

— Acest cactus globular, din genul *Asterias*, începu Sita să spună, este unul nativ.

— Nativ? Să înțeleg că este... venusian?

— Exact, întâri Fieva. Are aproximativ trei sute de milioane de ani.

— Primul set haploid de cromozoni, cu informația genetică necesară formării unui organism, a fost descoperit de doctorul Galang.

Lazăr se încruntă un pic, încercând să-și aducă aminte.

— Acum două sute cincizeci de ani? făcu mirat.

— Da.

— Dar acum două sute cincizeci de ani nu existau misiuni pe Venus!

— Ba da. Nu știi tu, pentru că ești cel mai tânăr dintre noi. A fost una din primele misiuni de cercetare. După care au început construirea fortorașelor din interior și abia după o sută de ani au construit stațiile de cercetare din baloane, explică Sadiq.

— Apa a existat din belșug pe Venus. Microorganismele de tip cactus s-au înmulțit, au format o junglă planetară și au absorbit întreaga apă. Timp de milioane de ani, planeta s-a deșertificat continuu și vul-

canii au devenit activi. Foarte activi, după cum vezi, spuse Jamadagni.

— O misiune colectivă de oameni de știință a descoperit fosilele pietrificate în magma întărită, continuă Sterianski.

— Eu n-am învățat nimic despre astea, se apără Lazăr.

— Pentru că nu era domeniul tău, îl liniști Diliu.

— Cu vreo trei sute de ani în urmă, o străveche misiune, numită *Pioneer*, a identificat niște semnale, cum că planeta asta, Venus, a avut cândva un ocean de suprafață, care s-a evaporat din cauza căldurii Soarelui și a vegetației de cactuși, mari consumatori de apă. În felul acesta, dioxidul de carbon eliminat din belșug prin erupțiile nesfârșite, la care s-au adăugat cantități imense de vegetație muribundă, s-au ridicat în atmosferă, declanșând un efect de seră care a dus la crearea condițiilor actuale.

— Orogeneza planetei indică faptul că în urmă cu șapte sute de milioane de ani, atmosfera venusiană era compusă din azot cu urme de carbon și metan, condiții asemănătoare cu cele de pe Terra, preluă Sita explicațiile. Aceste condiții ar fi putut rămâne stabile până astăzi, dacă...

— Dacă acei cactuși n-ar fi absorbit toată apa, murmură Lazăr.

— Cam așa, întări Sadiq.

— Și... de ce cultivați tocmai cactuși? Planeta nu are apă...

— Pentru că sunt singurele plante care se pot înmulți și trăi aici. Suntem abia la începutul experimentului nostru, însă cactușii, cu ceva ajutor de la noi, pot furniza apa necesară irigației întregii planete, zise Sita.

— Pentru că sunt singurele plante care ne oferă hrană, apă și tot ce avem nevoie, continuă Fieva. Au acest înveliș cerat sub care depozitează mari cantități de apă. Motiv pentru care pot trăi sute de ani.

— La două etaje mai jos avem ceea ce noi am denumit grădina xerofită de cactuși, o fabrică unde se procesează întreaga hrană și tot ce avem nevoie, obiecte, materiale, aerul pe care-l respirăm. Materia primă e de la ferma de cactuși. Care se întinde pe mii de hectare. De fapt, întregul nivel de la baza piramidei. Unde e cald, un mediu foarte bun pentru creșterea cactușilor.

— Serios?

— Ce crezi c-ai mâncat azi sau ieri? îl întreabă Sakuma Aye, mov, din echipa cinci.

— Cactuși?

— Cu ce apă crezi că te speli? Sau ce bei? intră în discuție și Dhani Kapil, din echipa operativă șapte, culoare grenă.

— Aceste salopete sunt țesute din fibră de cactuși, arată Dinu Iulius spre îmbrăcămintea lor.

— Cactușii sunt succulenți, cărnoși, hrănitori. Nu aruncăm nimic, totul se folosește și se prelucrează. Rădăcină, plantă, țepi, flori și fructe, îl lămuri Elya Hull.

— Uite, arată Fieva, cu brațele larg deschise, spre întregul cubicul al serei în care atârnavă mii de plante. Cactuși. Avem aici tot felul de soiuri, myriostigma, capricorne, coahuilense, aztekium ritteri, hintonii, valdezii, din care extragem hordenină, anhalidină, n-meltiramină, mescalină, pelotină, trei-metoxitiramină. Avem producție de substanțe farmaceutice și aditivi alimentari. Denmoza rhodacantha, hylocereus selenicereus, opuntia, sunt cactuși invazivi, care fac și o mulțime de fructe și flori. Totul este comestibil.

— Din fructe extragem calciu, magneziu, potasiu, fier, aminoacizi, vitamine. Următoarea generație va eradica, practic, colesterolul, diabetul, obezitatea și bolile de inimă. Ai văzut vreodată un cactus care să sufere de insuficiență cardiacă? zâmbi larg Sterianski.

Lazăr ridică din nou din umeri, nedumerit și bulversat de toate informațiile primite de-a valma.

— N-am văzut în viața mea un cactus, mărturisi el. Până când am ajuns aici.

— Azi, la baie, ai folosit șampon, săpun, ulei pentru piele, cremă de ras, hârtie igienică, prosop, chiar și parfum... interveni Jamadagni. Crezi că le-am adus pe toate de pe Terra? Ai folosit azi apă, nu-i așa?

— Mobila de aici, îmbrăcămintea, pereții interiori ai fortorașului, din ce crezi că sunt fabricați? zise și rusul Zukh Osin Sterianski.

— Cu ce material crezi că s-a ermetizat fisura? aruncă Fieva.

— Vrei să spui că trăim într-un... cactus?

— Da. Într-un organism cât planeta de mare, surâse NuTuyen Nguyen.

— *O la la*, exclamă André Martin Bouchard, pe un ton de exasperare. Explicați-i omului să înțeleagă. Nu vedeți că habar n-are?

Fieva se apropie de el.

— E o poveste lungă... – își subție ea ochii.

— Pe scurt, se enervă Bouchard.

— Am să-i spun eu, veni movul japonez Kurata Mi-sao, din echipa operativă cinci. Planeta Venus a fost locuită de o specie de oameni asemănătoare nouă. Mult mai avansați tehnologic, dar din punct de vedere anatomic și social erau exact ca noi. Fiind așa deștepți, și-au epuizat toate resursele. N-au apucat nici să plece pe o altă planetă. În orice caz, nu toți. Piramida în care suntem noi acum este construită de ei. Noi doar am renovat-o și am adaptat-o nevoilor noastre.

— Spune-i cum se numea planeta, îl îmboldi Diliu.

— Venus e numele dat de către pământeni. Venusi-enii au numit-o Nopala Nahuatl.

— Nopal înseamnă cactus, preciză Mason Monroe. Din nopale se face salata, cea mai bună mâncare din lume.

— Pe Terra cunoaștem *nopalea cochenillifera*, o specie de cactuși ca un arbore, înalți de trei sau patru metri. La noi, *opunta*, frunza cactusului, se gătește în diferite moduri și e tare delicioasă, zâmbi Elya Hull și se linse pe buze.

Lazăr se uita de la unul la altul.

— Am găsit o prețioasă arhivă din preistoria planetei, foarte bine păstrată, interveni Osin Sterianski în pauza creată.

— Predecesorii noștri, începând cu prima misiune venusiană, au descoperit o multitudine de scrieri, documente despre istoria, tehnica și dezvoltarea planetei, completă Fiza Bahri.

— Progresăm în descifrarea lor, adaugă Dhani Kapil.

— E cam complicată, totuși, limba nopala nahuatlează... oftă Nu Tuyen Nguyen.

— Ca să înțelegi pe de-a-ntregul despre ce vorbim aici, noi suntem a șaptezeci și doua misiune, evidenție André Martin Bouchard.

— Și... facem ce, la urma urmei? se arată Lazăr nedumerit.

— Terraformăm, mormăi Herohie Ippolitovich Kuzmich.

— Cactusiformăm, îl corectă Fieva.

Rusul dădu din cap, încuviințând.

— Cândva, reluă Kurata Misao, planeta asta va fi din nou curată, cu aer respirabil și apă din belșug. Așa cum a fost cu milioane de ani înainte.

— De ce se terraformează Venus... sau, mă rog, cum ai zis, cactusiformează? Planeta Nopala? La ce bun? Nu vedeți ce-i pe-afară?

— Ai mintea înceată, colega, zise Diliu.

— Adică?

— Vrem să ne mutăm aici, murmură Sadiq Halal Al'Jabri, de parcă ar fi fost vinovat de ceva anume.

— Ah. Aha. De ce?

Lazăr schiță un început de zâmbet, așteptând urmarea glumei. Însă oamenii din fața lui arătau serioși și sobri. Îl priveau stăruitori, încercând să-i insufle din entuziasmul și patosul lor creativ.

Nu primi niciun răspuns. În schimb, mai multe perechi de ochi îl fixau cu insistență. Sita, cu șalul azuriu învelindu-i umerii peste uniforma gri-perlat sidefiu, mulată pe trupul ei subțirel, apăru în fața lui, ținând între palme o minunată floare. Pe o tulpină triunghiulară scurtă și foarte delicată, doar cu câțiva țepi lungi printre fructe capsulate ovale și pistruiate, se deschidea o floare arătând ca un bujor alb, cu perișori tubulari.

— E frumoasă, spuse Lazăr, referindu-se, în același timp, la floare și la fată.

— Este o setaceus, murmură ea.

— Pentru ele cânti?

— Să înflorească și să rodească, spuse, privind planta cu mult drag.

Îi întinse floarea. Lazăr Augustin se codi o clipă dacă s-o atingă. Apoi o primi în căușul palmei și când Sita își retrase mâna, simți cum vârful unui spin îl înțepă în deget. Văzu imediat cum răsare o boabă de sânge deasupra pielii și perii subțiri ai florii se aplecară să o soarbă. Îngrozit, aruncă repede cactusul pe jos. În timp ce planta se rostogoli, chircindu-se ca de durere, fu înconjurat de colegii din toate echipele. Îl priveau încruntați, ca pe un răufăcător.

Apoi, Lazăr observă că ochii tuturor începură să radieze o lumină stranie. Areole cafenii, ca niște erupții inflamatorii, le apăroră pe obraji, frunte, bărbie, gât, se văzură și pe cap, printre şuvițele de păr, pe dosul palmelor, degete și la încheietura mâinilor. Din care se iviră cu repeziciune un fel de bulbi micuți, sub formă de solzi suprapuși, din care răsăriră tunici cu înveliș membranos. Văzu cum minuscule protuberanțe se transformă în frunzulițe care arătau ca un puf mai aspru, după care își schimbără înfățișarea, căpătând aspect de spini, printre care apăroră muguri și, în cele din urmă, învelișul cerat din care creștea corola plantei.

Avu impresia că de undeva se aude muzică. Nu se înșela. Era melodia pe care o mai auzise și care cuprindea, încetul cu încetul, întregul cubicul al serei. Ca o fină ploaie de sfârșit de vară, udând însetatele plante ale deșertului, cactușii se desfătau cu apa hrănitoare și se deschideau progresiv, înflorind continuu. Văzu cum cei care stăteau mai în spate erau învăluți de valul de flori și spini, până ce păreau să arate ca niște plante globuloase. Sita îi zâmbea, având o expresie de mulțumire și fericire pe chip, până ce fu și ea absorbită de pădurea cactusiferă.

Lazăr se frecă la ochi, crezând că nu vede bine sau că fusese cuprins de un delir halucinant, de la prea mult oxigen eliberat de porii deschiși ai plantelor. Îl ustură ochiul și clipi de câteva ori, buimac. Cum cactușii își întindeau extremitățile țepoase către el, ca niște

degete demonice deformate, se retrase câțiva pași, apoi se întoarse brusc și o rupse la fugă. Goni pe coridorul viu colorat, însoțit de melodia aceea armonioasă, persistentă.

Alerga singur. Se gândi că n-ar fi avut cum să-și salveze colegii din cele șase echipe. Nu avea nicio armă cu el, cu care să se apere sau să măcelărească tulpinile cactușilor. Oricum, ar fi crescut înapoi, cu siguranță. Avu impresia că auzea sunetul ecoului pașilor săi pe coridor, ceea ce era imposibil. Cu răsuflarea întretăiată, se opri și ascultă cu atenție. Părea că pășea altcineva. Un pas târșăit, o oprire, alt pas târșăit care zgâria pardoseala lucioasă. Simți un fel de briză de aer răcoros venind spre el și, dintr-odată, înțelese.

Au ate ate mete, Maha aiia, Hama hana iia teme, Matu haiia haa, Oho aie ii ehe, ahamana anta haa, Amelede heehe, hama hana aiia...

Lazăr îngâna cântecul chiar și în timpul somnului. Cu trecerea timpului, pe pielea mâinilor și a umerilor începuseră să-i apară câțiva perișori fini, apoi se înmulțiseră și crescuseră cu o consistență lemnoasă. Îi era din ce în ce mai dificil să se spele și să se îmbrace. Când era de serviciu, la postul său de la Observator, îi venea destul de greu să se descurce. Apoi îi ieșiseră pe spate mici umflături, care crescuseră și prinseseră o tentă de rozaliu. În câteva zile se transformaseră în capsule ovale, pistruiate.

Partea bună era că nu-i mai trebuia hrană, adică mâncare de la procesatorul din sala de mese, cele trei feluri care erau, oricum, preparate din cactuși. Doar că-i era mereu sete. Când începură să-i crească spini pe talpă, renunță la uniforma obligatorie și alege o salopetă de pânză moale, țesută, desigur, tot din fibră de cactus. Capul și obrajii îi erau năpădiți de o crustă de areole de unde răsăreau, ici-colo, spini subțirei, ca o barbă nerasă de câteva zile, muguri și, ocazional, chiar micuțe flori. Concentrarea la treburile obligatorii devenea din ce în ce mai greoaie. Era distras de melodia pe care o auzise cântată prima oară de Sita.

Pe Sita nu o mai întâlnește niciodată. De altfel, pe nimeni altcineva. Rămase singurul om din fortorașul piramidal construit în adâncul venusian. În adâncul planetei Nopala Nahuatl, a doua de la Soare. Datele și informațiile curgeau pe ecranul imens din Observator și el încerca să le prelucreze, să le sorteze și să le arhiveze. Asta când nu cânta.

Crease o mică operă muzicală. Mai exact, o melodie. Versurile, habar n-avea în ce limbă, poate erau cuvinte în limba venusiană, poate cactusiană, le puse pe note la fel de bizare ca și vorbele pe care le auzise pentru prima oară de la Sita. Habar nu avea ce însemnau cuvintele pe care le pronunța și nu găsisese nicăieri vreo hartă lingvistică, vreo culegere de texte dialectice, o cât de mică traducere sau vreun dicționar. Nici măcar un alfabet sau un repertoriu cu semne de bază. Asculta fonetica sunetelor și adapta la limbajul arti-

culat. Aduna litere, una câte una, scoase din neantul minții sale și din golul din ce în ce mai adânc al sufletului său, potrivindu-le, după ureche, cu notele. Cum i se părea că suna mai bine. Fără consoane tari.

Aflase că echipa a șaptea, cea cu uniforme negre, compusă din japonezul Wakimoto Morimasa, din grupul japonez, americanca McKenzie Sparks Cobb, din grupul american și turcul Güney Yilmaz, din grupul german, părăsiseră de ceva vreme stația de cercetare Harmonia, de pe orbita venusiană, și se aflau acum în drum spre Terra, în frunte cu ofițerul strategic de prim rang, comandantul actualei runde a misiunii științifice multietnice pe Venus, românca Filimonstru. Pardon, Ilinca Filimon. Toți ceilalți, trei oameni din șase echipe, optsprezece pământeni, fuseseră părăsiți pe fierbintea și vulcanica planetă. Vecina Pământului. Planeta care se vedea noaptea pe cer ca o mică lună strălucitoare, lângă satelitul natural al Terrei.

Știind că nu se va mai întoarce nicicând acasă, Lazăr nu se mai preocupa decât de muzică. Nu avea ce face cu datele culese despre activitatea solară, despre erupțiile masive și despre stratul de acid sulfuric, dens de un kilometru. Nu avea niciun rost să le mai prelucreze și clasa. Nu mai foloseau nimănui.

Își crease obiceiul de a încăleca liftul cu șa pentru explorarea etajelor și a nivelurilor piramidei. Găsise în memoria computerului anticuantron desfășurarea planului topografic al edificiului și constatasese că întreaga structură fusese construită pe orizontala și ver-

ticala axei perpendiculare. Îi venea ușor să se orienteze, o lua la stânga sau la dreapta, în sus sau în jos. Mereu în linie dreaptă. Explorase deja aproape tot interiorul piramidei. Nu prea mai avea secrete de descoperit.

Când, într-una din explorările sale, ajunsese în fața unui perete acoperit, cu toate că nu prea mai vedea bine cu singurul ochi care-i mai rămăsese, nu reuși să-și înfrângă curiozitatea. Chemă câțiva roboți auto-replicanți să-l ajute să îndepărteze învelișul lipicios, ca o pastă nu prea bine uscată, de pe zidul care ocupa două etaje înălțime, pe toată lungimea bazei piramidei. Era extrem de cald acolo jos, probabil foarte aproape de epicentrul formării magmei. Începu să-și petreacă mai tot timpul acolo. Oricum zilele și orele nu contau deloc, cu atât mai puțin anii, nici programul de trei ore de muncă, cinci de somn și patru de relaxare. Descoperi lungi șiruri de sculpturi în basorelief. Le lumină și începu să le studieze. Trebuia să-și ocupe mintea cu ceva, cu altceva în afară de muzica aceea obsesivă.

După o vreme, scanând și filmând centimentru după centimentru, reuși să alcătuiască din toate cuburile decupate tridimensional care se roteau lent în jurul axei lor, câte un tablou complet. Adună mii de astfel de gravuri fosilizate, cu o perseverență meticuloasă, stăruind în cele mai mici detalii. Pe unele fragmente încerca să le curețe cu vârful țepușei cornoase a degetului arătător, care-i crescuse în loc de unghie.

Treaba era migăloasă, însă el stăruia fără să se plictisească. Oare poate o plantă să se simtă vreodată plictisită?

Reuși să îndepărteze straturile de depuneri, pasta semi-lipicioasă amestecată cu lavă întărită care se cimentase peste o bucată de petroglif. Scană imaginea apărută, nu se vedea prea clar sau nu vedea el bine. Floarea care-i răsărise în ochiul stâng se ofilise și în locul ei părea să crească un tubercul, iar din acea mică excrescență urma să răsară o altă plantă. Un alt cactus. Șezând pe spinii dorsali, în hamul din mijlocul calotei înalte a structurii alveolare din interiorul structurii piramidale, studia cu ochiul rămas reproducerea din fața sa.

Arăta ca figura estompată a unui om. Da, om. Cu siguranță un pământean, îi deslușea ovalul feței, fruntea, urechile, ochii, nasul, bărbia. Mări chipul și investigă la rezoluție maximă, element cu element, ciudata imagine, de parcă ar fi descompus aspectul unei fantome. Dacă nu ar fi fost bine prins în chingile hamului, s-ar fi răsturnat și ar fi căzut de la acea înălțime și, probabil, s-ar fi strivit de pardoseală. Ceea ce vedea pe imensul ecran virtual din Observator, compus și recompus strat după strat, era propriu-i chip. Cel pe care îl avusese la sosirea pe Venus. Pe Nopala Nahuatl. Pe când era o ființă umană.

Furia creștea în el. Simțea cum, în fiecare secundă care trecea, începea să se altereze, ca un fel de îmbătrânire bruscă sau veștejire, interiorul său prindea să

fermenteze, să se înăcrească și să se strice. Își scutură capul, din care zburară spini și țepi, flori și frunze plate, ovale. Nu! Decise să nu lase demența să-l cuprindă. Oricum, alienația mintală avea să pună stăpânire pe el mai devreme sau mai târziu, cu toată împotrivirea voinței sale omenești. Știa că devenea, cu repeziciune, în mod definitiv și irevocabil, o plantă. Nu exista opțiune de reversibilitate.

Stinse toate sistemele și părăsi locul de muncă. Fostul loc de muncă. N-avea nevoie să mai colecteze, prelucraze, transmită, păstreze și claseze informații și date. Se părea că pământeni nu se mai arătau interesați de Venus. Sau poate că muriseră cu toții pe Terra și atunci chiar n-ar fi avut niciun sens să mai muncească. Trecutul rămânea trecut. Prezentul era prezent. Viitorul? Ridică din umeri.

Renunță la tot și se refugie în cubiculul seră, primind cu nesaț apa dătătoare de viață. Scopul vieții sale era acum să trăiască pe cât posibil de mult. Încă mai putea judeca și discerne. Încă era om.

Singura sa îndeletnicire devenise, de-acum, crearea de muzică. Asculta, sporadic, sonata *Dixtuor*, opus 14, în Re major, a lui Enescu. Însă nu mai avea atâta răbdare s-o asculte complet, toate cele trei părți. Era foarte ocupat în a compune el însuși muzică. Îi plăcea. Îl relaxa și-l încălzea, deopotrivă. Percepea, în interiorul lui, într-un loc unde se presupunea că ar sălășlui sufletul, izbucnirile valurilor de magmă, involburarea norilor de dioxid de carbon, și atunci îi răsărea în

minte o întreagă simfonie. O cânta și o înregistra, apăsând claviatura diferitelor tastaturi virtuale cu țepii din vârful degetelor. Curând, îi cresc o floare în ochiul stâng și nu mai văzu la fel de bine ca înainte.

Acolo, în cubicul, se simțea ca acasă, ca între ai lui. Avea tot ce-i era necesar, lumină, umiditate, muzică. Iar cactușii îl îmbrățișau cu drag. Știa, de-acum, că el nu va muri niciodată. Murise ca om, însă reînviase sub altă formă, învingând ultima și cea mai de temut spaimă a omenirii. Moartea.

Au ate ate mete, Maha aiia...

— Dragi turiști, spuse ghida, fluturând un surâs profesionist de pe buzele de silicon. Bine ați venit pe planeta Venus. Ne aflăm pe continentul nordic Terra Ishtar, puțin mai mic decât continentul sudic, Terra Afrodita.

— Vom începe cu o scurtă croazieră în deșertul de bazalt Alban, ne cazăm în hotelul suspendat Porrima, din resortul Camena, apoi vizităm grădinile Salacia, unde vă veți răsfăța și relaxa în minunatele băi termale, preluă al doilea ghid de silicon.

— Ați plătit pentru un sejur de vis. Vă oferim un tur al grădinii Flora, din platoul Hermenessa, unde puteți admira o mare diversitate de plante native și exotice.

— O călătorie până la stația de Harmonia, din fostele colonii stratosferice ale baloanelor plutitoare.

— După cum v-a informat broșura de prezentare, avem o zi întreagă dedicată plajei Lara, din nisip de tuf vulcanic, pe litoralul mării Prorsa.

— Pentru cei pasionați de antichități, vizităm muzeul Bellona din fortorașul piramidal Salus.

— Unde puteți vedea petroglifele sub formă de fețe de oameni.

— Veți putea cunoaște istoria colonizării planetei Venus.

— Avem o seară de concert, unde veți audia o simfonie venusiană în primă audiție.

— În sala auditoriului Egeria.

— Simfonie compusă de un pământean care a lucrat în fortorașul de jos.

— Legenda spune că ar putea fi încă în viață.

— Compoziția se numește *Venusiana opus trei*.

— Puteți lua parte activă la interpretarea simfoniei.

— Pentru cei pasionați de sport, urcăm muntele Cibeles, din lanțul Maxwell, pentru o experiență unică de aeroplanism fără cablu.

— Pentru cei care ați plătit doar suma de bază, vă punem la dispoziție o plimbare prin grădinile flotoare și fântânile din Poine.

— La final, agenția noastră vă propune o vizită la Vica Pota, să admirați, în ultima zi de vacanță, apusul soarelui de pe estacada planetei Venus.

— Agenția vă roagă să respectați programul.

— Nu vă îndepărtați prea mult de drumuri, indicatoare și marcaje.

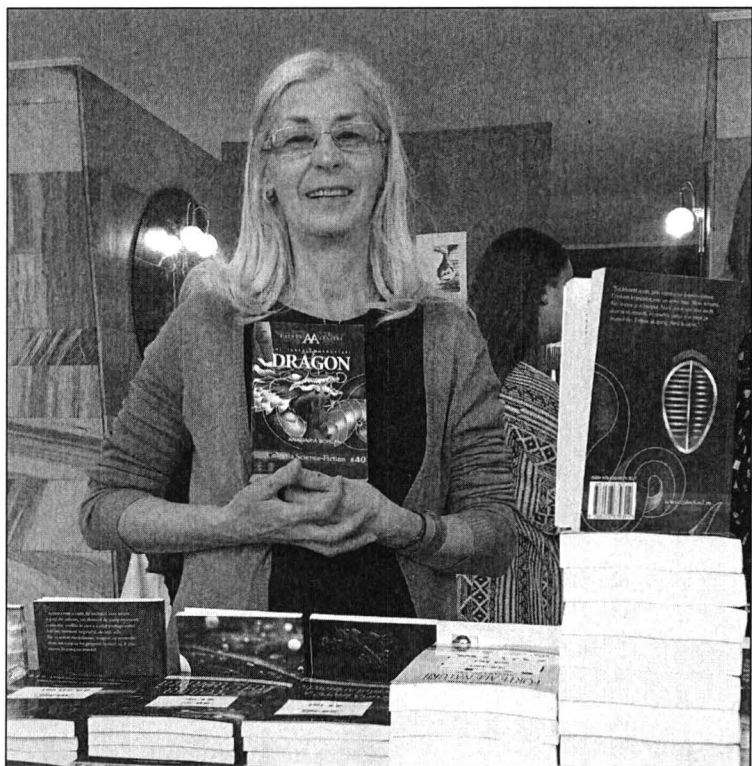
— Nu vă aventurați singuri dincolo de arealul delimitat.

— Dacă aveți întrebări sau nelămuriri, contactați-ne.

— Vă dorim ședere plăcută și o vacanță de neuitat.

Deasupra, pe cerul fără nori, perfect clar și luminos, baloanele plutitoare ale coloniilor de cercetare științifică a stațiilor Harmonia și oglinda solară scliffeau ca niște frumoase stele în miez de zi. Pe continentul Terra Afrodita, căldarea vulcanului Anteros dădea semne de trezire, însă pe Terra Ishtar vremea era frumoasă, senină și calmă.

Au ate ate mete, Maha aiii...

Sciitoarea Anamaria Borlan
la lansarea primei cărți din *Seria Aripile Albastre*.

Despre autoare

Anamaria Borlan, scriitoare română de literatură SF, traducător și redactor regional Transilvania al revistei CSF – Colecția Science Fiction, publicată de editura Pavcon.

Fondatoare, în 1981, a Clubului de Science Fiction & Fantasy Antares Brașov.

Menționată în:

– 2019 în Myke Glycer's File 770, news of science fiction fandom, <http://file770.com>

– Discover The Old Continent: Ninety Remarkable European Speculative Books From The Last Decade: Romanian author — Anamaria Borlan, SFF writer, with The Blue Wings, Aripile Albastre (*Aoi tenshi monogatari*): Best Fantasy Novel, Pavcon Publishing House Bucharest Romania, www.pavcon.ro

– Prezentă pe blogul „file770.com” al scriitorului, editorului și publicistului american Mike Glycer, multi-premiat cu premiul Hugo pentru Best Fanzine Hugo File 770 și pentru Best Fan Writer Hugo.

– 2020, Women in SFF, The Fantasy Hive about The Blue Wings (original title *Aoi tenshi monogatari* – *Tales of the Blue Angel*); <https://fantasy-hive.co.uk>

Women in SFF Author Spotlight – Anamaria Borlan (THE BLUE WINGS)

By The Fantasy Hive, July 21, 2020

Anamaria Borlan is a Romanian writer of SF and Fantasy. Her greatest achievement is the novel *The Blue Wings* Aripile Albastre (*Aoi tenshi monogatari* is the original title), a large epic novel, volume one has 10 books.

Anamaria is also the founder of the Antares Science Fiction & Fantasy Club Braşov, Romania, which has had an uninterrupted activity. Presently she is the Honorary President of this club, established by her in 1981, when she was a very young schoolgirl, very passionate about SF and fantasy.

Publicată de două în revista Galaktika, Ungaria, în limba maghiară: mai 2018 şi august 2021.

Proiecte personale:

- romanul **Aripile Albastre**, primul volum este format din 10 cărţi;

- romanul **Marşul fantomelor**, din Seria RSA - România sub Asediu, despre care criticul literar Voicu Bugariu a scris, în revista online Gazeta SF, la 1 nov. 2019:

„Autoarea cristoloveană (adică din localitatea Cristian de Braşov) a acceptat să participe la proiect şi a onorat „comanda” cu fenomenală dezinvoltură scripturală şi simţ al umorului. Ea a imaginat o brutală intruziune a fantasticului în lumea banală a oamenilor obișnuiți din Cristian, o localitate de lângă Braşov, dar şi în existențele lipsite de neprevăzut ale unor militari veniți din București şi Braşov, pentru a soluționa misterul.

Faptul că textul capătă o turnură umoristică tot mai accentuată arată că autoarea are o mare intuiție literară. Literatura

pur horror, de natură să-i determine pe cititorii ei să doarmă cu lumina aprinsă și cu televizorul deschis, are cititorii ei, dar are cusurul că devine cumplit de plictisitoare de îndată ce este parcursă de cineva mai bine dotat la mansardă. Tonalitatea umoristică, adoptată de autoarea noastră, ocolește această primejdie. Drept urmare, cartea unde un câine aproape genial se exprimă în mod copios, în sute de prilejuri ("Mâhnâi, mâhne") este o agreabilă farsă, o ironie prelungită la nesfârșit, la adresa genului horror. Dialogurile sunt diluate peste toate diluările, dar asta nu mai contează. Cititorul binevoitor parcurge amuzat un text alert și ingenios.

- a publicat o mulțime de povestiri în reviste online și tipărite, precum **Galaxia 42** și **Revista CSF**, dar și în seria de Antologii CSF, în Antologia **Flori(i)le poeziei** (editura eCreator);

- a tradus romanul *The Decadence of our Souls* (**Decadența sufletelor noastre**) de Claudiu Murgan (Canada).

- are în pregătire pentru publicare alte trei romane: **Mongatlant**, **Călăreții Rasei** și **Para arbitrium**;

- lucrează la definitivarea celui de-al doilea volum al romanului **Aripile Albastre**, care va fi format tot din 10 cărți.

Activitate extraprofesională:

Pe plan extraprofesional, Anamaria Borlan coordonează întâlnirile Clubului Antares și organizează anual AntareSFest, ajuns în 2021 la ediția a V-a, eveniment național și internațional dedicat literaturii și artei SFF, laureat cu premiul acordat de Consorțiul Cultural Corona, Premiile anului 2019 în Cultură la Brașov, pentru *Cel mai bun Proiect Literar* al anului.

În cadrul clubului Antares a editat și tipărit cinci ediții, din 2017, ale *Colecției de povestiri science ficton și fantasy pentru Nevăzători*, în format broșură și volum Braille.

A editat două antologii:

– **Ficțiuni Centenare**, 2018, cu ocazia a 100 de ani de la înfăptuirea Marii Uniri, unde au participat aproape 100 de autori și artiști plastici;

– **Metamorfozele basmului**, 2021, colecție exclusivă de proze, poezii și picturi ale elevilor Colegiului de Științe ale Naturii Brașov.

Coorganizator al conferințelor internaționale de SF/F Avana (Budapest) – Antares (Brașov), susținute la Oradea, în 2018 și 2019, și participare la Hungarocon, 2021.

Participare la Tabăra de creație pentru copii de la Sâmbăta de Sus, județul Brașov, prin prezentări literare și scriere creativă, 2019.

Organizarea, în cadrul Clubului Antares Brașov, a unor seri literare pentru elevi de gimnaziu și liceu, cu lectură de proză originală și cursuri de scriere creativă, din 2018 până în prezent, prin întâlniri fizice și virtuale.

Opinia criticilor:

„Anamaria Borlan, cea mai prolifică scriitoare română de știință-ficțiune și fantezie, deține secretul expresiei concise și extrem de clare necesare persoanei care dorește să explice cititorilor ei o cultură complet străină. Pe lângă fluentă, este înzestrată cu imaginația necesară pentru a susține un întreg univers conceput pe o scară gigantică, în-romanul „Aripile albastre” – cu titlul original *Aoi Tenshi Monogatari (Poveștile îngerului albastru)* – apărut la Editura Pavcon, odată cu prima carte, în 2017. Urmează celelalte

cărți care alcătuiesc primul volum: *Dragon, Karma, Tulburare, Pași în aer, Zile, Cântecele șoimului, Legătura, Axa timpului, Îngerul albastru și Aripile albastre*. Deși este perceput ca un singur corp de scriere, datorită dimensiunii sale, „Aripile Albastre” apare în două volume, fiecare volum constând din zece cărți, fiecare având patru capitole, scrise în peste șapte mii de pagini.

Sine qua non, scriitorul devine singurul autor român cu o carte atât de vastă în literatura fantastică românească. Mediul pe care îl abordează este unul fascinant pentru cititori – cultura japoneză, cu miturile, legendele și strămoșii săi, percepute din perspectiva prezentului, pe care o întreagă națiune se străduiește să o redefinească din punct de vedere al spiritualității și identității. În sine, totul se așează pe fundalul unei călătorii inițiatice, pe care un nobil englez, de la începutul secolului al XIX-lea, o întreprinde în Imperiul Soarelui Răsare.

Dincolo de acțiune, mister și construirea unei lumi întregi sub ochiul cititorului, găsiți în romanul Anamariei Borlan alte dimensiuni, care nu pot trece neobservate: multiculturalismul. Scris la începutul mileniului al treilea, textul demonstrează că lumea în care trăim este atât de interconectată încât nimic nu ne este străin, în comparație cu ea. Povestea personajelor, Kei-Kun și Lady Elisabeth, trece nu numai granițele timpului, ci și pe cele ale culturilor, devenind apropiate de noi, deși intangibile.

(*Aurel Cărășel*, scriitor, critic și istoric literar, redactorșef al Revistei CSF)

„Aripile Albastre” (Editura Pavcon, București), este un roman inteligent cu multe subtilități, se bazează adesea pe

unele dintre experiențele și evenimentele trăite personal de autor, așa cum mi-a spus ea însăși. Romanul este construit pe două povești care rulează în paralel, deși diferența de timp dintre personaje este de o sută cincizeci de ani și provine din țări diametral opuse, Japonia, actuală, dar și feudală și Anglia victoriană. Acțiunea și evenimentele celor doi protagoniști principali – adolescentul japonez modern, rocker, dar și practicant de kendo, și contesa Elisabeth, o tânără aristocrată răsfățată, se intersectează și se țin în cel mai bizar mod.

Nivelul magic este ridicat până la exacerbare. Viața de zi cu zi obișnuită este populată de prezența unor ființe magice foarte realiste, iar relația cu supranaturalul și chiar cu divinul este structurată ca o căutare exploratorie. Aventura în necunoscut este serioasă și foarte profundă, ceea ce ne duce prin țări îndepărtate și prin timpuri străvechi.

Anamaria Borlan atrage cititorul după ea, gata să se angajeze în acțiuni îndrăznețe și riscante, să guste și să simtă complexitatea evenimentelor imprevizibile, surprinzătoare, paradoxale. „Aripile Albastre” este un roman minunat, cel mai mare din timpul nostru. Și nu mă aștept ca undeva, prea curând, să mai găsesc un roman atât de lung, atât de bine scris și atât de profund.

(*Mihail Medrea*, scriitor, critic literar la Castilia Magazine, Sibiu)

„Realismul fantastic epic magic „Aripile Albastre” (*Aoi Tenshi Monogatari* / Poveștile îngerului albastru) este, de felul său, un roman unic în peisajul românesc. Cu o scriere profundă și intensă, romanul creat de Anamaria Borlan acoperă aspecte importante și interesante a două dintre

culturile și civilizațiile majore ale lumii, Anglia și Japonia, printre alte tradiții asiatice. Povestea duce cititorul peste oceane și prin țări exotice, întâlnind o întreagă varietate de personaje fabuloase, mitologice și fantastice.

Nu ni se spune că secretul realității este descris ca real sau ireal. Întregul fir narativ pare străbătut de deviza: să nu ai încredere niciodată în ceea ce vezi, ci doar în ceea ce simți! Ce face acest roman atât de remarcabil și rafinat, în ciuda lungimii sale? Este primul roman de douăzeci de cărți, împărțit în două volume, un fel de enciclopedie despre diferite civilizații, istorie, religie, artă, tradiții, concepte și stiluri de viață, combinate cu scufundări în profunzimea filozofiei non-teoretice legate de arte marțiale cu scrupulozitate explicate (indian și japonez), principii și coduri, dar, mai presus de toate, atitudinea față de evenimentele neplanificate ale vieții.

Dorințe, vise, mituri, legende. Durere, frică, încredere, dezamăgire. Forța sufletului, puterea, tăria și acțiunea. Reacție, întrebări, răspunsuri, descoperiri. Riscuri și consecințe, predestinare și pericol. Karma. O gamă largă de emoții și experiențe răspândite pe șapte mii de pagini, o călătorie pe trei continente, prin cinci țări, peste trei oceane și o altă călătorie, de data aceasta în timp, din trecut în prezent și din prezent în prezent. Trecutul unde, la un moment dat, converg destinele celor două personaje principale. Interesant este faptul că, trecând granițele temporale, cei doi protagoniști se întâlnesc, se descoperă și împărtășesc o dragoste imposibilă, niciodată fizică.

Copleșit de acțiune și filozofie, mistere și descoperirea lumilor mistice, explorarea tărâmurilor fabuloase, întâlniri cu dragoni, demoni și îngeri, creaturi și zeități din mitolo-

giile africane, indiene, chineze, japoneze și chiar a amerindienilor, romanul denumit generic *Aripile Albastre* este, în sine, o saga care duce cititorul spre descoperirea identităților combinate cu spiritualitate, inițiere și un viitor pe care nimeni nu și l-ar imagina vreodată.”

(*Ovidiu Tomulețiu*, poet și scriitor)

„*Aripile albastre* ale Anamariei Borlan este o carte care... te face să-ți pui o sumedenie de întrebări în timp ce o citești. Este un mega-roman care conține 10 cărți pentru primul volum și se pregătește pentru tipărirea volumului 2, tot cu 10 cărți! Subiectul principal este explorarea inocenței, naivității, acumulării experienței de viață prin încercări și iluzii. Realitatea este adesea privită ca o monedă cu două fețe în care întâmplarea joacă un rol esențial.

Este o narațiune lungă și frumoasă, care se deschide cu generozitate în fața noastră. În timp ce citeam romanul, m-am întrebat de câteva ori dacă aș putea să suport sau să trec prin anumite aventuri descrise în detaliu. Alteori, m-am întrebat dacă ar trebui să-mi schimb percepția asupra lumii, care nu este exact așa cum credem că este. Uneori e rece și dură, alteori moale și magică. Ambele personaje principale sunt tinere, un adolescent din Japonia secolului XXI și o doamnă foarte tânără a nobilimii britanice de la sfârșitul secolului al XIX-lea.

Citim cum se maturizează sub ochii noștri, cum își urmează propriile căi, dificile și sfâșietoare și cum învață din experiențele lor lumești. Fără a avea idee cum să procedeze, fiecare alege ceea ce crede că se potrivește și pune în practică gânduri și idei, cu curajul și determinarea celui care nu știe ce așteaptă în viitor. Descriși cu umor autentic,

dar și cu seriozitate, încântându-ne cu subtilitatea sau brutalitatea unor situații, suntem purtați prin meandre mentale și sufletești.

Un roman tulburător, atât prin multitudinea de cunoștințe împărtășite de autor, despre viața londoneză de la finalul secolului XIX, în paralel cu viața japoneză de la începutul secolului XXI. Este un roman frumos despre mister și fabulos, despre întuneric și lumină. Am învățat și încă mai am de învățat din romanul *Aripile albastre* al Aneimaria Borlan. O epopee care poate concura cu oricare dintre marile texte epice ale lumii, Gilgamesh, Iliada și Odiseea, Ramayana și Mahabharata, Poveștile prințului Genji, Beowulf, Cântecul lui Roland, Paradisul pierdut, Gypsyhood-ul lui Ioan Budai-Deleanu. Autorul, de bunăvoie sau nu, ne învață o lecție de viață sau cum să depășești anxietățile și limitările, în timp ce realitatea îți împiedică pașii să nu mergi prea repede în lumea imaginației și fanteziei *Aripilor albastre*.

(*Ovidiu Stanomir*, profesor, critic literar la Revista Bibliotecii Astra, Sibiu)

„Apariția Aneimaria Borlan printre scriitorii actuali poartă însemnul mai multor motive de mirare.

Întâi, ea s-a angajat la realizarea unui proiect literar copleșitor, ceea ce nu este deloc specific prozei feminine românești de până astăzi, unde în rarele cazuri de perseverență s-a ajuns doar până la trilogii și tetralogii. Mă refer la saga numită *Aripile Albastre*, al cărei titlu în original este *Aoi tenshi monogatari* (Povestirile Îngerului Albastru). Seria este alcătuită din două tomuri, fiecare incluzând câte zece volume (fiecare volum fiind compus din câte patru capitole).

(*Ovidiu Pecican*, *Actualitatea literară*, Revistă a Uniunii Scriitorilor din România, Cluj.)

Alte activități:

Participare la *International Interdisciplinary Conference*, în Iași, *Romania devoted to the life and work of C. S. Lewis: Of This and Other Worlds* – Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, Conferința Anuală Internațională Interdisciplinară dedicată vieții și operei lui C.S. Lewis, 2020, 2021.

Coloviile Naționale de Critică și Exgeză „Ion Hobana”, participare cu referate pe temă dată, din 2015 până în prezent.

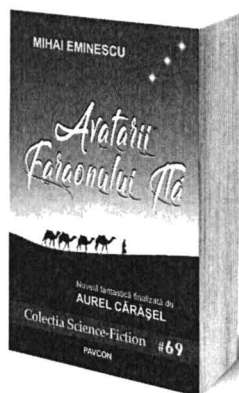
Participare, din 2018, la activitățile comunității *Motive tradiționale din Țara Bârsei și împrejurimi*, șezătoare de cusut modele tradiționale românești, combinată cu lectură de poezie și proză scurtă. Contribuție la alcătuirea hărții Centenare, cu ocazia Marii Uniri, prin coaserea unor teme definitorii ale unor județe reprezentate pe hartă.

CUPRINS

Prefață – <i>Spiritul (de) învingător</i>	7
Incidentul Indira	12
Mesajul Arecibo	85
Planeta Pictar	139
Convenția Națională a Asasinilor Plătiți	162
Punky Punk	176
Să plutești pe-o apă liniștită	270
Venusiana opus trei	286
<i>Despre autoare</i>	325

Avatarii Faraonului Tlá

de Mihai Eminescu & Aurel Cărașel

*„Nici că se putea o continuare
mai bună pentru o operă
eminesciană excelentă!”*

Constantin D. Pavel

Celebra și superba nuvelă fantastică, lăsată nefinalizată de Mihai Eminescu, a inspirat într-un mod profund pe prozatorul Aurel Cărașel, care, cu talentul său remarcabil (dovedit, de altfel, în proiectul literar „Clasici Renăscuți”) ne dă-

ruiește un final neașteptat și teribil de frumos la „Avatarurile Faraonului Tlá”.

Și dacă doar nuvela eminesciană, în sine, oferă o valoare literară inestimabilă, continuarea acesteia, sugestiv denumită de profesorul Aurel Cărașel „Inima de opal a faraonului Tlá”, vine cu un plus care îmbogățește cititorul cu sensuri și semnificații greu de descoperit altfel.

Titlu: *Avatarii Faraonului Tlá*

Autori: *Mihai Eminescu / Aurel Cărașel*

Nr. pag.: 160

Colecția Science-Fiction: #69

Comandați-o la: www.pavcon.ro

„Undeva, în viitor, când deșeurile spațiale vor deveni o problemă reală, eforturile ecologiste vor trece la un alt nivel. **Incidentul Indira** al Aneimaria Borlan este un instantaneu al unei lumi extrem de probabile, pentru care ar trebui să începem să ne pregătim. Acțiunea antrenantă se desfășoară într-un spațiu circumlunar cu totul inedit, cu un peisaj care îți va tăia respirația. Personajele aruncate în scenă sunt foarte credibile, iar valul fin de mister care le înconjoară aduce un plus incontestabil poveștii. Cred că **Incidentul Indira** este o poveste pe care nimeni nu ar trebui să o rateze, cu atât mai puțin Elon Musk. (Să-l anunțe cineva!)“

Borislav Velimirovici

ISBN 978-606-96250-1-9

9 786069 625019 >

www.colectiasf.ro

